Kčs 11,90 / Sv. 007
Něm. DM 1,90 / Švýc. Fr. 1,90

BASTEI MOBA

G.F.UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Dostavník se zlatem jsem bezpečně provezl všemi nástrahami. Ale těsně před El Pasem se krásná Georgia spikla s uvězněnými bandity

Cesta do El Pasa

BASTEI MOBA

Rakousko S 15 / Francie F 8,50 / Itálie L 2000 / Holandsko f 2,40 / Španělsko P 160

BASTEI MOBA

G.F. UNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

Cesta do El Pasa

Až hluboko v horách Catalina se mi konečně podařilo dostihnout Pecose Slima Ringolda. Určitě si už myslel, že všem pronásledovatelům unikl, a proto se bez obav utábořil. Jeho kůň už stejně nemohl dál. Ten můj se zhroutil asi tři míle před tím a já jsem musel dál pěšky. Když už jsem toho chtěl nechat, zavětřil jsem. Tak přece voní pstruh, když se opéká na horkém kameni. Plížil jsem se tedy dál.

A pak jsem jej uviděl. Pecos Slim Ringold byl vyspaný, vykoupal se v potoce a všechny stopy námahy z útěku už na sobě zahladil.

Měl asi desetihodinový náskok. I proto byl ve výhodě. Byl už odpočinutý, pojedl pstruha a vypil půl litru silné kávy. Já jsem naproti tomu byl zaprášený, unavený, hladový a žíznivý. Pálily mě oči.

Plížil jsem se dolů k jeho tábořišti. Právě když si bral druhého pstruha, řekl jsem mu, skrytý za stromem: „Toho nech, Pecosi, pro mě! Ty už ho nepotřebuješ, protože ty už nikdy hlad mít nebudeš.“

Držel pstruha v obou rukou, lítostivě na něj hleděl a otočil hlavu, aby se přes rameno na mne podíval.

Byl to docela hezký hoch, a i když velmi vysoký, měl tělo dobře stavěné. Byl to muž, který se dokázal prosadit svou smělostí, svou pobloudilostí, která jej svedla k pirátskému způsobu života, a který se odvážil všeho, čeho se člověk může odvážit. A proto i v této situaci zůstal ke svému osudu lhostejný.

Zašklebil se a zeptal se mne: „Kdo jsi, hombre?“ Viděl, jak držím v ruce kolt. Jako znalec poznal, že se zbraní zacházet umím.

„Však tě to šklebení přejde,“ řekl jsem mu. „Ten zástupce šerifa, kterého jsi oddělal v Santa Cruz, byl totiž můj mladší bratr... A já se jmenuji Bracket, Kiloe Bracket.“

„Černý Bracket,“ řekl. A už se nešklebil, protože o mně slyšel. Ted mu bylo jasné, že není proč se šklebit. Jeho úděs však netrval dlouho. Poznal totiž hned jak jsem unavený a vyprahlý, vedle něho již odpočatého. Usoudil, že mu tento rozdíl stačí. Nebyl to žádný troškař, ale Pecos Slim Ringold, který poslal na onen svět už mnoho lidí a domohl se tak jistého věhlasu. Proto mu taky úšklebek vydržel jen co se člověk třikrát nebo čtyřikrát nadýchne.

A pak to přišlo a nebylo to nic přívětivého. Zahlédl jsem, jak se mu zablýskly zuby, a docela to odpovídalo dojmu z jeho potměšile se lesknoucích očí. Pomalu se zvedl, kousl si ještě jednou do pstruha a pak jej schválně zahodil.

„Ty ho žrát nebudeš,“ odsekl mi hrubě. „A to mě chceš jen tak odprásknout? Takovej seš ubožák? Podívej, sem...“ A roztrhl si košili a nastavil mi prsa.

Ano, byl to podivín a pohrdal smrtí. Věděl ale také, že patřím k pomyslnému bratrstvu, jehož členům je zakázáno protivníka zabít aniž by mu dali příležitost. Na

tom neměnila nic ani skutečnost, že je vrahem mého bratra.

Já jsem vrahem nebyl. Pistolníkem ano, ale vrahem ne. Byl jsem jedním z těch, kterým hrdost nedovoluje si počínat jinak. Zasunul jsem proto kolt zpátky do pouzdra.

Zašklebil se ještě zřetelněji. Pomalu spouštěl levici a nechal ji nakonec s prsty lehce rozevřenými za pažbou revolveru.

„A proč se vlastně nepokusíš dopravit mě do Santa Cruz, aby mě tam pověsili?“ zeptal se výsměšně a studeně. Nabyl znovu plně svého sebevědomí. Věřil si a byl přesvědčen, že z toho vyvázne i tentokrát.

„To bych nezvládl,“ řekl jsem mu. „Vždyť po tobě jdu už čtvrtý den za sebou a za ty tři noci jsem nespal dohromady ani čtyři hodiny. Kdybych si lehl a zavřel oči, tak bych pak ležel osm nebo deset hodin jako mrtvý. Tebe ale nemůže nikdo nechat bez dozoru ani těch deset hodin, i kdybys byl dobře spoutaný,“

„To máš tedy pravdu,“ prohodil. A pak vytáhl kolt. Udělal to rychle. Ale i když unavený a uvnitř jakoby celý spálený, nenechal jsem ho nade mnou vyhrát. A v momentu, když jsem ho zasáhl, prolétla jeho kulka mou košilí nadmutou nad pasem. Než ale stačil stisknout podruhé, měl v sobě druhou kulku. A tak jsem k němu přistoupil a poklekl vedle.

Mrtev ještě nebyl, ale bude to už brzy. To se už mému bratru za jeho života nepodařilo. A já jsem přitom nepronásledoval Pecose Slima Ringolda proto, abych se mstil za bratra. Věděl jsem už dávno, že nenávist a pomsta jsou jen cesty vedoucí do pekla.

Přišel jsem za ním až sem proto, že jsem chtěl zabránit tomu, aby ve svých stopách zakouřených střelným prachem nenechával další mrtvé – muže, jakým byl i můj bratr, po kterém na tomto světě zůstala žena a dítě.

Pecos Slim Ringold ke mně zvedl oči. Zašklebil se znovu. Ze smrti tedy strach neměl. Řekl mi:

„Výborná práce, hombre. Myslel jsem, že si s tebou poradím. Děkuji ti, že jsi mě nepřipravil o příležitost. Každý jiný by mě vyřídil zezadu, aby dostal odměnu, co vypsali na mou hlavu, nebo by ...“ Potřeboval si oddechnout a nabrat trochu sil.

Já jsem mu skočil do řeči: „Tu poštovní úřadovnu jste přepadli přece tři. Z těch banditů poznali jen tebe. Kdo byli ti dva ostatní? Potom jste se rozešli, aby se museli rozejít i ti, kdo vám byli v patách. Kde ses chtěl s oběma společníky sejít, abyste si rozdělili kořist?“

Jeho úšklebek už začal být křečovitý a ztratil jsem naději, že z něj ještě něco dostanu. „Dej mi šanci,“ řekl jsem, „jako jsem ji já dal tobě.“

Zavřel oči, posbíral poslední síly a pravil: „Měli jsme se sejít v Santa Catalině. A ti dva se mnou byli Socorro Pascal a...“

To druhé jméno už mi prozradit nedokázal.

*

O Santa Catalině jsem už slyšel. To místo bylo pozoruhodné hned ze dvou důvodů. Osada leží vysoko nad údolím řeky San Pedro v horách Santa Catalina. Sbíhalo se v ní asi půl tuctu cest a dalo se z ní jít dál na západ přes hory až k řece Santa Cruz, a přes tu pak do pouště Gila. Tudy často utíkali ti, kdo byli pronásledováni, nebo vyděděna lidské společnosti.

Santa Catalina tedy byla, dá se říci, poslední stanicí pro uprchlíky před tím, než je pohltila velká gilská poušť. Kolem osady bylo asi tucet zlatých dolů. Bez nich by Santa Catalina ani nebyla vznikla. Nejeden z těchto dolů

pamatoval ještě Španěly. Ti založili i osadu a zřídili v ní misijní stanici.

V Catalině končila jedna linka pošty. Vozem ses odtud dostal už jen pár mil směrem do hor, a dál než k dolům už žádná cesta nevedla. Mohlo mě napadnout, že se Pecos Slim Ringold chce setkat se svými kumpány právě v Santa Catalině, a odtud že budou chtít pokračovat koňmo i s kořistí dál na západ.

Proto jsem se vydal na cestu hned, co jsem uložil tělo Pecose Slima do země. Vzal jsem si jeho koně, který si stačil už taky odpočinout. První den jsem neujel víc než jen několik mil. Brzy jsem si našel vhodné místo a uložil jsem se k odpočinku. Dál už jsem prostě nemohl.

*

Asi po dvanácti hodinách jsem byl zase čilý, odpočatý a v žaludku už mi nezpíval hlad. I já jsem si totiž vylovil z potoka pár pstruhů a opekl je na horkém kameni.

Přemýšlel jsem pak o tom, že vlastně mám docela štěstí, a to nejen s Pecosem Slimem Ringoldem. Ten kraj byl liduprázdný a člověku přívětivý jen zdánlivě. Ve skutečnosti byli i mezi domorodci pronásledovaní a ti, kdo jim usilují o život. I já jsem si tam musel dávat velký pozor před potulujícími se Apači. Řádily tu však i bandy bělochů, Indiánů a mexických míŠenců. Nechyběli mezi nimi dokonce ani černoši. Ti všichni chtěli nějak přežít, a tak se stali zároveň lovci i možnou kořistí.

Každý jako já se tedy musel mít na pozoru. Proto jsem se předcházejícího dne utábořil přece jen na jiném místě, bez ohledu na to, jaká na mne padla únava.

Další tři dny jsem jel bez odpočinku. Často jsem se v myšlenkách vracel ke svému mladšímu bratrovi, který byl

už nějakou dobu pod drnem. Myslel jsem na svou švagrovou a její dítě.

Můj bratr vzal místo zástupce šerifa, aby měl nějaké peníze, dokud nebude mít zisk z malé farmy s rančem, stojící mimo město, která jim patřila. Předtím je živila ze svého výdělku jeho žena, která byla učitelkou, zatímco on pracoval na stavbě sídliště pro osadníky. Když se jim pak narodilo dítě, všechno se v životě mladé dvojice změnilo. A teď je jeho manželka vdovou.

Asi farmu s rančem prodá a odjede k rodičům, kteří mají v Santa Fé obchod. To by asi bylo pro ni i pro dítě nejlepší řešení.

Myslel jsem v ty dny i na Pecose Slima Ringolda, kterého jsem zabil v souboji. Několik chlapů jsem podobně už předtím oddělal. Nebylo lehké žít s takovými vzpomínkami. Často se mi o těch mrtvých zdálo a ve spánku jsem prožíval souboje na pistole znovu. Často jsem slýchával ve snu hlasy mých někdejších soků.

Teď je mezi nimi i Pecos Slim. Měl jsem ho snad nechat utéct? Měl snad po tom všem vyváznout? A copak jsem mu nedal příležitost? Přemýšlel jsem i sám o sobě a stále znovu si promítal svůj dosavadní život. Byl jsem pistolník schopný ničit, rozbíjet, jít po někom, na jehož hlavu byla vypsána odměna.

Byl jsem však i v roli ochránce. A i když jsem často dělal dobro zlým způsobem, přece jen to bylo dobro.

A to také byl důvod, proč jsem směřoval do Santa Cataliny. Chtěl jsem najít Socorra Pascala i toho druhého banditu, jehož jméno už umírající Pecos Slim nestačil vyslovit.

*

Čtvrtý den, bylo to už pozdě odpoledne, jsem konečně osadu uviděl. Vypadala přátelsky a přívětivě v zapadajícím slunci, které sníženinou mezi dvěma horami vrhalo své načervenalé světlo na její domky a chýše. Většina domů byla postavena z kamenů nebo z adobe – na slunci vysušených cihel z hlíny, natřených potom na bílo. Stará misie stála kousek stranou na nízkém pahorku.

Z okolních údolí a kaňonů vystupovaly cesty a nebylo jich málo. Jezdily po nich vozy s nákladem, jezdci na koních, pohybovali se po nich i chodci. U potoka stála i drtička rudy a vedle ní byla stoupa.

Nenechával jsem se oklamat zdánlivou mírumilovností tohoto místa a sjel jsem dolů. Věděl jsem už dlouho, jak nebezpečné hnízdo plné zla mám před sebou.

Nebylo to žádné městečko andělů, a už vůbec ne dobromyslných lidí. Obyvatelé byli tvrdí, otrlí, nedůvěřiví, měli se stále na pozoru a mysleli každý jen na svůj prospěch. Jinak by se tady, v tomto drsném přírodním prostředí, ani neudrželi, ani neprosadili. Vždyť ty generace pamatuji ještě doby Španělů.

Slunce už zapadlo za hory a s modrými stíny z východu, které se připlížily z kaňonů, padal soumrak. Tehdy jsem konečně dojel do města a odstavil unaveného Slimova koně ke klandru catalinského saloonu.

Vstoupil jsem, u pultu jsem si dal jednu tvrdou a k tomu pivo, pil jsem a rozhlížel se přitom kolem. Pozorovali mě pečlivě – jako každého cizince. Uvnitř bylo víc než tucet hostů. Více či méně nápadně na mě upírali své pohledy. Stál jsem zády opřený o pult a jejich zvědavost jsem opětoval.

Pivo jsem vypil jedním douškem. Když před mým pohledem uhnul i poslední host krčmy a začal se tvářit, jako bych jej už nezajímal, zase jsem se otočil. Sedl jsem si ke stolu, kde bylo volně vyloženo něco k zakousnutí a

posloužil si. Byla tam studená pečené, uvařená vajíčka, okurky a opečené klasy kukuřice. Jedl jsem pomalu, a rozvážně čekal, co bude dál.

Otevřenými dveřmi jsem viděl ven na koně, na kterém jsem přijel. Stál tam, ozářený světlem zevnitř. Býval to kůň Pecose Slima. Všechny mé naděje závisely na něm. Socorro Pascal a ten druhý bandita, kterého jsem ještě neznal jménem, jej přece poznají. Pecos Slim byl jejich společníkem. Třeba se mě přijdou na něj zeptat, nebo nějak nápadně projeví svůj zájem, až koně uvidí.

S nadějí jsem vyčkával. Vypil jsem ještě jednu tvrdou a druhé pivo. Potom jsem zaplatil a vyšel z hospody. Cítil jsem na sobě zřetelnou zvědavost i opatrnost ostatních uvnitř. Slyšel jsem, jak se jeden z nich ptá barmana:

„Hej, Dicku, znáš ho?“

„Ne,“ odpověděl muž za pultem. „Určitě ale bychom jej poznali všichni, kdyby nám prozradil, jak se jmenuje. Je to starý vlk plný jizev, stará známá firma.“

Na mé tváři se rozhostil úšklebek. Barman byl člověk, který zná lidi.

Pomalu jsem koně odvázal a vedl jej napříč ulicí k vratům nájemní stáje. Do města právě vjížděl několik důlních dělníků na vozech, na kterých se vyváží ruda, aby se trochu pobavili. Přijížděli i jednotliví jezdci a skupinky na koních.

Muž ve stáji se na mě podíval tak, že mi rázem bylo jasné, co o mně ví. Byl to už starší chlapík a jednu nohu měl dřevěnou. Olízl si vyprahlé rty pod knírem.

„Pane,“ řekl, „přijel jste doprovázet transport zlata?“

Nedal jsem znát svoje překvapení a jen jsem se chladně zeptal:

„Proč si to myslíte, veteráne?“

Zašklebil se a ukázal při tom zbytky svého chrupu. „Já jsem Windy Rock,“ řekl. „Já vás, pane Brackete, znám.

Když jste tehdy vedl transport zlata z Canyon City do Denveru, dostal jste ode mě na stanici Sunset čerstvé šestispřežení. To jsem ještě měl obě nohy a nenosil knír. Podařilo se vám tehdy transport zlata společnosti Wells Fargo bezpečně dopravit do Denveru, i když se na trase pokoušely dvě tlupy banditů udělat štěstí. A když teď má i odtud odjet velký transport se zlatem, tak jsem si myslel…“

Nepokračoval a díval se prese mne a mého koně k otevřeným vratům stáje. Otočil jsem se a uviděl muže stojícího na setmělém dvoře. Nebylo jej dobře poznat, jen bylo vidět, jak rychle odchází. Jeho široký mexický klobouk mohl být rozpoznávacím znamením.

„Kdo to byl?“ zeptal jsem se muže ve stáji. Ten ale jen pokrčil svými úzkými rameny. „Je tady moc cizích lidí,“ řekl. „Přicházejí a zase rychle se ztrácejí do svých tábořišť skrytých někde v horách. Já ho neznám… Pojedete s tím transportem zlata, pane?“

„A kdy?“ zeptal jsem se pomalu a vedl jsem zatím koně k jednomu prázdnému stání. Odepnul jsem mu pak sedlo.

Windy Rock jej zatím začal hřebelcovat. „Tam naproti je pošta,“ řekl mi. „Tam teď čeká ta spousta zlata na odvoz. Je potřeba ho dostat odsud. Doly jsou zásobovány vším potřebným z El Pasa. Mají ale svá bankovní konta, co z nich platí dodavatelům, dávno vyčerpána. Navíc potřebují peníze na mzdy, a ty dostanou taky jen za to zlato. A před pár měsíci tady byl vládní výběrčí daní a stanovil výši plateb i datum, do kdy je třeba daně zaplatit. Správě dolů z toho jde hlava kolem, vládne napětí, zaměstnanci nedostávají mzdu, a brzy tady začne chybět i to nejdůležitější, jestli odtud konečně nevypraví to vytěžené zlato. To ale vědí i všichni banditi tady kolem. Roste napětí. Proto mě napadlo, že se někdo zase obrátil na odborníka jako jste vy, pane Brackete.“

„Možná ... ale třeba taky ne," dal jsem mu nejistou odpověď. Stejně by mi nevěřili, kdybych popíral, že jsem už jednou právě takový transport úspěšně dovezl na místo určení.

Vyšel jsem ven, přešel prašnou silnici a došel do hotelu. Cestou jsem se oddával své předtuše, že jsem se zamíchal do něčeho daleko většího, než jsem si dosud myslel. Bylo docela možné, že potřebné peníze Pecos Slim Ringold, Socorro Pascal a ten třetí, zatím neznámý pistolník, sem jako nezbytný provozní kapitál na uhlídání a pak přepadení transportu přinesli z poštovního úřadu v Santa Cruz.

Je tedy možné, že se chtěli právě proto setkat v Santa Catalině, jakmile budou jejich stopy zahlazeny a jakmile se zbaví svých pronásledovatelů. Začal jsem tušit, že se tady něco chystá.

Než jsem vešel do hotelu, viděl jsem, jak zleva po chodníku z dřevěných látek přichází nějaký dlouhán. Mírně do mě narazil, aby mohl vejít do hotelu první, a ani se neobrátil. Měl naspěch a pohyboval se velice podrážděně. Jako člověk, který má v hlavě určitou myšlenku a neohlíží se nalevo ani napravo.

Rozčílilo mne to, ale ovládl jsem se, vešel pomalým krokem a přistoupil k pultu, kde se hlásí hosté. Chystal jsem se sáhnout na zvonek, ale v tom se ozval rozčílený dívčí hlas: „Pusť mě, Tome Slade! Nech mě na pokoji! I kdybys mi zlámal všechny kosti, na mém rozhodnutí to nic nezmění!"

Ten hlas se mi líbil, i když byl tak zlostný. Byla v něm statečnost a odhodlání. Bylo to srdnaté děvče. Z hlasu se to dalo poznat.

Potom jsem slyšel, jak ten muž prohlašuje se zlostnou zatvrzelostí: „Dovezu tě domů za každou cenu! Položím tě svázanou před sebe na koně. Tvůj otec a bratři tě přece

slíbili mně! A tak to bude, a bašta! Nemůžeš si jen tak vyběhnout do světa jako toulavá kočka. Patříš mně. A vaši si to taky tak přejí. Chápeš to konečně? Nebo ti musím napřed nasekat na zadek jako nějaké jankovité holce?“

To jsem tedy slyšel v chodbě přízemí hotelu, zatímco jsem čekal na hoteliéra v recepci. Ten se zřejmě záměrně někde zdržel, aby nemusel být u toho, až rozčilený mladík bude chtít odvést s sebou děvče, které zřejmě uteklo z domu.

Náhle jsem uslyšel, jak ten divoký chlapík tam uvnitř zakvílel bolestí a pomyslel jsem si, že jej ta dívka pořádně kopla do nohy. Zřejmě ji honil kolem stolu.

Křičela: „Jestli toho hned nenecháš, ty pitomče, začnu hlasitě volat o pomoc, jen co budeme na ulici! Na koně mě nedostaneš! To ti přísahám! Až začnu volat o pomoc, přijde pár tuctů lidí z dolů a pomůžou mi... Nech toho, Tome Slade!“

Přestal ji honit kolem stolu a vztekle funěl a říkal: „Co proti mně máš, Georgie? Tvoje rodina tě slíbila mně, a já jsem přece hezký chlapec, který ...“

„Jsi ošklivá opice,“ přerušila jej. „A ta moje rodina je taky pěkná sebranka! Kdybych u vás zůstala, dopadla bych stejně jako moje matka. Musela dřít jako mezek a při třináctém porodu zemřela. Už nechci mít nic společného s bandity, ochlasty a hráči, pistolníky, kořalečníky ...“

Víc jí říct nenechal. Vztekle zaklel a začal ji zase honit kolem stolu. Dostat ji se mu ale nepodařilo. Vyběhla otevřenými dveřmi, ocitla se v přijímací hale a utekla za recepční pult. Ten dvounohý býk se hned přihnal za ní. Vždyť to byl tentýž chlapík, co do mě vrazil před vchodem! Protože mě nechtěl obcházet, aby se dostal za recepční pult za dívkou, odhodil mě z cesty.

Jenom mě přitom letmo poctil svým zlobným pohledem. Oči měl rudé vztekem.

Když už chtěl dívku uchopit, řekl jsem mu: „Tak už toho bylo dost, ty divoká opice! Teď už toho necháš. Ty si snad myslíš, že jsi pořád ještě v opičí kleci!“ Vyslovil jsem to tvrdě, zlostně a pohrdavě. Matka mě totiž vždy učila, abych si žen a dívek vážil, pomáhal jim a chránil je. A to mi vešlo do krve. U nás v Texasu bylo ženské stvoření královnou a měly to tam na řece Brazos, v té divočině, ženy i tak dost těžké.

Mladík se obrátil. Teprve teď se na mě pořádně podíval. Byl to tvrdý chlapík, žádný zelenáč.

Nemařil slova a hned se na mě vrhl. Byl rychlý, velice rychlý, ale rychlejší než já zase ne. Však také nejsem jen tak někdo. Jsem Black Bracket. Černý Bracket, a moje jméno bylo už tehdy legendou. S takovými, jako on, jsem se potýkal už hezky dlouho, jako městský šerif, předák chlapů, kteří něco vydrží, osobní strážce a doprovod transportu zlata.

Zkroutil jsem mu pravou ruku, levou jsem mu zadržel svou pravicí a skoro současně jsem mu levicí zasadil ránu do dolní části hrudi, přičemž jsem sebou hbitě švihl v bocích. Poklekl a přitom ke mně bezbranně otočil svou šíji. Hned jsem mu oběma pěstmi po dřevorubeckém způsobu zasadil ránu. Složil se mi k nohám a nehýbal se.

Dívka vystoupila ze svého úkrytu a podívala se na něj.

„Nikdy jsem jej neměla ráda,“ řekla. „Je to jeden z těch, co dokáží i svému zvířeti nakopat ... Děkuji, pane.“

Podíval jsem se jí do očí a všiml jsem si, že jsou sytě modré. Dívka byla středně vysoká a měla něco přes dvacet. Už podle jejího oblečení bylo poznat, že pochází odněkud z hor. Zřejmě nechtěla zůstat u svých v rodném údolí a zkysnout tam. Touží ven, do světa, který ale zná jen ze starých časopisů nebo z novin a prospektů, pokud se zatoulaly do jejího zapadlého kraje. Je to možná kočička, která už nechce být dál zavřená. Má tedy i

potřebnou kuráž.

Já mám statečná děvčata rád, taková, která se nechtějí smířit se svým smutným osudem. Taková se mi líbí a imponují mi. Současně jsem k ní ale pocítil i soucit. Většina takových dívek totiž nakonec podléhá. Skoro všem takovým ukáže život jen své drsné stezky.

A to jejich velké dobrodružství se pak obyčejně stane jen bezvýchodnou situací nedávající žádnou naději. Většina takových mladých samiček se nakonec dostane do nějakého tingltanglu. Opravdu velký skok nahoru se podaří jen málokteré. Většinou se musí spokojit s tím, že se stanou ženou farmáře, osadníka, nebo obchodníka s krámem v nějakém městečku a jsou pro svého muže lacinou pracovní silou. Některé najdou místo jako zaměstnankyně hotelu, kde vykonávají různé služby. Ani pro tuto dívku zde nebylo možností nazbyt.

„Chcete odsud pryč, Georgie?“ zeptal jsem se. Její jméno jsem totiž krátce předtím slyšel.

Přikývla. „Ano, nejbližším dostavníkem,“ řekla. „Mám až po krok vězet v této divočině a pracovat pro bandu darebáků. Dovedete to pochopit?“

„Směl bych vám poradit?“ zeptal jsem se znovu.

Opět přikývla a měla oči ještě víc tmavomodré a její pohled byl ještě vážnější.

„Doufám, že mi poradíte dobře,“ řekla.

„Jste víc než hezká,“ řekl jsem. „Ať přijdete kamkoliv, budete přitahovat muže. Znal jsem dívky jako jste vy, Georgie, a ty brzy narazily napřed na prvního z takových chlapíků jako je tady ten, a po prvním zklamání na druhého, potom na třetího, a tak stále do nekonečna. Stále se nechtěly vzdát naděje, že budou někým milovány skutečně celým srdcem. To je ale na tomto světě jen vzácný případ... Georgie, ať půjdete kamkoliv, nespoléhejte se nikdy jen na jednoho jediného muže. A

nevěřte žádnému. Už od toho prvního dostanete nějakou práci, možná jen proto, že on bude...“

„Rozumím vám,“ řekla. „Myslím že mi radíte dobře, pane...“ „Bracket, Kiloe Bracket,“ řekl jsem. „A já jsem Georgia Ketshumová,“ odpověděla.

Znovu jsme hleděli jeden na druhého a nastalo mezi námi jakési proudění, vzájemné ohledáváni, které nás udržovalo plné vnitřního napětí a jakoby nás znehybnilo. Pak se ale ten v bezvědomí, co nám ležel u nohou, začal zase hýbat. Řekl jsem jí tiše: „Georgie, jděte raděj zase za ten pult. Protože kdyby se rozdurdil znovu ^..“

Víc jsem neřekl, ale ona si uměla poradit. Ještě jednou mně kývnutím hlavy poděkovala a zmizela dveřmi v hotelové restauraci. Já jsem trochu poodstoupil a díval jsem se, jak se ten mladík staví zase na nohy.

„A ty vypadni, balvane!“ řekl jsem mu. „Ať už jsi venku! A kdybys snad měl choutky zkusit to teď s revolverem, tak jseš mrtvěj už předem... Táhni odsud!“

Stál tam a zíral na mě svýma zarudlýma očima. I když si pro rozum rozhodně nešel dvakrát, měl aspoň výrazný instinkt primitiva, a ten jej přede mnou varoval. Neřekl ani slovo a odešel. Byl na něj pohled jako na opilce. Bylo mi jasné, že na mě bude brzy někde číhat s brokovnicí, aby se mi pomstil. Cítil jsem, jak jsem z něj otrávený. Proč se musím stále znovu míchat do nějakých sporů a rvaček a mít pak co dělat s takovými... ? Pořád někde někomu šlapu na prsty. Je snad smysl mého života v tom, abych stále byl jen ochráncem malých a slabých? Toužím po rovnováze a spravedlnosti a chci je za každou cenu prosazovat, nebo je to snad něco jiného?

Tenhle mladík na mě bude určitě někde číhat s brokovnicí. Tušil jsem to, a má zkušenost mi dávala jistotu. A jestli neskoncuje on se mnou, budu muset skoncovat já s ním. Takže budu zase někoho muset zabít,

nebo aspoň zranit. K čemu je mi takový život?

Byl jsem z toho v tu chvíli velice rozmrzelý. Objevil se ale náhle hoteliér. Byl to Mexičan a já jsem pochopil, proč se držel stranou. Dostal jsem od něj pokoj a doporučení dát si ještě něco na zub v hotelové jídelně.

To mi přišlo vhod, a tak jsem zašel napřed tam. Většina hostů hotelu mne už předešla. Sedl jsem si do kouta. Mexická dívka mne obsluhovala a dělala to šikovně a rychle.

Měl jsem skopové, brambory, zelené boby, jablečný mošt a nakonec dobrou kávu. Když už jsem byl s jídlem hotov a kroutil si cigaretu, přišla za mnou návštěva.

Byl to postarší muž s pěstěným vousem. Oblečen byl ledabyle a působil dojmem siláka. Bylo na něm vidět, že dříve hodně pracoval manuálně.

Zeptal se, jestli si smí přisednout ke mně. Přikývl jsem. Jakmile se posadil, položil své vrásčité ruce na stůl a řekl:

„Jsem zdejší poštovní agent společnosti Wells Fargo. Ten člověk, co se stará o stáje, mi řekl, že jste přijel. To vás sem poslalo jistě samotné nebe, mister Bracket. Není druhého muže, který by byl u Wells Fargo Company zapsán lépe než vy, když se jedná o to, jak ochránit transport peněz nebo zlata ... A já jsem tedy přišel, abych vás požádal o pomoc.“

Podíval jsem se na něj a poznal, že má opravdu starost. Tento muž jistě sloužil u té společnosti od píky. Napřed byl asi čeledínem u koní, potom kočím vozícím náklady na vozech Společnosti, kočím poštovního vozu a nakonec agentem na malých poštovních stanicích, což jej přivedlo i sem. Odpovědnost spočívala zcela na něm.

V jistém smyslu seděl na hoře zlata, které bylo třeba odeslat. To bylo povinností Společnosti Wells Fargo na základě koncese a jejího monopolního postavení. Já jsem přitom měl u téže společnosti to nejlepší jméno jako

člověk, který doprovázel transporty peněz a zlata. Dosud se mi podařilo každý transport dovézt na místo, a to i tehdy, když jsme museli cestou bojovat. Úplně jsem poštmistra chápal.

Měl jsem ale své vlastní problémy. Vzpomněl jsem si hned na Socorra Pascala a na toho druhého, zatím bezejmenného banditu. Byl jsem pevně přesvědčen o tom, že si ti tři v Santa Cruz jen opatřovali „cestovné“ a „provozní kapitál“, když přepadli poštovní úřad a zabili mi bratra, jakmile se jim postavil do cesty.

Ukořistili přitom pouhých sedmnáct set dolarů. To stačilo jen trošku na pobavení, na získání dobrých koní i s výstrojí a k najmutí několika darebáků za pomocníky. Takovou smečku museli držet v pohotovosti možná pár dní nebo týdnů. Museli je na tu dobu zaopatřit a dopřát jim zábavu. Možná si museli tady ve městě platit i pár špiónů, aby se včas dověděli, jestli se vypraví velký transport se zlatem a kdy to bude.

Na to potřebovali nějaké peníze. Proto asi to přepadení v Santa Cruz. Po něm se rozdělili, aby za sebou zahladili stopu. No a setkat se měli zase tady.

O tom všem jsem znovu přemýšlel, když se mnou u stolu seděl ten poštovní agent a čekal, co odpovím. Už jsem si teď nemyslel, že Socorro Pascal a ten druhý bandita jsou ve městě. Byli by museli poznat koně, na kterém jsem přijel. Jistě by se se mnou už byli spojili, aby se dozvěděli, co se stalo s Pecosem Slimem, protože by tady na něho bývali čekali. Byl jsem už přece dost dlouho v saloonu, potom ve stáji a nakonec tady v jídelně.

Socorro Pascal a ten druhý byli tedy někde mimo město. Jistě se však dozví, že transport vyjel. A potom se pokusí o štěstí. Pochopil jsem, že právě transport by mohl být návnadou, kusem špeku, který vyláká krysy z úkrytu.

Podíval jsem se poštovnímu agentu do očí a řekl jsem:

„Zítra vám řeknu, jak jsem se rozhodl."

Poznal na mých očích, že by nemělo smysl snažit se mne přemluvit už teď. Proto jen přikývl a zvedl se. Byl jsem už unaven a šel jsem do svého pokoje.

*

Druhý den ráno jsem nejprve zašel do stáje, podíval se na svého koně a zeptal se toho muže, zda se někdo nezajímal o mé zvíře. Odpověděl mi záporně. Potom se ale zeptal sám:

„Tak co, mister Bracket, dohodl jste se s poštovním agentem?"

„Snad se tak stane během příští hodiny," zamručel jsem.

Odtud jsem šel do obchodu a koupil si tam hnědý kabátec z kordové látky. Byl mi trochu velký. Kromě několika jiných věcí jsem si pořídil ještě tucet výbušných patron, jaké se používají v dolech. Nebyly delší a tlustší než větší doutníky. Ostatně i těch jsem si pár koupil, hezky voňavých.

Když jsem to všechno už měl, vrátil jsem se do svého pokoje v hotelu. Zkrátil jsem doutnák těch malých bouchacích tyčinek na pouhých několik milimetrů tak, aby musely vybuchnout už po několika vteřinách po zapálení. Vnitřní kapsy kordového kabátce jsem si vyplnil těmito tyčinkami. A potom jsem zašel na snídani.

Poštovní agent tam už seděl a vrhl na mne pohled plný očekávání. Posadil jsem se a počkal, až mi přinesou objednanou šunku s vejcem, zamíchal jsem cukr ve své kávě a napil se. Pak jsem se zeptal: „Kdo ještě pojede?"

S úlevou se usmál. Všiml jsem si toho, i když měl plnovous, který nosil přistřižený do tvaru čtyřúhelníku,

jak to měli ve zvyku přepravci nákladů, honáci soumarů, kočí poštovních vozů a nájemci jízdní pošty.

„Mám prvotřídní kočár od Abbota-Downinga," prohlásil. „Tři lavice na sezení – devět míst – a velká bedna na zavazadla. Ke kočáru mám o nic méně prvotřídního vozku, totiž Whipa Curlyho Sabadillu. Jako doprovod má Jima Bishopa, kterého sestřelili z kozlíku už dvakrát. Nikdy přitom ale nepřišel o pušku, střílel z ní zraněn ze země a vyhrál. Jim Bishop bojuje až do posledního dechu, s neomylnou neohrožeností buldoka. On a Kudrnáč Curly jsou v tom kraji ti nejlepší muži." Rád jsem mu to věřil.

„A kdo jede ještě?" zeptal jsem se chladně.

„Důl Lucky Day posílá Paula Garreta," řekl. „A důl Aurora vysílá jako doprovod Cashe Cassedyho. Oba vydají každý za celé mužstvo ... Nemám pravdu?"

Lehce jsem přikývl, protože jsem ta jména už znal. Jsou to dva odhodlaní pistolníci. Jsou příliš chytří na to, aby se stali bandity. Staví se pokaždé na stranu zákona, a to i když si šli vydělat ziskem peněz vypsaných na něčí hlavu. Byli to hoši chladní jako led.

„A to je vše ?"

Lehce zavrtěl hlavou. „Ve voze je míst devět," řekl. „A i kdyby byla pod každým sedadlem bedna plná zlata, vydržel by snadno plné zatížení... Taky jede Sue Freemanová. A pak je tu ještě ta mladá z hotelu, Georgia Ketshumová. Chce odtud pryč. Neodjede-li tímto dostavníkem, tak neodjede nikdy. Její rodina má totiž brzy přijet a odvézt si ji domů násilím. Jestli nebudou její otec a bratr právě opilí, budou se po ní v kraji poptávat."

„A proč bývají opilí?" zeptal jsem se jen tak na okraj.

Poštovní agent se na mě podíval. „Pálí slivovici," prohlásil. „Někde tam v horách pálí slivovici a prodávají ji. Každý měsíc jednou, vždy několik dní za sebou, pálí

slivovici a přitom se opíjí, až jsou úplně namol. Toho to děvče využilo. Muselo prostě od nich pryč.“

To jsem dokázal pochopit. „Kdo je Sue Freemanová?“ vyptával jsem se dále.

Neodpověděl, jen pohybem hlavy naznačil směr k průchodu, který vedl z hotelové haly sem do jídelny. Nějaká žena právě tudy vešla dovnitř. Měla perfektní postavu, byla štíhlá a svižná, ale zřejmě již ve zralém věku. Jistě nebyla o mnoho mladší než já. Odhadl jsem ji na šestadvacet. Měla načervenalé vlasy.

Když jsem se jí podíval do očí, všiml jsem si, že jsou zelené. Její tvář nebylo možno prohlásit za krásnou, a sotva i jen hezkou. Prozrazovala však temperament, byla výrazná a vepsaly se do ní životní strázně. Byl to obličej člověka, kterému nebyly cizí láska, štěstí, zklamání, starosti a všechno, co život dopřává. Byl to obličej nápadného obrysu, s velkými ústy i očima, ve kterých se zračí každé hnutí mysli. Ústa na této tváři byla tak zřetelná, jako vyřčené slovo.

Zeptal jsem se náhle sám sebe, zda u takové ženy může někdy nastat přestávka, nepřítomnost toho elánu, s jakým se dosud dokázala se svým životem vyrovnávat. Opětovala můj pohled stejně tak přímým a pevným zrakem. Byla to žena, která sedávala s muži u hracího stolu, hrála s nimi poker a nevyhýbala se ani žádné jiné hře o štěstí. Byla to Fairplay Sue, žena poctivé hry už podle jména.

Tuto přezdívku jsem zatím neznal. Ale o Fairplay Sue se tehdy již vyprávělo mezi Santa Fé a El Pasem, Fort Worthem a nevadským městem Virginia City. Posadila se a čekala na snídani. Přitom jsme se na sebe stále ještě oba dívali.

Jaký to byl rozdíl mezi touto ženou a děvčetem z Ketshumová rodu! Ale jistě i tato žena musela být mladou dívkou bez zkušeností. I ji musel napřed do sebe vtáhnout

tento divoký, drsný život a poučit ji, jak se prosadit v prostředí samých mužů.

Poštovní agent stručně řekl: „Madam, tady to je Kiloe Bracket. Pojede s^ námi. Kočár odjíždí za půl hodiny ... Že, pane Brackete, souhlasíte s tím tak, nemám pravdu?“

Přikývl jsem a stále ještě se díval na Fairplay Sue.

„O vás jsem už slyšela,“ řekla a míchala lžičkou v šálku kávu. „Jsem vám velmi vděčná, mister Bracket, že vaší zásluhou dostal poštovní agent konečně odvahu nechat zapřáhnout do kočáru... Víte, i mé zlato se při tom sveze, a nebude ho málo. Hrála jsem tu s muži tři týdny, s takovými, co měli zlato na utrácení. Tady je totiž zlata víc než peněz ... Ale teď tu už jen mařím čas.“ Řekla to nakonec drsným tónem a ne bez stopy pohrdání.

Přikývl jsem. „Ano, za půl hodiny vyjedeme,“ řekl jsem poštovnímu zřízenci, vzal svůj šálek kávy a přisedl si ke stolu Sue Freemanové. Udělal jsem to, aniž jsem k tomu byl vyzván.

Poštovní zřízenec se spěšně vzdálil. Měl teď plno práce. Musel naložit kočár a včas jej připravit k odjezdu.

Sue a já jsme se na sebe podívali. Byla úplně jiná než to včerejší děvče, které jsem si také tak prohlížel. Teď jsem měl před sebou zkušenou ženu milující hru a dobrodružství, schopnou prosadit se mezi muži, a pravděpodobně spokojenou, že může žít a být na tomto světě. Když se tak na to dívám, tak toto je právě vhodná partnerka pro mne.

Má v obličeji jemné linie, zvláště kolem úst a nosu. Ústa ale jsou velká, a v nich je vidět překrásné zuby.

Přinesli jí nejprve jen kávu. Teď však měla před sebou i vejce na slanině a k tomu bílý chléb. Pustila se s chutí do jídla.

„Cestou bude zcela určitě pěkná přestřelka,“ poznamenal jsem.

„I přes to, že mi to říkáte, nejste u mého stolu nevítaným hostem," odpověděla.

„Chtěl jsem vás jen vidět zblízka, a zapamatovat si vaši vůni. Teď bych vás už našel i potmě."

„A proč byste mě hledal?" zeptala se posměšně a hned dodala: „Kiloe, vy jste přece úplný tygr. Mezi tygry jste jeden z největších. To vím dobře. Ale jestli se budete považovat za neodolatelného, budu vás muset zklamat."

To mne rozesmálo. „Mě už moje tetičky měly za škaredou opici, hned když jsem se narodil," řekl jsem jí. „Ale teď vím, co se s vámi stalo."

„A copak?" zeptala se dost podrážděně.

„Bojíš se začít si ještě někdy s mužským," řekl jsem jí. „Kdysi tě nějaký chlapík škaredě napálil. Od té doby hraješ s muži u stolku. Dělá ti dobře, když je tam máš kolem sebe. Jinak ale k sobě žádného nepustíš blíž, bojíš se dalšího zklamání... To jsem chtěl zjistit." Zvedl jsem se a odešel.

Přímo nosem zasupěla, tak jsem ji rozčílil.

Proč jsem jí to vlastně povídal? Byl jsem už venku na ulici a stále ještě sám sebe nechápal. Dotklo se mne tolik snad to, jak prohlásila, že mě nemá za neodolatelného a řekla mi pak otevřeně, že ji na mužích nic než poker nezajímá ?

Bylo správné, že jsem se chystal doprovázet ten transport zlata? Dostanu tak Socorro Pascala a toho druhého banditu? Nebo mne přijetí tohoto úkolu úplně svede z cesty, kterou tu sleduji?

Víckrát jsem už nakonec poslechl svůj instinkt. I tentokrát jsem byl připraven jednat podle citu. Sázel jsem na to, že Socorro Pascal a jeho partner se tady v okolí starali, aby měli pohromadě bandu takových, jako jsou sami a teď čekají, až transport se zlatem vyjede.

*

Ještě jednou jsem zašel do stáje podívat se na koně a řekl muži, který ji měl na starosti, že jej tam mám od této chvíle už na útraty společnosti Wells Fargo. Potom jsem se pomalým krokem prošel po městečku. Postupoval jsem najisto. Jestli jsou Socorro Pascal a ten druhý muž tady, mají další příležitost se se mnou setkat.

Zašel jsem do saloonu a dal si ještě jednu brandy. Hospodský mi řekl: „Říká se, že pojedete s tím transportem zlata, mister Brackete."

Přikývl jsem. „Z takových pověření jsem živ," odpověděl jsem. A pak jsem se zeptal sám: „Hrávala tady Fairplay Sue?"

Přikývl a zamlaskal jazykem. „To je tedy ženská!" prohlásil. „Hrála se Samem Breahittem z dolu Lucky Day, proti Seanu Finneyovi z Aurory, a se všemi těmi hochy, co si mysleli, že nad ní vyhrají. Ale u hracího stolu se proti ní neprosadil žádný, ani jeden. Myslím, že tady za ty tři týdny vyhrála skoro šest tisíc dolarů ve zlatě, a k tomu ještě pár stovek v papírových. Jestli tak všude všechno vymete, tak se brzy stane milionářkou."

„Třeba mívá někdy taky smůlu a zase o hodně přijde," zamručel jsem na to a vyšel ze saloonu. Ukončil jsem svou pochůzku městem, stále ještě s nadějí, že uvidím Socorra Pascala a toho druhého banditu.

Na prvního z nich jsem viděl zatykače už v Texasu. Lupič, jehož matka byla krásná Španělka, která se vystěhovala do Mexika a tam si vzala bohatého statkáře, vypadal jako nějaký španělský grand, jako opravdový šlechtic hidalgo. Splést si ho s někým nebylo možné. Tak to stálo napsáno i na některých zatykačích.

V Santa Catalině ale teď jistě nebyl. Jinak by mě on i

ten druhý jistě viděli přijíždět na koni, který patřil Pecosu Slimovi. Vždyť na Pecose Slima jistě čekali.

Vrátil jsem se na poštovní stanici a myslel si: Tak oni dřepí někde venku, v divokých horách. Třeba tam čekají na transport, třeba ale taky ne. Pro mne je to sázka do loterie, a musím se k ní odhodlat. Dál jsem se ve svých myšlenkách nedostal.

Z kovárny, kterou jsem právě míjel, totiž právě vystoupil muž. Měl v ruce brokovnici. „Hej!“ zavolal na mě.

Spatřil jsem jej koutkem oka, protože vidím víc do šířky než většina lidí.

Vtomto ohledu jsem přímo výjimečný, protože jsem skoro schopen vidět své vlastní uši, i když je nemám nijak veliké.

Vkaždém případě jsem si ale viděl na ramena a nemusel jsem k tomu pohnout hlavou ani o milimetr. Proto jsem se po tom chlapíkovi také neotáčel.

Věděl jsem i kdo to je a že na mě míří brokovnicí. Jistě si to představoval jinak. Asi tak, že nejprve hodím hlavou jeho směrem a teprve pak že se na něj podívám a poznám ho.

Byl to Tom Slade, kterého jsem den předtím v hotelové hale tak ponížil. Ted se vyplnilo moje temné tušení, že si na mě někde počíhá, abych od něj dostal to, co mi podle něho patří.

Neohlédl jsem se, ale vrhl se na zem, několikrát se převalil v prachu vozovky, vytáhl při tom kolt a vypálil na něj odspodu.

Zatím i on stiskl kohoutek brokovnice. Vypálil hned potom, co na mne zavolal. Protože jsem sebou ale v témž okamžiku hodil na zem, proletěl výstřel nade mnou. Kdyby měl pušku s vybroušenými hlavněmi, tak by mě i tak dostal, protože by rozptyl byl větší. Tak ale na místě,

kde jsem se právě nacházel, neměl v průměru více než půl yardu.

Proto mne nedostal, při mé naprosto neočekávaně rychlé reakci. Vždyť jsem taky pistolník Kiloe Bracket, Černý Bracket.

Tom Slade už seděl v prachu silnice a držel se za prostřelené rameno. Přistoupil jsem k němu a setřepával jsem si při tom kloboukem prach ze šatů.

„Už jednou jsem ti řekl, že jsi hlupák," zabručel jsem znechuceně. „Málem jsem tě musel zastřelit. A co kdybych to udělal právě teď, kdy už nemáš šanci se mně mstít? Nebo už máš konečně dost?"

Užasle na mě hleděl a zapomněl při tom i na bolest v rameni. Byl to přece tvrdý chlapík, rostlý skoro jako Indián.

„Ale ... jak ... jak ... jsi to ... dokázal?" zeptal se vztekle.

Zatnul jsem zuby, abych nezaklel a šel jsem od něj pryč.

„K čertu, proč jsem tě netrefil!" skučel za mnou, a opakoval vztekle a s velkým důrazem to poslední slovo. Volal zklamaný tím, že mě nezastřelil, rozzlobený sám na sebe.

Už jsem se po něm neohlížel. Takoví jako on už prostě patři do mého života. Kdybych se do toho den předtím v hotelu nezamíchal, byl bych si toto všechno ušetřil. Jenže já jsem se do toho vložit musel. Nemohl jsem jinak jednat.

Poštovní vůz právě vyjel ze dvora pošty před budovu, stojící vedle hotelu. Sue Freemanová a Georgia Ketshumová už čekaly.

Lidé na ulici mne sledovali očima. Právě mě viděli se bít a sami se do toho nemíchali.

Poštovní zřízenec na mne hleděl, jak se blížím. „To by tak ještě scházelo, aby vás ten divoch Tom Slade zabil tou svou brokovnicí," řekl zlostně. „Vždyť je to přece jen blázen. Všichni muži v tom rodu, Sladoví, ale i

Ketshumovi, jsou šílenci. Jedině to děvče je z nich normální.“

Přikývl jsem. Stáli jsme vedle sebe a přihlíželi, jak se nakládají zavazadla obou žen. Sue Freemanová měla dva kufry. Georgia Ketshumová měla košík a starou cestovní brašnu.

Obě ženy nastoupily do kočáru. Potom vyšli z hotelu dva muži. Jeden byl holohlavý a hubený a měl světlé oči vodové barvy. V pouzdrech na prsou měl dva revolvery a rukávem si přetíral elegantní klobouk, který si pak nasadil na hlavu. Byl černý a bez jakéhokoliv záhybu, a ani jeho střecha nebyla nijak prohnutá. Muž si posadil klobouk na temeno kolmým pohybem ruky a vypadal při tom jako ztělesněná neochvějná odhodlanost a neosobní chladnost. Druhý se pohyboval jaksi mdle, měl oči žluté a stále se usmíval. Za to ale mohl jeho příliš krátký horní ret. Na bocích měl dva revolvery upevněné na dvou křížících se řemenech. Věděl jsem, že ten holohlavý s tvrdým kloboukem je Paul Garret. Druhý muž, který vypadal jako plavý vlk, byl Cash Cassedy. Jsou to pistolníci jako já. Najali si je lidé od správy dolů, takříkajíc jako dvounohé tygry, pro případ, že by nastaly obtíže, jaké je možno překonat jen se zbraní v ruce. Teď dostali pověření doprovázet tento transport.

Přistoupili k nám a zadívali se na mě. To, že jsem si právě odbyl jeden souboj, nezmínili ani slovem. Jistě ale pochopili, k čemu právě došlo.

Poštovní zřízenec řekl: „Mister Bracket tady bude mít velení. Těší se naprosté důvěře společnosti Wells Fargo. Má od ní pověření dovézt zlato do El Pasa… To je, myslím, všechno, co vám já mám říct.“

Přikývli skoro bez pohybu hlavy a stále ještě hleděli na mě. Opětoval jsem jejich pohled. Nevyměnili jsme si však ani slova. Proč taky? My tři jsme přece byli odborníky,

opravdovými experty.

Obrátil jsem se na poštovního zřízence. „Kolik zlata máme s sebou?“

„Tři sta liber ve třech bednách pod lavicemi, dále jeden poštovní pytel s menšími zásilkami pod sedadlem kočího … a pak to zlato, které má jistě Sue Freemanová ve svém zavazadle.“

Přikývl jsem a obrátil jsem se k dostavníku. Postavil jsem se vedle pravého předního kola a vzhlédl nahoru k muži na kozlíku a jeho společníku.

První byl Mexikán s dlouhými kadeřemi. V jeho černých vlasech bylo už pár šedých pramenů. Obličej měl podobaný od neštovic a čišela z něj smělost piráta. V tmavých očích mu jiskřilo. Bič měl vykládaný stříbrem. Rukojeť ho jisté stála alespoň tři měsíční platy.

Zašklebil se náhle a dvěma prsty se dotkl nezvykle prohnutého okraje klobouku. „Pokud mi nebudete mluvit do řízení koní,“ řekl, „budete pro mne velitelem, seňore Brackete.“

Jeho spolujezdec, který vedle něho dřepěl jako býk, lehce pokynul hlavou. Měl u sebe těžkou brokovnici parkerovku a pušku buvolici.

„Můžeme jet,“ řekl jsem.

„Žádné jiné příkazy?“ Whip Curly Sabadilla, řečený Kudrnáč s bičem, se zeptal letmo a už při tom začal rozplétat šestero otěží. Koně zpozorněli a zvedli hlavu.

„Jedu se samými znalci,“ řekl jsem. „Však uvidíme, co nás čeká. A takové, jaké to přijde, to taky budeme brát.“

Potom jsem nastoupil. Kočár se vydal na cestu.

Garret a Cassedy seděli na zadní lavici, každý u svého okna. Na prostřední lavici seděly Sue Freemanová a Georgia Ketshumová. Já sám jsem obsadil přední lavici a byl tak nutně obrácen proti směru jízdy. Mohl jsem tak pozorovat obě ženy a vedle nich vidět i na Garreta a

Cassedyho. Čtyři místa byla volná.

Pohlédl jsem na Georgii Ketshumovou a viděl, jak má stisknuté zuby. Nastupovala cestu do neznáma a do nejistoty. Obracela se právě zády ke své rodině a od nynějška se bude muset postarat o sebe sama.

Povzbudivě jsem se na ni usmál. Georgie můj úsměv opětovala poněkud křečovitě.

Sue Freemanová mne pozorovala. Usmála se i ona, ale jaksi shovívavě. Potom řekla: „Moc ten váš úsměv té malé nepomáhá, Kiloe Brackete. Není nic, co by jí pomohlo, pokud potřebuje takové pousmání, aby se nerozplakala... Sestro, musíš se teprve naučit obejít se bez povzbuzení lidí kolem sebe, a to i bez úsměvu mužů. Musíš si vystačit sama a nikdy o sobě nezapochybovat. Před tím, co neznáš, nesmíš mít nikdy strach ... Nebo raději vystup a vrať se té půl míle pěšky.“ Poslední slova vyzněla už skoro nelítostně.

Avšak Georgia Ketshumová, která hleděla Sue do očí, jí náhle řekla:

„Děkuji za tuto radu!... Děkuji vám, paní.“

A potom se odmlčely. Chvíli jsme slyšeli jen hluk otáčejících se kol, rachot a skřípění závěsů, dusot kopyt šestispřežení a funění koňských chřípí. Do toho se ozýval bič, a kočí vždycky zvolal: „Vjo, Chiquito! Juane, Paco! Utrhnu vám ocas, jestli nebudete držet stejný krok! Utíkejte hezky stejně!... Braah! Braah! ... Ach, vy ubohá morčata! Vy staré tetky!... Jak mám s vámi dojet až do El Pasa?“

Zasmál jsem se tomu, jak Whip Curly Sabadilla mohutně přehání. Toto spřežení přece před sebou nemělo ani třicet mil. Potom přijedeme na poštovní stanici a tam nám dají nové. Než dojedeme do El Pasa, budeme ještě mnohokrát přepřahat.

Pohlédl jsem z okna zpět na město. Byli jsme už trochu

nad ním. Tu jsem si povšiml, jak se zalesklo zrcadlo ... jednou a opakovaně.

Někdo na nízkém pahorku nad Santa Catalina dával světelný signál pomocí zrcátka. Není to nijak neobvyklé. Takto přece používají zrcátko i Apači. A v armádě k tomu mají dokonce dohladka vyleštěné ocelové desky.

Mně však bylo jasné, že to tam někdo dává tímto způsobem znamení, aby nějakému svému chlebodárci, nebo kumpánovi ohlásil odjezd transportu zlata ze Santa Cataliny. Máme tedy na cestě před sebou lidi, které to velice zajímá. Co když jsou to Socorro Pascal a jeho společník ?

Asi o pětadvacet mil dál jsme dojeli ke staré poštovní stanici jménem Pueblo v kaňonu Spaniol. Dosud cesta probíhala rychle a bez zvláštních příhod. Potkali jsme řadu vozů s rudou ve skupině i jednotlivě a viděli jednotlivé jezdce.

Cesta se pomalu zařezávala do kaňonů a roklí a klesala do údolí San Pedro. U stanice Pueblo, k níž patřil i malý obchůdek, byli jen jeden Mexičan a rodina Indiánů kmene Hopi.

Když jsme se chystali odjet a byli ještě venku z kočáru, dorazili tam dva jezdci na prachem pokrytých a úplně vyčerpaných koních. Jeden měl na levé paži zakrvácený obvaz a od lokte dolů měl ruku v šátku šikmo před sebou. Jinak ale ten hombre vypadal docela dobře.

Samozřejmě se o něm musí mluvit jako o „hombre“, protože byl mexického nebo španělského původu. V tom okamžiku jsem byl přesvědčen, že mám před sebou Socorra Pascala.

Druhý jezdec nosil hvězdu U.S. městského šerifa. To všechno do sebe dobře zapadalo. Socorro Pascal byl zadržen šerifem, který jej zranil a zatknul.

To bylo skvělé. Pocítil jsem v sobě radostné uspokojení.

Za svou účast na přepadu poštovní stanice, v Santa Cruz, při němž byl můj bratr, tamní zástupce šerifa, zabit, bude Socorro velmi pravděpodobně pověšen.

Šerif přijel se svým zajatcem blíž a zeptal se: „Kdo je tady kočí?“

Sabadilla se na něj zdola podíval a beze slova zvedl ukazováček. Nás pět mužů se pak seskupilo dohromady. Ve voze byly jen obě ženy.

„Jsem pomocník U.S. šerifa Callaghan,“ prohlásil ten zavalitý kostnatý člověk a přejel si prsty po kníru. „Nastoupím se svým zajatcem do kočáru. Je to velmi namáhavé, cestovat takto s raněným.“

Jeho slova zněla rezolutně a nepřipouštěla odpor. Sabadilla ukázal na mě. „Já jsem tady sice kočí,“ řekl, „ale poroučí tu tento muž.... Toho se zeptejte, šerife.“

Calaghan rychle obrátil pohled na mne. Zeptal jsem se: „Je to Socorro Pascal?“

Šerif užasl: „Vy jej znáte?“

Přikývl jsem. „Ze zatykačů. Kdopak by jej neznal? Vypadá jako syn španělského krále, ne?“ A všichni pohlédli na Socorra.

Ten sebou lehce trhnul. Oči se mu zúžily a zíral na nás teď napolo zavřenými štěrbinami zřítelnic. „Táhněte k čertu!“ poctil nás svou pozorností. „Táhněte všichni k čertu!“

Kývl jsem na něj. „K tomu už odešel tvůj partner Pecos Slim Ringold. Toho jsem vyřídil před pár dny. A sem jsem se vydal kvůli tobě. Pecos Slim mně prozradil, že tě najdu v tomto kraji... Kde máš toho třetího? Kde je tvůj společník z přepadu pošty v Santa Cruz, při kterém jste zabili šerifa?“

Socorro sebou lehce trhnul. Štěrbiny očí se mu ještě víc zúžily.

Šerif zafuněl: „Ten jeho kumpán leží někde tam v

horách. Je po něm! Musel jsem ho zastřelit, protože se vzpíral zatčení se zbraní v ruce.

„... A kdo jste vy, mister? Smíme jet s vámi ?“

Stále jsem váhal. Podíval jsem se na Socorra a potom na šerifa.

„Jmenuji se Bracket,“ řekl jsem. „Kiloe Bracket. Můj bratr byl tím zástupcem šerifa v Santa Cruz. Jsem vám velice zavázán, šerife, že jste chytil Socorra. Myslel jsem, že se pokusí s několika dalšími o přepad tohoto transportu zlata. Tady se totiž veze zlato... Mohu vidět váš průkaz, šerife?“

Pod knírem se pohnuly jeho těžké rty, zafuněl a zřetelně prozrazoval pocit uraženosti. Potom sáhl do náprsní tašky a vytáhl svůj průkaz. Podal mi jej. Nebyla na něm podobizna. Byly však uvedeny všechny údaje, .kterých je třeba k rozeznání člověka. Šerif údajům tohoto průkazu skutečně odpovídal.

Potlačil jsem proto v sobě mírný pocit nedůvěřivé opatrnosti. „Můžete si nastoupit,“ řekl jsem. „Budu vám osobně nápomocen při hlídání tohoto zajatce. Kam s ním máte namířeno?“

„Za řeku San Pedro do některé ze stanic, kam dojíždějí vojenské hlídky z pevnosti Fort Grant,“ odpověděl.

To mi bylo zřejmé hned. Počkali jsme ještě, než šerif se svým zajatcem sesedli z koně a osvěžili se u studny. Utahaná zvířata nechali v poštovní stanici. Šerif za ně dostal od jejího představeného potvrzení o přijetí. Na jiné stanici s ním dostane za mírně vyšší cenu stejně kvalitní koně.

Socorro se vyšplhal do kočáru s úšklebkem na rtech. „Ach, to bude zase zážitek! Cesta v doprovodu dvou krásných žen!“ řekl a mluvil texaskou angličtinou, tedy s velmi protahovanou výslovností a skoro zpěvavě.

„Prozradily byste mi, dámy, jak se jmenujete?“ usmál

se. „Takové jméno často o své nositelce hodně prozradí. A když se teď hned i trochu prospím, abych se zotavil z dlouhé jízdy, byl bych rád, kdyby se mi o vás zdálo.“

„Vy osle!“ řekla Sue. „Se svým šibeničním humorem nám jen půjdete na nervy.“ A obrátila se na Georgii. „To je ten typický případ, před kterým se musíte mít na pozoru, dítě. To je právě ta liška, která vráně bude tak dlouho lichotit, dokud ta neotevře zobák a nepřijde tím o svůj kus sýra. To je právě ten typ, co nám ještě bude namlouvat, že má doma slepého otce a chromou matku, jen aby nás pohnul k tomu, abychom mu sundali pouta. Ale tak pěkně jen vypadá. Ve skutečnosti je špatný jako samo peklo.... To je Socorro Pascal. V Denveru jsem viděla zatykač, který sliboval dva tisíce dolarů odměny tomu, kdo jej dostane živého nebo mrtvého.“ Georgia na to nic neřekla. Jen klidně seděla, kousala se do dolního rtu a vážně pozorovala Socorra.

Socorro už dál mlčel. Schoulil se do kouta. Zraněný loket jej patrně moc nebolel. Ruce měl spoutané. Přesto však je zvedl a přetáhl si jimi klobouk přes obličej. Podobně se vedle něj uvelebil i šerif. „Jsme moc unavení,“ zašeptal. „Spolehnu se proto na vás, že nás pohlídáte, mister Bracket.“

Kývnul jsem na souhlas a stále pozoroval Georgii. Měl jsem dojem, že se nedívá na Socorra, ale na nebezpečného tygra.

*

Jeli jsme ještě dvě nebo tři míle. Pak jsem si zapálil první doutník. Sue Freemanová se na mne za to podívala znechuceně a řekla: „Nu, aspoň že to není ze žádného laciného plevele. Ale možná ta malá při tom houpání bude

těžko snášet ještě i čmoud.“

„Nemluvte o mně jako o ‚malé',“ ozvala se na to Georgia Ketshumová. „A navíc mi ten kouř nevadí. Nejsem tomu uvyklá míň než vy.“ Sue Freemanová se usmála.

Pohlédl jsem za ni na oba pistolníky. Ptal jsem se sám sebe, co asi ty dva muže přimělo k tomu, aby sloužili jako dozorci a strážcové v dolech tak odlehlého kraje. Dělali to kvůli penězům? Nebo jim šlo o to, aby někde zapadli a jinde se na ně zapomnělo? Možná někde způsobili předtím pěkný rozruch, bili se, zabíjeli a zjednali si tak nepřátele. Bylo možno jim svěřit do rukou tak velký transport zlata?

Vezli se mlčky, neopouštěla je však opatrnost toho, kdo stále vyhlíží možné nebezpečí. Šerif se svým zajatcem zřejmě usnuli.

Myslel jsem na světelné signály, které kdosi předával k východu pomocí zrcadla po našem odjezdu.

Byli jsme teď už skoro třicet mil od Santa Cataliny. Bylo poledne. I druhé spřežení klusalo rychle a stejnoměrně. Terén klesal k řece San Pedro. Dorazili jsme do úvozu a kočár náhle zastavil.

Vystrčili jsme hlavy z oken. Curly Sabadilla pronesl suše na svém kozlíku: „Nad úvozem leží napříč starý suchý strom. Mohl tak spadnout sám od sebe nebo taky ne... To teď budete, Brackete, luštit vy, ne?“

Otevřel jsem dveře a vystoupil. Když chtěli Garret a Cassedy vyjít za mnou, řekl jsem jim: „Vy zůstaňte uvnitř! Okna máte velká dost. Kdyby to vypuklo, kulkami nešetřte. Střílejte třeba z každé knoflíkové dírky.“

Stál jsem ještě hned vedle vozu. Pomalu jsem přešel k přednímu kolu a řekl směrem nahoru k Sabadillovi, a to jen tak hlasitě, aby to zaslechl i přes hluk, který vydávali neklidní koně. „Jeď, jak to bude možné. A tvůj soused ať pak střílí na všechno, co se dá sestřelit. ...O mne se

nestarejte.“

„Provedeme,“ odpověděl ‚Kudrnáč s bičem' Whip Curly.

Pomalu jsem podle šestispřeží kráčel dopředu. Byl to docela úzký úvoz. Ani se dvěma koňmi bychom kočár neobrátili. Dalo se jen vycouvat, kdybychom se odtud chtěli dostat stejnou cestou.

Strom ležel napříč přes cestu. Byl to uschlý smrk. Nebylo na něm ani jediného lístečku. Kmen byl silný jako stehno dospělého muže. Sabadilla koně zadržel asi třicet kroků od překážky. Vpravo i vlevo se vypínaly stěny úvozu. Byla to přímo rokle. Všude kolem bylo křoví. Nahoře nad srázy rostly stromy.

Nedělal jsem si žádné iluze. Nevěřil jsem, že se strom položil přes cestu sám, přesně na místo, kudy má projet vůz, jako závory zahrazující cestu. Dal bych krk na to, že po obou stranách úvozu číhá ukrytá banda lupičů, která si tu dala obzvlášť záležet. Počkají teď, až vystoupíme z kočáru a zajdeme dopředu vytlačit strom z cesty. Chtějí nás tak rozdělit a nechat vyjít z krytu, jaký cestujícím poskytoval dostavník.

Zatím mne nechávali jít dál. Asi čekali, až zavolám své lidi, jakmile to obhlídnu napřed sám. Snad si ti bandité dokonce mysleli, že se nechám oklamat.

Připravili to opravdu dobře. To mi bylo jasné hned, jak jsem došel ke stromu. Vybrali si k tomu strom, který by se vyvrátil už při první bouři. Dostali jej dolů pomocí las a potom odstranili všechny stopy.

Sehnul jsem se pod skáceným kmenem na druhou stranu. Stále jsem při tom měl v ústech doutník. Větve, z nichž ještě viselo hnědé jehličí, teď jistě banditům zakrývaly pohled na mě. Vytáhl jsem tři výbušné patrony a dával pozor, abych je zapaloval ve správném pořadí podle délky. Doutníkem to šlo docela dobře. Patronu s nejdelším doutnákem jsem prostě hodil na písčitou zem,

doprostřed mezi větve. Obě dvě další patrony měly doutnáky skoro stejně dlouhé.

Jakmile jsem je zapálil, zvolal jsem:

„Hój! Ten strom prostě spadl sám! To nebude žádná léčka! Pojďte mně s tím pomoct!“

Hned potom jsem hodil patrony – jednu vlevo a jednu vpravo – k horním okrajům úvozu, dost daleko od sebe mezi křoví a stromy. Dopadly přesně tam, kde jsem tušil bandity na číhané.

I když jsem byl dobře ukrytý za stromem, ozvalo se varovné zvolání. Jeden z nich totiž pochopil, co dělám. Ale bylo už pozdě.

Rychle jsem přeběhl, protože jsem se musel sám před třaskavinou schovat pod kmen stromu. Zazněly za mnou výstřely. Ale současně vybuchly obě nálože. Po nich následovala třetí, která mne srazila na zem, takže jsem padl jak široký, tak dlouhý. Strom při tom vyletěl do vzduchu, jako by to bylo stéblo trávy. A pak padaly k zemi kusy dřeva a větví a spousta hlíny, až ke mně samému. Podařilo se mi totiž utéct jen asi tuctem skoků, než mne uchvátila a srazila tlaková vlna.

A to už se připojil i kočár. Whip Curly Sabadilla se rozjel jako blázen. Pochopil okamžitě. On sám, jeho spolujezdec i ostatní muži ve voze rachotili svými bouchačkami. Moc po nich nikdo nestřílel, protože mezi bandity nad úvozem zavládl velký zmatek, když mezi nimi vybuchly patrony. Nevím už, jak to Sabadilla dokázal, že ty šílenstvím zachvácené koně pohnal tak kupředu, přesně do toho vysoko létajícího prachu, písku, hlíny a všelijaké nečistoty, které vyplnily rokli připomínající úvoz plně jako hustý mrak.

Já jsem se odkutálel stranou, vyskočil, vyšplhal se trochu po svahu a spatřil, jak se vedle mne vynořil řítící se kočár. Vyskočil jsem znovu, tentokrát směrem k němu.

Podařilo se mi chytit se mříže na střeše, která slouží k tomu, aby zavazadla nepadala z vozu. Chvíli jsem tak dost nebezpečně visel, než se mi podařilo prostrčit dovnitř zadním oknem ruce a pak i nohy.

Garret mne vtáhl dovnitř. Funěl nasupeně: „Tím jste zaskočil dokonce i nás, mister. Jdete vždycky na věc tak tajnůstkářsky? Nebo si myslíte, že není i naší věci to, co v nějaké obtížné situaci rozpoutáte?“

„A tady ten zdatný šerif vás mále střelil přes okno do břicha, když jste visel zvenku na voze,“ řekla Sue Freemanová. „Musela jsem mu rukou srazit revolver jiným směrem.“

Vylezl jsem na prostřední lavici mezi obě ženy a podíval se na toho U.S. šerifa. „Je to tak?“ zeptal jsem se.

Kysele zkroutil obličej. „Viděl jsem před oknem jen vaše břicho,“ procedil pak temně přes zuby. „Myslel jsem, že se na nás dobývají banditi. Samozřejmě bych nebyl střílel. Už když jsem vám namířil revolver na břicho, poznal jsem svůj omyl. Tato lady mi vůbec nemusela srážet revolver stranou ... Jste trochu nervózní, krásko.“

Neřekla na to nic. Ale všiml jsem si, že ho svýma z úženýma očkama bedlivě pozoruje.

Socorro Pascal se náhle začal smát. „To tedy byla zábavička!“ vykřikoval mezi jednotlivými záchvaty smíchu. „Velkého Černého Bracketa vždycky něco nového napadne, že ? A jako odměnu ho za to málem střelil do břicha tentokrát sám představitel zákona!“ A chechtal se dál. „Máte těch věciček ještě víc, Brackete?“ vyzvídal. Nedostal ale odpověď.

Kočár se mezitím vyřítil z úvozu. Nacházeli jsme se na rovině, která vytrvale klesala k východu. Koně zprvu běželi jako diví. Teď je Sabadilla už zase ovládal. Musel několikrát přibrzďovat, když byla cesta příliš příkrá. Klesající rovina vypadala plošší, než ve skutečnosti byla.

Všichni jsme vyhlíželi z okna a měli zbraně připravené k výstřelu. Konečně jsme spatřili na koních se přibližující tlupu. Bylo jich víc než tucet. Nebyli to však žádní ryzí bandité, tedy žádní tvrdí a zkušení hombres, ale jen skupina Mexičanů a potulných kovbojů amerického původu, jací jistě nanejvýš jen kradou dobytek a koně, pašují stříbro nebo přepadají osamělé dobytkářské farmy. Na tento úkol ještě nedorostli. To, že nás teď pronásledují, jsme nemuseli brát vážně.

Hulákali a stříleli po nás. Nahoře na voze zahájil palbu zrzavý pořízek Jim Bishop ze své dalekonosné buvolice. Bylo jistě těžké touto puškou něco trefit z kymácejícího se a drkotajícího poštovního vozu. Přesto se mu to podařilo dvakrát. Pak už zůstali lupiči daleko vzadu.

Pohlédl jsem na Sue Freemanovou a Georgii Ketshumovou. První byla zcela klidná. Jistě při svém těžkém živobytí už často upadla do nebezpečí. Ale věděla dobře, že kdyby nás tato banda primitivů přemohla, nevedlo by se jí a Georgii o nic méně zle než kdyby se dostaly do rukou Indiánům. Tyto smíšené loupežné tlupy tvořili samí vyvrhelové pomezního kraje. Sue si tedy uměla poradit. Přesto ale působila dojmem klidu a trpělivosti.

Georgia byla naopak celá bledá. Ale bylo to děvče ze zapadlého údolí v divočině. I ona se už víckrát setkala s nebezpečím.

Po chvíli řekl Garret: „Ti bandité tedy čekali jen na to, že všichni vystoupíme z vozu.... Příště se o to tato tlupa asi pokusí taky s třaskavinou. Dnes se od vás něčemu přiučili, Brackete."

Neřekl jsem nic. Myslel jsem na to, že to možná nebyla jediná loupežná banda, která o našem transportu zlata ví a chce jej dostat. Tito hlupáci si chtěli počínat zvlášť chytře. Čekali, až všichni vystoupíme z vozu ven. A to jim

nevyšlo. Byla to tlupa odhodlaných, kteří si něco vymysleli a potom váhali tak dlouho, až se všechno zvrtlo jinak, než jak to měli naplánováno.

Nějak se mi nezdálo, že by na nás světelné signály upozorňovaly právě tyto útočníky. Můj instinkt posílal do mozku jedno varování za druhým. Zkušenost, vypěstovaný cit mi stále znovu říkaly, že kdesi před námi je skryté nebezpečí, které se s tím, co jsme právě prožili, nedá vůbec srovnat.

Stále jsem seděl mezi oběma ženami, na které jsem mohl pohlédnout, jen když jsem se naklonil dopředu a podíval se napravo nebo nalevo.

Naproti mně seděl šerif Callaghan. Pozorovali jsme se navzájem. Usmíval se a mezi polovinami jeho kníru bylo vidět dlouhé žluté zuby.

„Určitě bych vás nestřelil do břicha, když jste byl zavěšený za oknem," prohlašoval.

„Udělal by to," odporovala mu klidně Sue Freemanová.

„Zapomeňme na to," zabručel jsem a přesedl jsem si na přední lavici za šerifem a zajatcem. Sue a Georgia tak měly víc místa a já jsem se na ně mohl dívat. To jsem dělal rád a neubránil se, abych je navzájem stále nesrovnával.

Měl jsem před sebou zkušeného dobrodruha v ženském vydání, hráčku, která brala svůj život jako stále znovu podstupovanou sázku v loterii. Vyznala se na všech svízelných cestách, kterými se dosud vydala. A vedle ní je dívka z odlehlého údolí. Možná se z ní jednou stane druhá Sue Freemanová, pokud se nedá uštvat něčím, na co její formát nestačí.

Měl jsem z toho dvojí pocit. Přitahovala mne Sue Freemanová. Pro vlka mého typu to byla rovnocenná souputnice. Život jsme znali oba dva.

Ale mne přitahovala i Georgia. Nevycházelo to jen z její krásy a z toho, že je tak mladá a nezkušena. Imponovala

mi na ní její odvaha.

Když jsme dojeli do další stanice, právě se tam zhroutilo její stavení zachvácené požárem. Všechny ostatní domy a kůlny postihl tentýž osud. Koně byli pochopitelně pryč. Ty si odvedla tlupa apačských nájezdníků. Tak tu nemohl řádit nikdo jiný než banda Apačů.

Pomocníka přednosty stanice jsme našli mrtvého u ohrad pro koně a dobytek. Přednostu, jeho ženu a oba jejich syny jsme pak vytáhli ze studny. Napřed je zabili a potom tam hodili, aby voda byla nepoživatelná.

Svíralo se nám hrdlo, když jsme ty mrtvé pohřbívali. Věděli jsme, že tato banda možná už někde číhá na nás a chystá další přepad. Bylo jisté, že nás pozorují a už dávno si spočítali, kolik máme mezi sebou bojeschopných mužů. Bylo pozdní odpoledne, když jsme se o tom všem radili.

Poroučel jsem zde sice já a poslední rozhodnutí záleželo na mně, chtěl jsem ale slyšet mínění ostatních. Stali se tím z nás společníci, ne jen volně sestavená společnost, která se z nejrůznějších důvodů ocitla ve stejném poštovním dostavníku. To teď bylo zcela jasné.

Počítali jsme předtím s tím, že po našem nákladu zlata pasou bandité. Ted se k tomu ale přidala i skupina Apačů, která se právě nalízala krve a určitě si představuje, jak je právě na vítězném taženi.

„Tak mi řekněte svoje mínění," prohlásil jsem a podíval se napřed na Whipa Curlyho Sabadillu.

„Jestli nás chtějí dostat rudí, tak nám nepomůže, ani kdybychom se teď obrátili. To bych musel se svým unaveným spřežením jet stále do kopce. Tím bychom padli do chřtánu i té tlupě, na kterou jsme svými rozbuškami tak vyzráli Ne, musíme k řece Pedro. To je naše příští stanice. A navíc se tam každou chvíli zastaví vojenská patrola."

Obrátil jsem se na Jima Bishopa. Tento mlčenlivý rudovlasý býk jen přikývl. Byl stále téhož názoru jako jeho spolujezdec na kozlíku.

Když jsem se podíval na Garreta a Cassedyho, přikývli i ti, aniž by utrousili slovo. Šerifa jsem se neptal, stejně tak jako žen.

Krátce nato jsme se vydali na další cestu, tentokrát s unaveným zápřahem, který jsme mohli ze svých zásob vody napájet jen málo. Voda ve studni byla totiž zkažená. A tak jsme jeli pomalu. Sabadilla koně šetřil.

Opatrně jsme pozorovali okolí na všech stranách. Vidět bylo ještě daleko. Jen zvolna se začínalo smrákat.

Krátce před západem slunce jsme narazili na patrolu. Vojáci přijížděli od stanice na řece San Pedro, cestou stále po svahu nahoru. Vedl je mladý poručík, který měl u sebe pro všechny případy zkušeného seržanta, muže ostrých rysů, se stopami po neštovicích. Tímto způsobem vychovávali v armádě ze zelenáčů poručíky. Jen tak se mohli mladí důstojníci naučit, jak je třeba tímto nebezpečným krajem vést patroly a zůstat přitom naživu.

Vystoupil jsem z vozu a podal jsem poručíkovi několika slovy zprávu o všem, co se přihodilo. Rozhněvaně mi na to přikyvoval.

„My právě tu bandu pronásledujeme," řekl. „Zničila už poštovní stanici na řece a zřejmě se za ní už táhne dlouhá krvavá stopa. Čím větší úspěch bude ten malý náčelník se svou hordou mít, tím víc se k němu budou ze všech stran sjíždět rudí bojovníci. To už známe z dřívějška." Poručík mluvil jako nějaký zkušený bojovník z indiánských válek s bílými osadníky. Seržant vedle něj zůstal smrtelně vážný. Potom ale promluvil i on.

„Tam dole u řeky jiné koně nedostanete. Ale pro vás je to asi totéž, obrátit se nebo jet dál. Snad ty rudochy dostaneme dřív, než jich bude příliš mnoho. Dostaneme-li

je, vezmeme jim i ty ukradené koně ...Musíme dál, poručíku, jinak ztratíme stopu. A tu potřebujeme až ke stanici."

Potom se oddíl rozjel. Dívali jsme se za nimi, za tím mladým poručíkem, starým seržantem a patnácti muži pod jejich velením. Na zdejší poměry to byla vojenská hlídka docela početná. Proto asi měla příkaz ničit menši hordy Apačů.

Přemýšlel jsem, jestli tahle skupinka vojáků je schopná bandu rudochů zničit. Starý seržant jistě nevjede do léčky. Ten určitě ucítí každou nástrahu po čichu.

Nastoupil jsem znovu do vozu a řekl: „Budeme tam dole u řeky muset přenocovat. Naši koně si potřebují alespoň osm hodin odpočinout... Ale cesta dolů k řece se zdá být aspoň volná, bez nebezpečí."

Nikdo na to nic neřekl. Byli jsme všichni unaveni a měli jsme hlad. Byl to dlouhý den, plný napětí a prachu.

*

Když jsme dojeli ke zničené stanici dole u řeky, byla už noc. Měsíc a hvězdy vrhaly své bledé světlo na čerstvé hroby. Mrtvé pochovali vojáci patroly. Hrobů bylo sedm.

Nezůstalo tam jediné stavení, jediná kolna, jediný kůň a ani krmení pro zvířata.

Museli jsme své koně nechat se napást.

Nejdřív jsme pojedli něco ze svých zásob pro případ nouze, jaké s sebou v této zemi vozí každý poštovní kočár, a pak jsem rozdělil hlídky.

Ulehl jsem blízko obou žen, protože jsem sám chtěl bdít až do půlnoci. Do té doby jsem se neobával žádných potíží.

Spal jsem jenom dvě hodiny. Potom jsme dostali

návštěvu.

Byl to ten starý seržant. Spadl z koně, který klopýtal a krvácel hned z několika ran. Už z posledních sil nám řekl:

„Dejte si, hoši, pozor! ... Apače vede Loco, Šílený ... Má jich kolem sebe už tři nebo čtyři tucty... Dostal nás všechny ... Jeho léčka byla ...“

Dál se už seržant nedostal. Uprostřed věty vydechl naposled. I on se tedy dostal do léčky, a mýlil se ohledně počtu Apačů, které jeho patrola pronásledovala.

„Tak tedy Loco,“ pronesl Curly Sabadilla pomalu a zamyšleně. „To je snad nejhorší Apač na této planetě. Tudy sem přišel z Mexika na své krvavé tažení už dvakrát a pokaždé zase v Mexiku zmizel, než ho dostala armáda. A to se mu podaří i tentokrát, o to se vsadím.“ Ale sázet se s ním nikdo nechtěl.

Seržanta jsme pochovali. Potom jsem hlídku převzal já s Paulem Garretem. Nalézali jsme se dole u řeky ve sníženině. I koně jsme měli nedaleko. Obě ženy spaly v kočáru. Tam byly určitě bezpečnější. I když Apači přepadají v noci jen neradi, bylo přece jen možné, že zasypou tábor svými šípy. A to byly střely velice zlé, které neslyšně dopadají ze tmy.

Přemýšlel jsem, zda patrola bojovala správně. Pro nás to bylo důležité. Jestli totiž utrpěli ztráty i Apači, tak nás nenapadnou v otevřeném boji, pokud nebudou v jasné přesile.

Apači ale vlastně nikdy nebývali ve velké početní převaze. Projížděli krajem většinou v malých tlupách. Jen když se chtěli odvážit na něco většího – například na takovou armádní hlídku nebo na poštovní kočár plný bojeschopných mužů – seskupovaly se jednotlivé apačské skupiny do silné hordy. Jejich taktikou bylo sledovat válečnou stezku právě tímto způsobem, a měli při tom k dispozici tajuplný zpravodajský systém, který fungoval

opravdu báječně. A jak tomu bylo v našem případě?

Za seržantem se jistě vydalo několik bojovníků. Unikl před nimi až k nám. Tito bojovníci se teď jistě plížili kolem našeho ležení. Co asi hodlají podniknout?

Zatím čas běžel. Nestalo se nic, a krátce před ranním rozbřeskem se z řeky zvedla mlha, s tím, jak se do všeho živého zakusoval nastávající ranní chlad.

Chystal jsem se vstát, abych vzbudil spáče. Kdyby nás měli napadnout, tak by to udělali právě teď, „v hodině šedého setmění“, na přechodu noci v časné jitro. V Texasu té hodině říkáme „měsíc Komančů“, protože ti přepadají právě tehdy, za jeho svitu. Ale dostal jsem se jen ke kočáru, pod kterým spali Curly Sabadilla a Jim Bishop.

Nejprve divoce zařvala puma. Nato začal rachotit revolver. Do toho se ozval zlostný hlas Paula Garreta. Skoro současně zaržáli naši koně a dali se do pohybu. Byli jsme hned všichni na nohou a stříleli po kdejakém stínu.

Přesto však to nebyl žádný útok. Nikdo nás nenapadl. Dusot kopyt našich rozběhnutých zvířat zanikl kdesi v ranním šeru.

Paul Garret prohlásil rozčíleně: „Byli to jen dva z těch darebáků. Jednoho jsem dostal, leží tady. Vylezli z řeky a hodili mezi koně čerstvou, ještě krvácející kůži z pumy. Jeden z těch lumpů při tom vřeštěl jako puma... Takže je jasné, proč se koně utrhli.“ To jsme teď tedy věděli přesně. A zůstali jsme bez koní.

Apači byli příliš slabí, aby nás napadli. Ale postarali se o to, abychom jim nemohli uniknout. A zatím dostanou posilu. Byli jsme teď vlastně ve stejné situaci jako los, kterému vlci rozkousali šlachy nad kopyty. Ted si už mohli dát načas.

Radili jsme se za ranního šera. Pomocník U.S. šerifa vztekle vyčítal: „A vy jste spali! Prostě jste tady chrápali! Veliký a slavný Kiloe Bracket, kterému Wells Fargo

důvěřují jako nikomu jinému na světě, si nechal vzít koně! A mister Paul Garret, jehož věhlas bojovníka není nijak malý, mu přitom ještě pomáhal!... Óha, jaké jsme to měli ospalce na hlídce!“ V jeho hlase byl divoký, neovládající se tón. Socorro Pascal se začal smát jako pominutý. Stále ještě měl na rukou pouta, ale choval se tak, jakoby se naše starosti týkaly jeho nejméně, jako by to všechno byl jen zvlášť povedený žert.

Nesnažil jsem se hledat žádnou omluvu.

Oba Apači sem pronikli od řeky, kde byl na hlídce Garret. Jen z té strany se mohli dostat do našeho ležení. Řekl jsem: „Musíme hned odtud pryč pěšky! Nesmíme ztrácet ani minutu! Je jasné, že už není ani pomyšlení na to, abychom se ještě dostali do El Pasa! Musíme přes řeku a za ní k severu směrem na pevnost Fort Grant. Odtamtud vyšlou oddíl, jakmile bude jasné, že se patrola měla už vrátit. A pro nás ten oddíl může být záchranou. Musíme jí vyjít co nejvíce vstříc. Samozřejmě musíme my muži s sebou vzít to zlato. Je nás sedm, včetně Socorra Pascala. Takže na jednoho muže připadá náklad asi padesáti liber zlata. Budeme si muset udělat z přikrývek něco jako batohy na záda. Naštěstí to není příliš velký náklad. Obě ženy budou muset, jakmile se vzdálíme od řeky, nést láhve s vodou. Tak jdeme na to!... Do práce!“

Nikdo na to nic neřekl. Všiml jsem si ale, když jsme se pustili do příprav, že spolu Garret, Cassedy, Callaghan a dokonce i Socorro Pascal o něčem mluví. Nepřipisoval jsem tomu žádný zvláštní význam. I já jsem několikrát vztekle zaklel a slyšel jsem, jak na sebe Curly Sabadilla a Jim Bishop zavrčeli.

Otevření tří beden se zlatem ve voze a poštovního pytle, který ležel nahoře pod sedadlem kočího, nám netrvalo dlouho. Rozdělili jsme si to zlato tak, že vzniklo sedm jednotlivých stejně těžkých nákladů.

V bedně na zavazadla kočáru jsme našli dvojici poštovních pytlů z hrubé hnědočervené plachtoviny. Nebylo těžké z toho udělat několik vaků k upevnění na záda.

Viděl jsem, jak Sue Freemanová otevřela svůj kufr a vytáhla z něj dva těžké pásy s penězi, kterými se pak přepásala. V kočáru se převlékla, měla teď na sobě kalhoty a vysoké jezdecké boty a k tomu měkký kožený kabátek. Pod ten si upnula oba těžké pásy s penězi.

„Musíme přes řeku," řekl jsem. „Nebudete to mít moc těžké, Sue?"

Zavrtěla hlavou. Své narudlé vlasy nosila svázané za krkem do koňského ohonu. „Je to skoro všechno, co mám," prohlásila. „Už víckrát jsem měla smůlu a dostala se tím vždy zpátky na nulu. Kdybych se měla vzdát těchto dvou pásů, byla bych zase jednou úplně na dně... Myslím, že se raději utopím s těmi těžkými pásy na sobě v řece, než abych ještě jednou ..."

Vozka se tomu zasmál. Sue zmlkla a pohlédla na Georgii Ketshumovou, která mlčky čekala opodál. Držela už přes ruku svůj košík a přes rameno jí visely dvě láhve s vodou. Neměla toho na nošení moc a čekala trpělivě na nás. Byla velice klidná a odevzdaná.

„Nejsem už tak mladá jako ona," řekla Sue. „Bude to stále těžší muset pořád znovu začínat od nuly ... Ano, mám v New Orleansu dům s pěknou zahrádkou, trochu akcií lodní a železniční přepravy a jsem spoluvlastnicí bavlníkových plantáží. Jenže taková hráčka potřebuje stále velký kapitál. Jen s ním se dá vydržet přechodná nepřízeň osudu a vyrovnat ztráty ... Já totiž hraji vždy jen poctivě, Kiloe Brackete."

Přikývl jsem. Potom jsem se podíval na Georgii Ketshumovou a kývl i na ni.

Jedním švihem jsem si hodil svůj náklad na záda a

zvolal: „Tak jdeme! Přes tamten brod! Já půjdu poslední. Kupředu!“

První šel šerif. Já jsem šel za Socorrem Pascalem a chvíli jsem se divil tomu, že ten zajatý a zraněný lupič nese svůj náklad zlata bez toho, že by reptal, nebo že by se zdráhal.

Následovali Curly Sabadilla a Jim Bishop. Ten s sebou dokonce táhl i obě své pušky. Po něm doplňovaly řadu obě ženy.

Garret s Cassedym se na mě jaksi divně dívali. Potom ale přede mnou přešli řeku. Garret cestou ještě kopl do mrtvého Apače, na znamení toho, jaký má vztek, že jsme přišli o koně.

Řeku svatého Petra jsme přešli v pořádku. Byla široká, ale docela na dně plochá. Ve vodě leželo mnoho kamenů. Vůz by si tady mohl snadno zlomit kolo.

Párkrát jsem se zastavil a ohlédl. Počítal jsem s útokem Apačů. Na břehu by mohli být dobře ukryti a mohli na nás odtud střílet, když jsme byli uprostřed řečiště. Žádné Apače jsem ale neviděl. Byl jsem si sice jist, že tady jsou, ale to bylo pro ně typické: čím byli člověku blíž, tím méně je bylo vidět.

Dostal jsem se na východní břeh San Pedro až jako poslední. A tam mě čekalo největší překvapení mého života.

Protože jsem se stále obracel přes řeku k západu, nedával jsem dost velký pozor na to, co se děje vpředu. Konečně – šlo přede mnou všech šest ostatních mužů. Zpozorněl jsem teprve, když jsem uslyšel varovné zvolání Sue. Bylo už ale pozdě.

Curly Sabadilla se svým průvodcem Jimem Bishopem stáli se zdviženýma rukama na břehu mezi kamením, sahajícím po kolena a po pás sahajícím houštím.

Za nimi byli šerif se Socorrem Pascalem. I Socorro měl

kolt, a s úšklebkem jej držel v levé ruce. Rameno měl zraněné tedy jen naoko. Teď totiž měl obvaz stržený.

Obě ženy se chovaly tiše. Jistě byly už šeptem upozorněny.

Garret s Cassedym ale mířili svými revolvery na mě. Údajný pomocník U.S. šerifa Callaghan přitom na mě zvolal: „Máte štěstí, že vás potřebujeme jako nákladní osly! Kdyby sis ale, Brackete, myslel, že jste nenahraditelní, klidně jednoho z vás jako varování odbouchnu a jeho náklad rozdělím mezi ostatní. Rozuměno ? ...Garrete, vezmi si jeho revolver i tu jeho pušku. Nezapomeň mu taky vzít ty bouchací patrony."

Garret přišel ke mně. Stál jsem ještě nad kotníky ve vodě, měl přes rameno svůj batoh s nákladem a v pravé ruce jsem držel pušku. Garret se na mě zašklebil. Když mi odebíral kolt a zasunoval si ho za pás kalhot, rozepínal mi kabátec a vytahoval z něj ty třaskavé patrony, aby si nakonec vzal i mou pušku a vyjmut z ní náboje než mi ji zase vrátil jako náklad k nesení, řekl: „To sis jistě, Brackete, nemyslel!"

„Ne," řekl jsem. „Kdo je ten šerif ve skutečnosti?"

„Partner Socorra Pascala Bart Chippoway. Opravdového šerifa Callaghana jsme zabili. Údaje v jeho průkazu se dobře hodily i na Barta Chippowaye. Nechtěli jsme nic riskovat a raději se zmocnit dostavníku tímhle způsobem, aniž by to vyvolalo příliš pozornosti... Cash Cassedy a já jsme se s nimi rychle dohodli, když jsme se náhodou potkali v kopcích. Znali jsme se přece už od dřívějška. Nám nemohli předstírat, že je Chippoway nějaký šerif. U tebe si tím nebyli tak jistí... Naštěstí jsi na toho šerifa uvěřil. A trik se zdánlivě poraněným Socorrem byl dobrý, ne?"

I tentokrát jsem musel přikývnout. Teď jsem měl konečně jasno.

Pecos Slim Ringold, Socorro Pascal a Bart Chippoway se spolčili k přepadu poštovní úřadovny v Santa Cruz. Chippoway byl tedy tím mužem, jehož jméno mi umírající Pecos Slim už nestačil prozradit. Ale jméno by mi stejně nebylo nic platné. Nebylo nijak známé ani obávané. Na něj ještě žádné zatykače nebyly. Mohl proto převzít úlohu U. S. šerifa, kterého předtím zabili, protože jim byl na stopě.

Všechno s Paulem Garretem a Cashem Cassedym přesně projednali. Ty dva pistolníky, které správa dolů najala za vysoké peníze jako strážce zlata, dostali na svou stranu asi snadno. Třeba je z dřívějších let už takové kousky spojovaly.

A já jsem teď vězel jako beran v pasti. Vydal jsem se sem proto, abych našel Socorra Pascala a toho druhého banditu. A teď jsem je nalezl oba. Jenže sám jsem se ocitl v jejich rukou! Dokonce jsem si dělal naděje, že transport se zlatem přepadnou oni. Za pomoci doprovodu, který mi byl podřízen, jsem chtěl s nimi skoncovat. Jenže polovina z mužstva, tedy Garret a Cassedy, byla na jejich straně. Přemohli nás. A všichni jsme byli v nezáviděníhodné situaci.

Vyšel jsem pomalu na břeh a zastavil jsem se před nepravým šerifem. Chippoway se na mě šklebil.

„Chtěli jsme tu hru hrát ve skutečnosti ještě o hodně déle," prohlásil. „I my přece máme namířeno do El Pasa, to se nám hodí. Jen bychom asi třicet mil západně od města byli zahnuli k mexickým hranicím... Když jsi ale vydal příkaz pokračovat po tomto břehu řeky směrem na Fort Grant, museli jsme jednat... Stačilo už, že Garret a ty jste zaspali, když nám Apači postrašili koně... Tak kupředu, hombre!"

Neměl jsem k tomu co dodat. Byli jsme v rukou banditů. Za svůj život jsme vlastně vděčili Apačům. Kdyby

nás totiž teď banditi nepotřebovali jako soumary, byli by nás jistě už oddělali. Podíval jsem se na Sue Freemanovou a Georgii Ketshumovou. Sue byla odevzdaná. Řekla: „Chtěl tě střelit do břicha už tehdy, když jsi visel zvenku na dostavníku, Kiloe. To by pak vypadalo jako nehoda, jako politováníhodný omyl. Už od začátku jsem mu nevěřila, tomu šerifovi.“ A poslední slovo sklouzlo z jejích rtů s pohrdáním. On se ale jen zašklebil a znovu ukázal uprostřed svého kníru žluté zuby.

„Miláčku,“ prohlásil, „než tě možná zase pustíme, budeš na mě muset být ještě moc milá. A nezapomeň, že tě mohu kdykoliv jen tak zahnat jako toulavou' kočku a dostanou tě Apači. Copak si myslíš, že by pak s tebou asi dělali?“

Pohlížela mu klidně do očí. „Odpověz mi!“ požadoval. „Máš mi říct, co by s tebou a tady s tou holkou udělali Apači, kdybychom vás nevzali s sebou.“ Zorničky Sue Freemanové se široce rozevřely. Spočívala pevným pohledem na Chippowayovi. „Samozřejmě, že by se na nás vrhli,“ prohlásila klidným hlasem. „Jsou to přece divoši. Nás nenávidí. Zažili i to, jak se bílí vrhali na jejich ženy. Až si jednou divoši osvojí špatnost bílých křesťanů, brzy je v tom překonají... Přejete si vědět ještě něco?“

Zašklebil se na ni ještě širším úsměvem. „Tak jsi maličká, zelenooká krásko!“ Ukázal jí přitom vzdálenost mezi palcem a ukazováčkem. „Tak maličká! Hrdé ženy jsem nikdy neměl rád! Takové jsem lámal všude, kde jsem na ně narazil. Když jsem za války bojoval v Quantrillových záškodnických oddílech za frontou, jednou jsme se nakvartýrovali na jednu velkou bavlníkovou plantáž. Tam měli v domě pro panstvo taky jednu takovou ženskou. Považovala se za jakousi kněžnu a taky vládla mnoha otrokům. Jenže ...“

„Nemáme čas poslouchat tvé historky,“ přerušil jej

náhle hrubě Socorro Pascal. S úlohou zraněného zajatce a podřízeného se' tedy už definitivně rozloučil.

„Však je taky ještě příliš brzo rozdělovat si kořist, ať je to zlato, nebo obě tyto krásky... Kupředu! Ty půjdeš první, Chippowayi. Já půjdu za Kiloe Bracketem ...Brackete, toho pomocného šerifa v Santa Cruz, co se nám připletl do cesty, když jsme si trochu plnili cestovní pokladnu, toho jsem oddělal já. To nebyl Chippoway ani dlouhán Pecos. To jsem byl já, abys věděl."

jen jsem se na něho díval. Věděl jsem, že teď kráčíme vstříc peklu – všichni, kdo jsme teď tady.

Apačů bude brzy zase tolik, že se odváží nás napadnout. Koně jsme neměli. Každá další míle bude pro nás větším a větším utrpením.

Banditi se chtěli dostat k mexickým hranicím. Ale právě na západ jsme se dát nemohli, protože tam se tyčilo stále strměji pohoří Sierra Tarahumare. Ani vrátit směrem na Nogales jsme se nemohli. Tam bychom narazili na lidi. Jestli chtěli bandité mít štěstí na své straně, tak jsme museli na východ, kolem severních výběžků pohoří Sierra Tarahumare. Teprve pak jsme mohli zahnout k jihu, tedy přes hranici do mexické provincie Chihuahua. Tuto cestu bychom ale pěšky nevydrželi, na to nebylo ani pomyšlení.

Někde se dostaneme ke koním, to bylo jisté. Jestli nás nechají Apači ještě přes den v klidu, tak si je jistě opatříme.

Od toho okamžiku jsem mrtvým mužem, já, Sabadilla a Bishop. Stál jsem tu před nimi náhle jako hlupák. Vlezl jsem slepě do pasti, tupě jako beran. Moje zlá předtucha, že se pouštím do něčeho pěkně nebezpečného, mne tedy nezklamala.

Po dvou hodinách jsme měli první odpočinek. Byli jsme už dost daleko od řeky San Pedro a dívali jsme se na ni shora. I přes tu.vzdálenost bylo všechno jasně poznat. V

suchém a průzračném arizonském vzduchu bylo možno zřetelně rozeznat věci, které se vzdáleností zmenšily na jednu desetinu.

Viděli jsme tak i svůj kočár. Hořel právě jasným plamenem. Bylo kolem něj půl tuctu Apačů. Posadili svého mrtvého bojovníka na koně a v této poloze jej přivázali. Nějak jej při tom museli podepírat holemi. Viděli jsme i své koně, protože ty měli Apači už u sebe.

Seděl jsem blízko Garreta a Cassedyho a přemýšlel o obou pistolnících. Zeptal jsem se Cassedyho, který seděl ke mně nejblíž: „Proč jste se nechali zlákat k této krádeži? Vaše pověst vás zatím mezi bandity nezařazovala. Všichni vás mají za pistolníky, kteří si na sebe vydělávají poctivě a svým zaměstnavatelům jsou pokaždé věrní! Majitelé dolů vám důvěřují! Proč jste rázem změnili své způsoby?“

Podíval se na mě úkosem a přetřel si rukou svůj obličej s vysokým strništěm. Připomínal teď plavého stepního vlka ještě víc než předtím. Pak prohlásil: „Garret i já jsme vlastně čekali stále na něco velkého. Pro nějakých pár tisíc dolarů jsme nechtěli zůstat nevěrni svému jménu, ale na druhé straně jsme číhali na příležitost, která by stála za to. Když jsme se dozvěděli, kolik zlata se musí odesílat, začali jsme přemýšlet, jak bychom je dostali.

Byla to úplná náhoda, že jsme během jedné projížďky v kopcích narazili na tábor, ve kterém byli Socorro a Bart. Znali jsme se. Měli jsme něco společného už za války, v Quantrillových oddílech za frontou ... Víš, Brackete, je to vždy otázkou ceny, když člověk zvažuje, jestli podstoupí to nebo jiné riziko. Každý z nás dostane skoro osmdesát liber zlata. S tím si můžeš v Mexiku žít jako kníže. Já si za to koupím haciendu a budu se nechávat obsluhovat od samých půvabných dívek. Nemůžeme se svými kolty živit celý život. Jednou bychom tak oba o svůj život přišli. Proto jsme tuhle příležitost chytli za pačesy.

To snad pochopíš, ne?“ Už jsem na to nic neříkal. Nebyli to první revolveroví hrdinové, kteří přeběhli na druhou stranu, protože si mysleli, že se to víc vyplatí. Dál jsme se bavit už nemohli, protože Socorro Pascal nás hnal na další pochod. On tady byl skutečným pánem. Až dosud se musel držet zpět, protože si hrál na zraněného zajatce. Ted ale stále víc a víc byl tím, kdo udílí všechny rozkazy. Zvedli jsme každý svůj náklad a dali jsme se do pohybu. První šel Bart Chippoway. Následovali Curly Sabadilla, Jim Bishop a obě ženy. Za těmi kráčeli Garret a Cassedy. Pak byla řada na mně a za mnou byl Socorro Pascal.

Dělalo se horko. Náklad nás tížil stále víc. Bylo to ale zlato. Toho se bandité určitě nevzdají, i kdybychom se s ním museli plazit do Mexika.

Stále ve mně ještě hlodala hořkost rezignace. Cítil jsem, že jsem selhal a tížila mě navíc odpovědnost za mé spoluvězně. Přirozeně mě, ale jinak, tížilo i to zlato. Teprve postupně přecházela moje rezignace ve vztek, který začal chladně zvažovat různá možná východiska, hledat možnosti, jakoukoliv šanci, která by nám ještě zbývala.

Pomalu jsem se za Cashem Cassedym, který kráčel přede mnou, opožďoval. Šli jsme po staré stezce táhnoucí se na východ. Vypadalo to, že nás vede k průsmyku, kterým se můžeme dostat na druhou stranu horského výběžku. Byla to drsná a neschůdná cesta. Mnohdy nebylo možno kontrolovat ani své vlastní pohyby a člověk musel skákat, klouzat se a sjíždět dolů. Často jsme všichni klopýtali.

Když jsme se zase jednou dostali na takové místo, na němž bylo možné zakopnout a upadnout, aniž to vypadalo podezřele, zdánlivě jsem nešťastně upadl, odhodil při tom svůj náklad a skutálel se Socorrovi k nohám. Nepodařilo se mi ale zaháknout špičku nohy za jeho kolena, jak jsem

měl v úmyslu. Na to byl příliš opatrný. V posledním zlomku vteřiny uskočil a hned i držel v ruce svůj kolt. Mířil na mě a přistoupil ke mně. V očích měl chtivost vraždit. Věděl jsem, že by stiskl kohoutek, kdybych proti němu udělal i jen jediný pohyb.

Pak mě kopl do prsou, takže jsem spadl na záda. Byl bych jej mohl chytit za nohu, jenže to by pak určitě vypálil. To jsem věděl s jistotou. Měl na mě vztek a mířil na mě, a při tom mě ze všech sil kopal do boků.

„Tak se braň!“ skučel. „Tak se pokus, o co ses chtěl pokusit, ty osle! To bys to pak ode mě dostal! To bych z tebe udělal revolverem řešeto a nechal tě tady Apačům... Tak do toho! Tak mě přece taky kopni!“

Vykřikoval a kopal do mě stále víc. Jenže já jsem se nehýbal. Chtěl jsem zůstat naživu. Nedal jsem mu žádnou záminku a nechal jsem se od něj takto skopat. Když skončil a poručil mi, abych vstal a nasadil si zase náklad, poslechl jsem ho jako věrný pes, i když jsem bolestí skoro upadal do bezvědomí.

Zřídil mě svýma nohama opravdu zle. Sotva jsem popadal dech. Možná mně i nalomil pár žeber. Když jsem se potácel směrem dopředu a on šel za mnou, syčel na mě:

„Z tebe udělám takovýho maličkýho a škaredýho, veliký Blacku Brackete! Udělám z tebe červa! Pecose Slima jsi poslal do pekla, jak říkáš. A sem jsi přišel proto, abys vyřídil mě a Barta Chippowaye.... Hej, tak se o to pokus! Do toho, mister! Ty paličatej a velikášskej z čubky synu jsi měl s Pecosem Slimem akorát štěstí. To je ale už pryč, a definitivně!“

Náhle vyskočil kupředu a s plnou vervou mě kopl do zadku. Bylo to zlé a sprosté. Potřeboval si tak vylít svůj vztek nad tím, že teď musíme utíkat a já jsem se pokusil jej přelstít.

Pomalu jsme zase doháněli ostatní, kteří šli před námi.

Viděl jsem, jak Sue Freemanová několikrát vystoupila z řady, aby se ohlédla za mnou. Garret ji netrpělivě rukama zase postrkoval na cestu. Kývl jsem na ni tak, že si toho za mnou jdoucí Socorro Pascal nemohl všimnout. To ji zřejmě uklidnilo.

Šli jsme dál husím pochodem nedaleko od sebe, směrem k východu. Terén tady už nestoupal. Šli jsme po hřebenu horského řetězu, který končil průsmykem. Ptal jsem se, jak dlouho to bude Apačům trvat, než s námi zase navážou kontakt. A co bylo za tím průsmykem, který vedl horským sedlem do nějakých vysoko položených údolí nebo dokonce na nějakou náhorní plošinu? Tento kraj jsem neznal.

Bart Chippoway se tady ale vyznal zřejmě dobře. Vedl nás s jistotou.

Toho dne jsme odpočívali ještě dvakrát a spotřebovali skoro všechnu vodu v lahvích, které nesly obě ženy.

Když jsme konečně dosáhli průsmyku, byli jsme úplně vyřízení. Nebyli jsme na takové pochodování a tahání se s nákladem zvyklí. Apače jsme celý ten den vůbec neviděli.

V průsmyku stály nějaké staré zdi, zřejmě rozvaliny někdejší španělské pevnosti, z doby kdy tady Španělé všude zřizovali doly a misie a v Santa Fé měli svého guvernéra. Tehdy tímto krajem stále táhlí vojáci y brnění, a museli si hodně vytrpět od Apačů.

Proto už tehdy existovaly v takových průsmycích pevnosti. Ta zdejší byla skoro úplně rozpadlá. Chyběla jí střecha. Stály z ní už jen zdi. Ale byla tu i voda. Vyvěrala ze skalní pukliny.

Za ubývajícího denního světla jsme snědli svůj poslední proviant a napili se dobré vody. Dívali jsme se jeden na druhého, ale nebylo si co říct. Než se setmělo, nasadili Sabadillovi, Bishopovi a mně pouta. Nenechali nás blízko sebe, úplně nás rozdělili, abychom spolu nemohli mluvit.

Sue Freemanová se chtěla dostat s přikrývkou do mé blízkosti, kde by přes noc odpočívala. Ale Chippoway jí řekl hrubě: „Tam ne, miláčku! Pojď sem, do mého koutku. Budu tě mít raději u sebe. A budeš si muset na mě zvyknout proklatě rychle! Moc dobře ti radím. Jak chceš vlastně přežít, jestli se tady nebudeš usmívat na žádného přítele a ochránce, co myslíš?“ Sue Freemanová neodpovídala, ale poslušně odešla za ním do kouta staré zříceniny.

Georgia Ketshumová si uprostřed našeho ležení dřepla na kámen a byla velice opuštěná, osamělá a ztracená. Socorro Pascal se na ni mírně usmál. „Nu tak, zlatovlásko! Ty si ochránce nenajdeš?... A co takhle mne? Tak pojď! Pojď sem, medová včeličko! Co se s tebou stane, jestli na tebe nikdo nedá pozor ? Ty se mně líbíš daleko víc než ta hrdopýška se zelenýma očima, se kterou bude mít Bart Chippoway ještě hodně práce. Mně se vždycky světlovlasá a modrooká děvčata líbila ze všech nejvíc ... Tak pojď!“

„Táhněte k čertu!“ dostal odpověď.

Ale on se smál a řekl pak rozvážně a klidně: „Přemýšlej, miláčku. Důkladně o tom pouvažuj. Rozmysli si, co se z tebe stane, jestli budu i já toho názoru, jako teď ty. Mám dojem, zlatovlásko, že ještě dost dobře nechápeš, v jaké jsi teď situaci. V tomto zatraceném životě je to přece vždycky tak, že za všechno, co dostaneme, musíme taky zaplatit, a že musíme uzavírat kompromisy. Nejsem já snad pěkný chlapec? Jsem obrázek mužské krásy, to přece musíš uznat. Představ si jen, maličká, že by tě chtěli Garret a Cassedy. Ti se ale drží skromně v pozadí, protože pochopili, že ke krásе patří zase jen krása. ... Nemám pravdu?“

„Začínáš mně s tou tvou velkou hubou jít na nervy, Socorro,“ ozval se Paul Garret.

„Nemusíš si hned myslet, že jsi tady mistr nad všechny,

hombre,“ dal se slyšet i Cash Cassedy.

Oba se uvelebili v jiném koutě a každý měl u sebe jednoho zajatce – vozku a jeho průvodce.

Cassedy ještě dodal: „Až ti jednou dám pěstí do nosu, nebudeš potom už tak krásný, mister Socorro. Nebo mám snad říct seňor?“

Socorrův smích v odpověď zněl jaksi neupřímně. Bandita jen ale všechny uklidňoval. „Žádné hádky, přátelé, žádné hádky. Musíme teď držet pohromadě. A jestli to děvče chcete, tak vám je nechám... Jenom ne spory, amigos. Tak jsem to zase nemyslel. Jen v jedné věci bys měl mít jasno, Cassedy. To by se ti nepodařilo, s tou pěstí mně do ksichtu.“

A potom zmlkli. Nastalo ticho. Ze skulin ve zdi vyletovali netopýři a plachtili vzduchem. Byla tma jako po Posledním soudu. A slyšet tady nahoře v průsmyku nebylo vůbec nic.

Když se pak náhle kdesi na svahu skutálelo dolů několik kamínků, vylekali jsme se všichni. Jsou to už Apači ? Na nebi se začal protrhávat mlžný závoj a objevily se hvězdy. Byly stále jasnější a vrhaly na zem své stále zřetelnější nepozemské světlo. Měsíček byl ještě ukrytý za horami.

*

Georgia Ketshumová seděla ještě pořád na kameni uprostřed čtyřúhelníku, který tvořila stará španělská stavba. Nakonec se neudržela a bylo slyšet, jak vzlyká a pláče. Slyšeli jsme to všichni. Byla tady sama, opuštěná a měla strach. Bylo mi jí líto. Utekla od rodiny, aby v této zemi našla nějakou lepší příležitost.

A teď to pro ni vypadalo tak, že bude ještě muset

zaplatit svou cenu banditovi za pouhou šanci přežít. Jak brzy po svém zběhnutí musela Georgia už spolknout hořkou pilulku poznání, že tento svět je ještě daleko horší než ten, ze kterého pochází. To vše ji přivedlo na pokraj zhroucení. Teď už jí ani ta velká odvaha nebyla nic platná. Byla prostě ještě příliš mladá a teprve na samém počátku všech křivolakých stezek svého života.

Sue Freemanová vystoupila z kouta, kam šla předtím na Chippowayův příkaz. Ten na ni zavolal: „Tady zůstaneš!“

Ale ona mu odpověděla jen přes rameno: „Drž hubu, ty pitomá opice! Pomalu vás darebáků začínáme mít po krk! A jestli si myslíte, že se vám, při tom, jak jste odporní, vrhneme kolem krku jen proto, abyste nás ochránili před Apači, tak vám říkám už teď: Nechtě nás prostě jít svou cestou! My z Apačů strach nemáme. Ti už horší, než jste vy, stejně nebudou!“

To už byla u Georgie, přisedla si k ní na kámen a objala ji kolem pasu. Slyšel jsem, jak jí říká: „Neboj se, Georgie! Nikdy se neboj! Ber to tak, jak to jde. Protože to pak …“

Víc už toho říct nestačila. Objevili se náhle mezi námi Apači.

Šplhali ze všech čtyř stran ze starých zdí a přicházeli neslyšeně a bez válečného křiku. Jak se mohli předtím dorozumět, aby se objevili všichni tak naráz, to zůstane jejich tajemstvím.

Bylo naprosto neobvyklé, že se odhodlali přepadnout nás v noci. Buď byli už osvícení a nevěřili na to, že duše mrtvých nemohou v noci najít cestu do Věčné říše, nebo měli naopak ve svém středu zase náčelníka nebo šamana, který jim sliboval nezranitelnost a vzkříšení mrtvých k životu. Ať už tomu bylo jakkoliv, právě mlčky udeřili a ze všech čtyř stran se spouštěli z těch starých zdí.

Tam to ale neměli lehké – museli si nás napřed najít.

My muži jsme byli, skryti ve stínu temného zdiva. Někteří z rudochů se obrátili nejprve na obě ženy, které viděli sedět na kameni uprostřed vnitřního prostoru, a tím se dopustili vážné chyby. Revolvery se rozštěkaly.

Apači se ocitli v pekle. Asi pochopili správně teprve až teď, že tady mají před sebou pistolníky, muže, kteří dokážou střílet bleskově rychle jen citem, tedy i potmě. Hned se od žen odvrátili a vrhli se proti ústí hlavní. Ve vteřině však pochopili, že odtud nikdo z nich neodejde živý, pokud nedokážou pistolníky vyřídit.

Nemohl jsem už dále dbát na své okolí. Měl jsem svázané ruce i nohy a jeden Apač na mě skočil. Naštěstí se mi podařilo spoutané nohy stáhnout k sobě a narazit jimi do hrudi útočníka. Když padal, zasáhla jej kulka.

S klením jsem se převalil na břicho a snažil postavit se na nohy. Ale nedařilo se mi to. Slyšel jsem kolem sebe klení a nadávky mužů i křik a sténání umírajících a raněných. Potom zavládlo ticho.

Jen hlas Socorra Pascala ostře vykřikoval : „Chachá... těm jsme to tedy dali!“

Z kouta, kde měl být Bart Chippoway, se ozývalo bolestné a stísněné kašlání, po kterém následovalo táhlé sténání. Potom ze sebe Chippoway s obtížemi dostal slova: „Vždyť do mě vrazil nůž ... Aaaaah ...“ Při tom zaúpění si zřejmě sám nůž vytáhl.

Potom řekl skomíravě: „Pojď sem, zelené očko! Pojď za mnou a převaz mi rány. Nebo ty snad nechceš?“

Viděl jsem, jak se Sue Freemanová zvedla ze země. Během útoku se s Georgií v náručí vrhla na zem mezi dva kameny. Žádné z těch dvou se zřejmě nic nestalo. Obešla jednoho mrtvého Apače a neubránila se tomu, aby nemusela překročit jiného. Šla za Chippowayem, který si přál převázat ranu. Přistoupila k němu, aby mu pomohla.

Socorro Pascal zvolal: „Garrete! Cassedy! Co je s vámi?“

„Není to špatné," odpověděl Garret. „Jednoho rudého psího syna jsem vyřídil. Jeden utekl zraněný – vyšplhal po zdi."

„I já jsem jednoho dostal. Leží mně teď tady u nohou," řekl Cassedy.

„A zajatci?" chtěl vědět Socorro Pascal.

„Jsme v pořádku," odpověděl Sabadilla a zeptal se pak. „Brackete ?"

„Ach, mně se daří skvěle," odpověděl jsem.

Socorro Pascal se lehce usmál. Potom řekl: „Já teď půjdu ven. Jestli jsme skoro všechny ty rudochy dostali, je docela možné, že ti, co to přežili, odtud nestihli odvést koně. Pokusím se o to."

Hned nato zmizel. Přemýšlel jsem o něm. Jistě teď riskuje svůj život jen proto, že hledá způsob, jak uprchnout se zlatem. Pochopil jsem, že my, zajatci, jsme teď vlastně už vyřízeni, pokud se mu podaří sehnat dost koní. Ale ostatní muži, zvláště Chippoway, který byl zraněn, si jistě přáli, aby se to Socorru Pascalovi podařilo. A tak jsme všichni čekali.

Sue Freemanová roztrhla jakousi látku. Možná to byla Chippowayova košile nebo tričko. Po chvíli Chippoway řekl: „To tedy umíš, obvázat mužskému rameno, zelenoočko! Jsi skutečná milosrdná sestra. To máš u mě k dobru, miláčku."

„Nestojím o to," odpověděla. „Jen nechci, aby vaši zajatci museli teď nosit i váš náklad. Taková rána nožem mužského jako vy, který něco vydrží, nevyvede z míry, ne?"

„To tedy ne," řekl. „Hned zase budu na svém místě. Doufám, že Socorro sežene pár koní. Takového něco on umí! V tom je prvotřídní!"

Beze slova od něj odešla a zašla ke mně. Když si klekala, pocítil jsem, jak něco zasunuje do mého pouzdra v botě.

Tušil jsem, že je to nůž. Možná patřil předtím nějakému Apači, nebo to byl ten, který si Chippoway vytáhl z rány a pak odhodil stranou. Zeptala se: „Všechno v pořádku, Kiloe?“

„Ano,“ odpověděl jsem. „Jdi rychle za Georgií. Ta je ještě pořád vyděšená. Dej jí třeba facku, jestli to musí být. Probuď ji z toho strnulého úděsu.“

Ohlédla se po dívce. Ta bez pohybu a jako ztuhlá dřepěla mezi kameny. Opravdu vypadala jako socha. Sue ji zvedla, uchopila za ramena a řekla jí tvrdě: „Prober se, sestro! Zase ožij! Nemá to smysl, a nic ti to nepomůže, když tady tak budeš sedět jako kámen! ...Nejsi přece zkamenělá!... Nesmíš se bát!“ A zatřepala s ní.

Konečně se Georgia pohnula. Zakryla si obličej rukama a dala se do usedavého pláče. Když ji chtěla Sue obejmout, začala Georgia kolem sebe házet rukama. Nakonec plačky zvolala: „Přestaň mě pořád povzbuzovat! Já se s tím vypořádám sama! Samá se s tím musím smířit. Nejsem už žádné malé dítě.“

Sue od ní proto poodstoupila a posadila se na kámen. I Georgia si sedla a plakala už méně usedavě. Mohli jsme znovu pozorně naslouchat tomu, co přináší noc.

Dlouho jsme neslyšeli nic, vůbec nic. Potom ale zazněl někde pod průsmykem v kaňonu divoký výkřik. Rozštěkal se revolver pěti výstřely. Pak se znovu ozval ten divoký výkřik, aby nakonec žalostně zmlkl. Nevěděli jsme, co se to děje. Jen střelba dokazovala, že tam dole bojuje Socorro Pascal. Podaří se mu ukořistit koně? To jsme se sami sebe ptali všichni.

Chippoway prohlásil povzbudivým hlasem: „Jistě ukořistil pár koní – určitě se mu to podařilo.“

A potom jsme zase dlouho Čekali. Nervy jsme měli napnuté až k prasknutí. Pak se ozvalo zavolání.

Byl to Socorro Pascal. A slyšeli jsme i údery kopyt. Ale

tak je slyšet jen jedno zvíře. Brzy nato jsme spatřili, jak Socorro Pascal vtahuje mezi naše staré zdi koně.

„Ti darebáci," zvolal. „Byli tam takoví ještě dva nebo tři! Odehnali mi všechny koně až na tohodle."

Chippoway hned začal klít. My zajatci jsme mlčeli. Všem se nám trochu ulevilo. Jeden kůň totiž všechno zlato neunese. Bandité tedy teď naloží svůj vlastní náklad. Nás budou dále potřebovat.

Bart Chippoway vydržel asi tři hodiny. Potom si dřepl na kámen a vypadal jako opilý. Byl vyřízený a celý vyprahlý námahou a žízní. Byli jsme sice už dole v údolí, ale ještě ne u potoka, který jsme viděli shora.

„Potřebuji ještě trochu vody," řekl.

„Už žádnou nemáme," odpověděla Sue Freemanová. Nesla s Georgií naše lahve s vodou. Už všichni jsme se předtím museli osvěžit. Napít jsme museli dát i koni. To ubohé zvíře bylo skutečně nemocné. Jen s obtížemi neslo těžký náklad.

Chippoway se chtěl zvednout, ale nedokázal to. Ukázal na koně. „Sundejte to z něho a nechtě mě jet na něm," řekl. „Vždyť k potoku je to už jenom kousek.... Tak dejte mi tu herku a neste si své zlato sami!"

Avšak Socorro Pascal zavrtěl hlavou. „Musíme zůstat při síle," odpověděl. „Však ty to dokážeš taky. Jen si trochu odpočiň. Půjdeme k potoku napřed a tam na tebe počkáme. To jedno malé píchnutí nožem tě přece nezdolá!"

Chippoway se tedy postavil na nohy. Stál tam vrávoravě a v jeho vytřeštěných očích plála horkost. Byla to zřejmě horečka z bodného zranění. Vedro a námaha mnoha hodin ji jen urychlily.

„Ty svině!" osopil se na Socorra. „Byli jsme přece dobří společníci. Proč tedy..."

„Táhneme víc než třistapadesát liber zlata a pět

zajatců," přerušil ho Socorro Pascal. „Nemůžeme se starat ještě i o nemocné. Kdo není schopen jít dál po svých, ať zůstane tady!... Kupředu! Garrete, ty teď půjdeš první. Sabadilla povede koně, a Cassedy, ty ho pohlídáš, a taky toho zrzavýho pořízka. ...Tak, jde se! Chceme se dostat k vodě." Poslechli ho.

Cassedy pohnal k odchodu kočího a jeho pomocníka. Obě ženy se váhavě připojily. Mě Socorro znovu vztekle nakopl do zadku. „Mám tě popohnat, Brackete?" zeptal se hněvivě a ostře.

Klopýtl jsem, ale potom jsem se vydal za Sue Freemanovou. Když jsem míjel Chippowaye, spatřil jsem v jeho horečnatých očích holé zoufalství. Pak kolem něj přešel i Socorro Pascal.

Chippoway se tedy vydal za námi. Ještě jednou se vzchopil. Slyšeli jsme, jak supí a kleje. Mnohokrát zakopl, protože byl od vzrůstající horečky jako opilý. Když upadl, chtěla Sue Freemanová vystoupit z řady, otočit se a vrátit se za ním. Avšak Socorro Pascal, který šel pět kroků za mnou, zvolal: „Jen pokračuj, holčičko! Nebo tě hezky popoženu!" Šla tedy zase dál kupředu.

Bart Chippoway zůstával vzadu. Byl vyčerpán natolik, že ani nebyl schopen Socorru Pascalovi nahlas zlořečit.

Mne chování těch dvou banditů nepřekvapovalo. Vždyť jsou to vlci na dvou nohou! Získali bohatou kořist a chtějí s ní utéct. Dávno jim bylo jasné, že budou potřebovat všechny své síly. Proto jim připadá přímo za sebevražedné zdržovat se s raněným. Nemají ani žádnou morálku, ani čest, nemluvě už vůbec o křesťanské lidskosti nebo i jen věrnosti ke svému společníku. Pohrdám jimi.

K čemu je mi to ale dobré? Jakmile nás už nebudou potřebovat, prostě se nás zbaví. Člověku jako je Socorro to vůbec nic neudělá. A ani muži jako Garret a Cassedy, kteří si až doposud uchovávali zbytek hrdosti a cti, nemyslí teď

už na nic jiného než na to, jak se zlatem projít. Ostatní nemá pro ně cenu. Pustili se tady do toho už jednou, aby naráz zbohatli. Už nechtěli pracovat za svou dosavadní revolverovou mzdu. Teď už je zajímalo jen jedno, jak z toho vyváznout.

Za půl hodiny jsme došli k potoku. Osvěžili jsme se, sundali s koně náklad a ohřebelcovali jej. Napil se trochu vody a začal se potom dokonce pást. Třeba přece jen nebyl tak moc nemocný, jak jsme si mysleli. Třeba jen v posledních dnech příliš mnoho jezdil a byl z toho celý schvácený.

Socorro Pascal v několika minutách obratně vylovil z potoka několik krásných pstruhů. Jistě se to naučil už jako malý chlapec.

Protože Apači stejně věděli, kde právě jsme, udělali jsme si oheň, rozpálili v něm ploché kameny z potoka a pustili se do opékání pstruhů. Sotva jsme však začali, přišla za námi návštěva.

Ze skal, které jsou porostlé vysokým kamením a stromy, přišel muž v doprovodu osla. Nepotřebovali jsme si jej prohlížet dlouho, aby nám bylo hned jasné, že se jedná o jednoho z hledačů zlata, kteří se toulají s oslem jako nákladním zvířetem dokonce i v arizonské poušti. Mají u sebe stále kladivo a kopáč, zastavují na všech myslitelných místech a všude pátrají po zlatě.

Tento muž, celý rozčilený se k nám blížil přes potok. Volal na nás už odtamtud: „Zhasněte ten oheň, lidi! Pokousaly vás snad opice? Pryč s ohněm! Nebo sem chcete přilákat Apače ?“

Potom dojel až k nám, brodil se potokem, v němž voda sahala jen po kotníky. Podrážděně řekl: „Lidi! V okolí jsou Apači! Dokážu to zvětřit... Včera jsem viděl kouřová znamení. ... Ten oheň hned zhasněte!“

Chápal jsem velmi dobře důvody tohoto starého

prospektora. Celou dobu se snažil nezanechávat stopy a držet se stále v krytu. Tito veteráni se dokážou spoléhat na svůj instinkt. Třeba tady i objevil zlato, v potoce nebo někde ve skalách, kde.se ukrýval.

Ted se obával, že náš kouř přivábí Apače. Jestli tudy rudoši nejen procházejí, ale i toulávají se, narazí i na jeho stopy. Proto sem za námi spěchal, aby snad ještě zachránil, co se zachránit dá. Tím také už nemohl zůstat sám – zabili by jej. Nevěděl ještě, že nemá naději.

Socorro Pascal pozoroval jeho mezka. Byl silný a schopen unést váhu jednoho muže. Teď měl na sobě naloženy všelijaké vaky, výbavu, nástroje, proviant, a snad i zlato.

Zlatokop měl mohutný plnovous, do kterého se už sem tam mísily praménky šedé barvy. Byl středně velké postavy, ale jistě velmi odolný, muž tuhého kořínku. Jiný ani nemůže být člověk, který uprostřed území Apačů hledá zlato. Jistě by se k nám nepřiblížil jen tak bez obav a důvěřivě, kdybychom s sebou neměli obě ženy. Dvě příslušnice něžného pohlaví dodají každé společnosti na cestách zdání větší neškodnosti.

Než mohl mluvit dál, řekl mu Socorro: „Apači už stejně vědí, kde si nás mohou najít. Na tom už nic nezměníme, ani kdybychom zapálili celou stodolu ... Tak se, veteráne, tolik nedurdi. Hodí se nám, žes za námi přišel, protože potřebujeme tvého osla. Slož ty věci z něj dolů, starce!“

Zlatokop stál chvíli jako přimražený a díval se Socorru Pascalovi do očí. Poznal v nich všechno, co tam bylo, a proto prudce nabral dech, potom sáhl po svém koltu, který nosil šikmo před břichem, aby mu zbraň tolik nepřekážela. Vytáhl jej velice rychle. To samotné dokazovalo, že byl schopen si v tomto divokém kraji svůj skalp pohlídat.

Na Socorra Pascala to však dost rychlé nebylo, zdaleka

ne. Zasáhl starce dvakrát, ještě než on sám mohl stisknout. Kulka ze zlatokopovy pistole se potom zaryla mezi oběma muži do země. Stařec padl a bylo po něm.

Georgia Ketshumová začala náhle křičet jako šílená. Sue k ní přistoupila a dala jí facku. Potom vzala Georgii do náruče a promlouvala k ní konejšivě. Georgia se začala zase sama ovládat.

My ostatní jsme na to neřekli nic. Vždyť to bylo všechno tak jasné. Tato banda je stále bezcitnější. Chce zdrhnout se zlatem a nezná žádné ohledy ani slitování.

Socorro se obrátil na mě: „Slož ty věci s osla! A potom na něj naložíš vaše náklady.... Rozuměl jsi ?“

Přikývl jsem. Mohl jsem si spočítat, že je to moje poslední práce na tomto světě. Co mi ale zbývalo? Musel jsem poslechnout. Poroučel tady on.

Zatím co jsem ulevoval oslovi od nákladu, oddělila se Sue od Georgie a přiklekla si k mrtvému zlatokopovi, aby jej prohledala. Stále mi v těch okamžicích procházelo hlavou:

Jaký je v tom rozdíl, jestli mě Socorro zabije už teď nebo až za pár minut? Měl bych teď vytáhnout nůž z boty a vrhnout mu jej do srdce. I když mě pak Garret a Cassedy zabijí, dostane aspoň tento arcidarebák, co mu patří. A pak ať je i po mně.

Tyto myšlenky se mi stále honily hlavou. Ale o jejich uskutečnění jsem zatím neuvažoval. Váhal jsem, čekal na nějaký zázrak, na proměnu našeho po-postavení nebo na cokoliv jiného. Prostě jsem doufal, jako by doufal každý člověk v mé kůži.

Všichni mě sledovali, jak skládám náklad s osla. Vzal jsem zlatokopovu vozovou plachtu, ve které měl zabaleny všechny své věci. Uložil jsem do ní náklad zlata, který jsme dosud měli na zádech my tři zajatci-muži. K tomu jsem přibalil starcův proviant a malý sáček se zlatem. Ten

ke mně přihodil Socorro, který mezitím prohrabal věci zabitého. Měl jsem čas při své práci párkrát pohlédnout na ostatní zajatce.

Viděl jsem, jak Curly Sabadillu svrbí ruka. Cítil jsem celým svým instinktem – a totéž jsem spatřil i v Sabadillových očích – že je připraven, kdybych teď s něčím náhle začal. I Jim Bishop by se jistě přidal. Ten mlčenlivý chlapík býčího vzhledu stál při svém vozkovi i kdyby s ním měl jet do horoucích pekel.

Neměli jsme však nejmenší šanci. Nemohli jsme se jako na povel vrhnout bezbranní proti třem nebezpečným pistolníkům. Neznatelně jsem zavrtěl hlavou, když jsem viděl, jak na mne Sabadilla úpěnlivě hledí. Ne, nebyl jsem svolný pouštět se tímto způsobem bezhlavě do toho, co se rovná sebevraždě.

Když jsem byl s oslem hotov, musel jsem naložit věci i na koně. Banditi si zatím pochutnávali na opečených pstruzích. Žádný z nás pěti zajatců jsme nedostali nic, ani ženy. Věděl jsem, co to znamená. Už nás nebudou potřebovat.

Socorro Pascal sešel ještě jednou k potoku, umyl si ruce a obličej a dosyta se napil. Když se pak otočil a podíval se na mě, viděl jsem, že je připraven k činu. „Tak už vás nebudeme potřebovat," prohodil jakoby ledabyle. Přikývl jsem se zdánlivou lhostejností.

„Mě už nepotřebuješ," řekl jsem mu. „Ale pro ty dva soumary musíš mít dva pomocníky. Kdopak se ti bude o ně starat, kdo ti je povede, když budete muset bojovat? Uvažuj o tom, Socorro!"

Zašklebil se. „To jsem chtěl slyšet. Věděl jsem, že tak nějak budeš reagovat. Stále vznešený a dobrý, stále připravený pomoci svým bližním. Jsi vznešený rytíř, Kiloe Brackete. Byl bys rád, kdybychom tu přítěž vzali teď s sebou. Doufáš, že pro ně přece jen nějaká neočekávaná

šance nastane, cha cha!“

Neřekl jsem mu na to nic, jen jsem se na něj díval.

Paul Garret řekl suše: „Byl bych rád, kdyby Sabadilla a Bishop nám vedli soumary. Alespoň bychom měli volné ruce, kdyby nás cestou napadli Apači.“

Socorro Pascal přikývl. „Ale Bracket tady zůstane – stejně jako Chippoway a tady tento,“ řekl podrážděně. Ukázal při tom na mrtvého zlatokopa.

„A co bude s oběma dívkami?“ zeptal se náhle ostře Cassedy.

Socorro Pascal držel svůj kolt ještě v ruce. Dal jej hlavní nahoru a škrábal se jím na tváři. Podíval se pak na Sue Freemanovou. Stála bez hnutí, ale bradu držela vzhůru. Byla hrdá a neprosila.

Naproti tomu Georgia Ketshumová se náhle rozeběhla za Socorrem Pascalem. Položila mu ruce na prsa a vzhlížela k němu. Hlas se jí chvěl, ale přesto se snažila dodat mu odhodlanosti. Řekla: „Já chci taky, Socorro! Chci žít! Říkal jsi, že se ti líbím! Budu ti vděčná, když mě vezmeš s sebou a já si zachráním život. Budu ti vděčná …“

Zmlkla. Zajel jí za krkem rukama do vlasů a natočil jí hlavu obličejem nahoru, až jí mohl shora hledět přímo do očí. Nenašel v nich žádný strach, ani ve tváří. Cítil jen to vroucí přání přežít. Měl před sebou jen její holý pud sebezáchovy. A to mu bylo příjemné.

„Líbíš se mi,“ řekl. „Líbí se mi i to, jak bojuješ o přežití, a jsi připravena zaplatit za to svou cenu…. Ano, vezmu tě s sebou.“

Pak ji pustil a znovu pohlédl na Sue Freemanovou. „A co ty, pyšná zelenoočko?“ zeptal se.

Hleděla na něj, v očích se jí zablesklo a zavrtěla hlavou. „Neprojdete,“ řekla, „jste odsouzeni k zániku. Nikdy nedojdete do El Pasa – nanejvýš ty sám, Socorro, protože všechny ostatní cestou pobiješ. Já při tom být nechci…

Zůstanu s Bracketem.“

„S těmi mrtvými muži?“ zeptal se a namířil na mě svůj kolt. „Jestli tady zůstaneš, Sue, tak budeš mít blízko sebe tři mrtvé – Chippowaye, kterého Apači už zatím jistě ubili, tohoto zlatokopa a Bracketa. Snad si nemyslíš, že tady nechám Bracketa živého?“

„A proč ne?“ zeptala se. „Co z toho budeš mít, když ho zabiješ? Nebo si myslíš, že jeho šance je stále ještě nebezpečně velká?“

Zašklebil se. A potom vystřelil. Jeho kulka mi podrazila levou nohu. Upadl jsem a teprve když jsem ležel na zemi a ucítil bolest, pochopil jsem, že mě ten darebák do ní střelil. Zůstal jsem ležet.

Slyšel jsem, jak dává příkaz vyrazit. Sue musela sundat oba své pásy, ve kterých měla peníze a zlato a které stále nosila na sobě. Učinila tak beze slova.

„Ten tě před Apači neochrání, Sue,“ slyšel jsem, jak na ni Socorro volá. „Jestli se za námi rozběhneš a pěkně poprosíš, tak tě ještě kousek vezmeme s sebou.“

Neodpověděla mu. Stála vedle mne a dívala se za odcházejícími. Já jsem se pomalu posadil, držel si nohu a pozoroval, jak táhnou dál.

V čele teď kráčel Socorro, za ním následovala Georgia. Potom šel Sabadilla s nákladním koněm a Bishop s naloženým oslem. Žádný z nich se už neohlídl. Styděli se a neuměli si pomoct.

Poslední šli Paul Garret a Cash Cassedy. Ani jeden se neotočil. Já jsem zvedl hlavu a pohlédl na Sue. Přiklekla ke mně a podívala se mi na nohu. „Proč zůstáváš se mnou?“ zeptal jsem se jí.

Bezútěšně se usmála. „Třeba se nám podaří se schovat,“ řekla, „a Apači jen kolem nás projdou. Ale to musíme teď hned do nějakého úkrytu a …“ Sehnula se, aby mi pomohla vstát. To jí připadalo důležitější než mi

prohlédnout ránu.

Noha mě velice bolela. Pokud mě chtěl Socorro střelit do kolena, tak se mu to nepodařilo. Třeba jsem se v poslední chvíli instinktivně skrčil a uhnul. Opíral jsem se o Sue Freemanovou a tak jsme se dostali přes potok. Na druhém břehu jsme pak zmizeli ve skalách a v křoví, v místech, odkud předtím vyšel ten starý zlatokop. To už jsem cítil, že mám hlubokou a bolestivou ránu nad kolenem na vnější straně stehna. Kost zůstala nezraněná. Jakkoli však nebyla tato rána do svalu nebezpečná, přece jen zcela splnila účel, který Socorro Pascal sledoval. S takovou ránou jsem nemohl běžet, a i kdybych se mučil chůzí, neurazil bych za den víc než tři míle. Apačům bych tedy neunikl. A o to právě Socorrovi šlo. Přenechal mě tím jako kořist Indiánům.

Bylo také možné, že se rána zanítí, jako u Chippowayova zranění nožem. To bych pak dostal horečku nebo otravu krve. Socorro Pascal je zlomyslný padouch.

Sue mne svým ramenem podepírala v podpaží. Byla silná a energická, a přes potok jsme se dostali docela rychle. Když jsem pak seděl v křoví mezi skalami na zemi, podíval jsem se na ni, jak tam stála vedle mne, a zeptal jsem se: „Opravdu chceš zůstat se mnou ? Nerozběhneš se za nimi ? Georgia Ketshumová to možná nedělá vůbec špatně. Ta přežije, a to je nakonec to jediné, co má cenu."

Sue ale zavrtěla hlavou. „Možná tady máme lepší šanci než oni," řekla a chtěla si ke mně kleknout, aby mi prohlédla ránu.

Já jsem jí však řekl: „Napřed musíš odstranit stopy, které sem vedou od potoka. Na břehu zůstal pruh v písku. Ulom si větvičku z křoví a všechno tam zameť. Ale pospěš si. Může jít jen o vteřiny, jestli tě při tom Apači uvidí nebo ne. Tady se nemůžeme skrývat, pokud budou stopy od

potoka směřovat do našeho křoví. Možná je tam vidět i krev ...“

Nečekala a rychle se pustila do práce. Zasténal jsem a vytáhl nůž ze štěrbiny v holínce, který mi Sue minulé noci přinesla. Byl to typický apačský nůž, často používaný, ale neobyčejně ostrý a vyvážený. Obratný člověk s ním byl schopen dokázat mnoho věcí.

Rozřízl jsem si nohavici, abych se konečně podíval na ránu, která mi stále krvácela. Bylo to ale jen hluboké škrábnutí. Sundal jsem šátek s krku a ránu jsem jím ovázal. A potom jsem čekal na Sue.

S tím zametáním stop musí už přece být hotová. Proč stále nejde? Nebo se přece jen rozběhla za bandity, aby je stejně jako Georgia Ketshumová poprosila o možnost doprovodu ? Tu myšlenku jsem ale rychle odvrhl.

Otočil jsem se a začal se plazit. Tak jsem mohl svou zraněnou nohu šetřit. Ještě než jsem Sue spatřil, uslyšel jsem její pronikavý výkřik. O vteřinu později jsem měl výhled na místo s potokem. A tu jsem ji viděl utíkat.

V patách jí pádil Apač. Ale byla rychlá. K potoku doběhla dříve než on a mělkou vodou zamířila přesně mým směrem.

Jenže ten Apač ji určitě dostihne ještě dřív než doběhne ke mně.

*

Její výkřik platil mně, ale přitom to provedla jako žena v panickém strachu. Takový strach však zase neměla, když se snažila přilákat Apače ke mně.

Ulevil jsem si, zaklel jsem. Proč bezdůvodně přecházela potok na druhou stranu? Odpověď se dozvím teprve až bude zase mimo nebezpečí.

Skrčil jsem se na své zdravé noze, držel nůž v levé ruce a čekal. Moje levačka byla vycvičena, na vrhání, kromě toho, že v ní vždy držím revolver.

Když byla Sue ode mne ještě asi půl tuctu skoků, podařilo se Apači dostihnout ji. V plném běhu spadla na koleno a stočila se na zemi do tvaru koule. Šklebící se apačský bojovník, který viděl bílou ženu už ve svém vlastnictví a sahal jí po vlasech, upadl přes ni. Obratně se odkutálel, rychle se postavil a chtěl ji doběhnout. V tom okamžiku ale uviděl mne. Zvedl jsem se totiž právě ze svého úkrytu.

Jenže to už letěl vzduchem můj nůž. Zajel do Apačova těla až po držadlo. Sáhl po něm a chtěl jej vytáhnout. Zavrávoral a proklel mě ve svém indiánském jazyce.

Potom padl na kolena a nakonec na svůj zkřivený obličej.

Sue Freemanová vedle něho poklekla. Chvíli tak vyčkávala a mně to připadalo, jako by vysílala k nebi němou modlitbu na poděkování.

Připlížil jsem se k Apačovi, protože na sobě měl pás se střelivem a kolt Dokud nebudu mít kolt, nebudu se cítit dobře. Tu zbraň musím získat.

Když jsem Indiána obracel na záda viděl jsem, že je to pistolnický pás Barta Chippowaye, stejně jako i kolt. Tak mi Apač nedobrovolně přinesl pro mne nezbytné věci.

Tento Indián tedy skoncoval s Bartem Chippowayem.

Napřed jsem si prohlédl zbraň. Bylo to pro nás životně důležité. Byla nabita. Potom jsem se podíval na Sue, která přišla a přiklekla si ke mně. Byla v obličeji celá bledá.

Zašklebil jsem se na ni povzbudivě. Pak se usmála i ona.

Neudělali jsme to z pocitu radosti. Byl to jen vzájemný úsměv partnerů, kteří si dodávají kuráž a říkají si, že snad přece jen nějak přežijí.

Potom jsem se podíval směrem k vodě. Stál tam apačův kůň a napájel se v potoce.

Požádal jsem ji: „Jdi a přiveď toho koně, Sue. Je apačský. Je na něm kovbojské sedlo a vypálená značka, jaké se používají jen mezi bílými. Je to dobytkářský kůň z nějakého ranče. Otěže mu visí na zem. Takový kůň zůstane stát, jakmile se jeho otěže dotýkají země. Snad se to u Apačů ne-odnaučil. Běž klidně k němu a promluv na něj, úplně klidně a jakoby samozřejmě. Dobytkářské koně, které patří k remudě, náhradním koním ranče, jsou zvyklí na to, že na nich jezdí stále nějací noví jezdci."

Sue se za ním hned vydala. Ustaraně jsem ji sledoval.

I když měl otěže svěšené až na zem, přišel kůň sám až k vodě, možná jen proto, že měl velkou žízeň. Snad Sue to zvíře neuteče. Mohlo by totiž být naší záchranou.

Teď jsem zase vysílal k nebi já modlitbu – němou prosbu. Nebe mne vyslyšelo. Sue klidně přistoupila potokem ke koni. Ten neznervózněl. Zřejmě jej potěšilo, že slyší hlas bílé paní. Možná byl jeho nozdrám její pach libější než pach Apačů.

Sue se koně snadno zmocnila a přivedla jej ke mně. Tentokrát se usmívala opravdu šťastně. Řekl jsem jí: „Ty jsi šikovné děvče, Sue. Ale cos, prosím tě, dělala na druhé straně potoka? Vždyť tě ten Apač skoro dostal?"

Znovu se tak krásně zasmála: „Hledala jsem ve zbylých věcech toho zavražděného zlatokopa nějaké obvazy. Zůstala tam ležet i láhev s vodou. To by se mi pro tebe hodilo. Když jsem Apače uviděla, skoro jsem umřela leknutím a strachy. Pak mně ale napadlo, že třeba umíš dobře zacházet s nožem. Proto jsem zakřičela... Kiloe, máme koně!"

Touto poslední větou změnila téma. Držela otěže pevně v ruce.

Vstal jsem a pevně se přichytil koně tak, abych mohl

lépe stát na jedné noze. Podíval jsem se na láhev s vodou, která visela u sedla. Zvedl jsem ji a zatřepal s ní. Byla plná. Řekl jsem Sue: „Přines druhou láhev a naplň ji, pokud je prázdná. Musíme odsud pryč, nic než pryč odsud.“ Za tři minuty nato jsme už byli na cestě.

Sue seděla za mnou a rukama mě objímala kolem pasu. Kůň byl střední velikosti, ale silný a houževnatý. Dokázal nás nést hezky dlouho.

Nezamířili jsme zpět přes potok a vzdálili se tak od stopy banditů a jejich zajatců. Udržovali jsme ale s nimi stejný směr. Za posledního svitu pomalu odcházejícího dne jsme viděli, že východ z údolí vede rovněž přes horské sedlo. Byl to tedy zase malý průsmyk, a tam bylo potřeba se dostat.

Chtěl jsem tam být dřív než bandité. A když jsme teď měli koně, nebylo to ani nijak zvlášť těžké. Naše situace se tím výrazně zlepšila. Jaksi se teď všechno přece jen změnilo v náš prospěch. Co asi pak bude dál?

Chtěl jsem a musel jsem nejen získat od tří nebezpečných banditů zpět zlato, které mi bylo svěřeno, ale chtěl jsem a také musel osvobodit i zajatce a navíc jsou tu ještě Apači. Ti představují v naší hře života a smrti neznámou veličinu.

A nakonec je třeba vzít v úvahu, že mám zraněnou nohu.

Jeli jsme krokem. Cítil jsem přes svou tenkou košili, jak Sue Freemanové bije srdce. Pociťoval jsem tu svižnou měkkost jejího těla a jeho teplo. Na šíji mne hřál její dech.

Sue, sedící za mnou, náhle řekla: „Proč o tom tolik přemýšlíš, Kiloe? Je přece samozřejmé, že bych ráda měla oba své pásy s penězi zase u sebe. Měla jsem ve svých kufrech také další zlato a peníze, a to si přibalili k ostatní kořisti. Chci to všechno zpět, a bojovat budu jako tygřice. Nechci už začínat znovu od začátku. Chtěla bych se vrátit

do New Orleansu. Myslím, že už mám dost, a že bych se už mohla věnovat jiným věcem, které přináší život. Chtěla bych otevřít velký módní obchod. Té myšlenky jsem se stále ještě nevzdala... Dej mi kolt, Kiloe, a uvidíš, že ti budu dobrou partnerkou. Potom budeš moci klidně zapomenout, že jsem žena. Já jsem na to musela ve svém životě zapomínat dost často. To, co dělá Georgia Ketshumová, a co ji čeká, co má v úmyslu – tak tuto nuznou životni etapu jsem podobným způsobem už prodělala. Proto jsem taky raději zůstala u tebe. Ještě jednou bych totiž...“

Vzdorně se odmlčela. Věděl jsem teď to, co jsem už předtím tušil. Sue kráčela životem po zatraceně drsných cestách, ale nenechala se zlomit. Je hrdá a stala se samostatnou, a nebylo ničeho, čeho by se ještě mohla bát. Možná byla ze začátku hloupá, jako Georgia. Jistě i ona kdysi ztratila víru v tento svět.

Pak se ale proměnila do určité míry v osamělou vlčici. Existuje něco, co by jí mohlo vrátit víru? Byla schopná ještě jednou milovat muže ?

Odpovědí na tuto otázku jsem se zaobíral stále znovu.

Mezitím se den schýlil k večeru. Vjeli jsme do temných stínů, které s sebou přinášel soumrak.

Nahoře, v horském sedle, kterým se bylo možno dostat ven z tohoto údolí, byla voda. Stékal tam z hor malý potůček. Osvěžili jsme se. Voda dělala dobře mé zraněné noze. Sue se starala o našeho koně jako pravý kovboj v ženském vydání.

K jídlu jsme toho moc neměli, jen trochu sušeného masa a pár opečených kukuřičných klasů, které měl Apač v sedlových brašnách. V sedlovém pouzdru koně byla i puška, spencerovka. Nestála ale za moc. Cestou jsem ji pečlivě vyzkoušel. Muška hlavně byla silně poškozená. I pažba byla roztřepená. S takovou zbraní se při troše citu

dalo strefit na krátkou vzdálenost jen asi tak jako s koltem. Jako přesnější pušku ale tento exemplář nebylo možno spolehlivě použít.

Apač měl i luk, jaké se používají ve válce, a dlouhý nůž.

Nechal jsem Sue s puškou a s tím dlouhým nožem před sebou. Musela se stáhnout hluboko do skalní pukliny, kterou by, kdyby k tomu došlo, mohla, i úspěšně bránit.

Sám jsem za pomoci hole, kterou jsem si uřízl cestou, zůstal trochu pozadu. Za pomoci takové berle jsem se dokázal pohybovat docela dobře.

Bolest v noze byla teď snesitelnější. Necítil jsem v ráně tepání, jak tomu bývá, když se tvoří zánět.

Musel jsem stále myslet na to, abych byl opatrný, jak mi to Sue řekla při rozloučení. Její hlas měl při těch slovech zvláštní odstín. Bylo v něm víc než jen pouhá starost p partnera. Měla o mě strach.

Noc byla stále světlejší. Jako vždy, vytvořily se večer závoje mraků, které kouzelně svítily na pozadí červánků a potom pomalu modraly. Noc byla zprvu černá, že se sotva dalo jít dál. Potom však, po rozpuštění závojů na obloze, začaly hvězdy svítit stále jasněji. Jakmile se pak přehoupl přes hory měsíc, byla krajina kolem světlá, s hlubokými stíny.

Držel jsem se ve stínu, který vrhaly skály, stromy a stráně. Postupoval jsem podle potoka, který vyvěral nahoře v průsmyku. Našel jsem si místo, o kterém jsem mohl předpokládat, že by se mohlo hodit Socorru Pascalovi k přenocování. Muselo to být místo vhodné pro obranu. Oba naše soumary bylo nutno zavést na nějaké dobré místo a případně jim obstarat i nějaké krmení.

Jedno takové místo jsem si našel přímo u potoka na úpatí prudkého srázu mezi několika skalami. Byl jsem tam jako v nějaké vozové hradbě. Cesta nutně vedla kolem něho, taková špatně rozeznatelná stezka.

Kdyby Socorro Pascal se svým doprovodem došel až sem, tak by téměř určitě chtěl přenocovat právě tady. Jistě by totiž byli všichni zcela vyčerpaní, zvlášť obě zvířata.

Vylezl jsem si na největší skálu. Byla tak velká jako vůz, na jakém osídlili lidé z východu za Mississippi tyto západní kraje, a nebylo těžké se na ni vyšplhat. Nahoře rostlo nějaké křoví a vysoká tráva. Všude tam byly jámy a pukliny.

Skryl jsem se a čekal. Přijedou? To je přece jisté.

A také přijeli. Moje očekávání mě nezklamalo. Dobře pochopili, že musí dojet do průsmyku, a měli i to štěstí, že se Apačové stále ještě necítili dost silní na to, aby jim právě v něm zahradili cestu.

První přišel Paul Garret. Zastavil s jadrným zaklením mezi skalami a zavolal dozadu na ostatní: „Hej, Socorro, tady je to pravé místo!“

*

Při svitu měsíce jsem je všechny dobře poznal. Byl jsem dobře ukryt v hustém křoví, které na skále rostlo.

Pozoroval jsem, jak přicházejí se svými soumary Curly Sabadilla a Jim Bishop. Za nimi přišel Cash Cassedy, jako poslední Georgia Ketshumová a Socorro Pascal. Georgia se zřejmě držela stále v blízkosti muže, kterého si vybrala za ochránce. Asi to ale byl spíš vztah dobrovolného podrobení se.

Zastavili, protože byli zmožení a nebyli schopni pokračovat dál v cestě. Únavou se potáceli a těžce oddechovali, lidé i obě zvířata. Přesto však čekali, až co rozhodne Socorro Pascal. On byl jejich vůdce. Nikdo se neodvážil vystoupit proti jeho zlovolné bezcitnosti, jak ji

ukázal na příkladu starého zlatokopa a potom na mně a Sue. Všichni se .mu dobrovolně podřídili. I teď mlčky čekali.

Rozhlížel se a dokonce si místo dokola obešel. „Jistě," řekl, „to je dobré místo. Průsmyk si můžeme zabrat pro sebe, po celou dobu, co tady budeme odpočívat. Skládejte náklad na zem! Je tu dokonce dobrá voda. Ještě štěstí, že ten zlatokop měl ve své brašně dost jídla... Tak do toho!"

Začali se tady zařizovat a dokonce si ve skrytu skal rozdělali oheň, aby si uvařili kávu a opekli slaninu a udělali si vaječnou omeletu.

Pozoroval jsem Socorra Pascala. Obcházel to tu ze všech stran, zašel dokonce až za ochranný val ve tvaru skalního hradu a snažil se zjistit, kudy pak z tohoto chráněného tábora povede stezka do údolí na druhé straně.

Je to člověk, který dokázal nebezpečí přímo větřit. V tomto ohledu je jeho instinkt zvlášť výrazný.

Po chvíli se vrátil a prohlásil hlasitě, tak, aby jej slyšeli v táboře všichni: „Budu mít první hlídku. Zůstaňte na svém místě všichni tak, jak jste teď. Tak jste dobře rozděleni."

Po krátké přestávce pokračoval: „Garette a Cassedy, vy dva mě budete střídat. A dávejte dobrý pozor. Nemám tady dobrý pocit. Větřím nebezpečí, je velice blízko ... Ty dva hombres spoutejte. Mohli by se pokusit nám utéct, zatímco tu budeme muset počkat, dokud se naši soumaři zase nepostaví na nohy." Potom se znovu vzdálil, tentokrát aby si prohlédl úvoz.

Za chvíli se zvedl Garret a zašel k Sabadillovi a Bishopovi. Měl u sebe laso, které původně patřilo zlatokopovi. Řekl Sabadillovi: „Tak, Kudrnáči, dej sem ty své pracky!"

„Když přijdou Apači, nebudeme se moct ani bránit,"

namítal Sabadilla. „Vy jste ale otravná banda! Až přijdou Apači, aby vás zabili, budou mít snadnou práci i s námi. Raději byste nám měli rozdat zbraně, abychom to těm rudým opicím mohli ukázat společně. Bez naší pomoci to tady nepřežijete. A potom vám ta vaše spousta zlata bude na ... „

Garret se těm slovům jen drsně zasmál. Svázal pak ruce i Bishopovi. Jeho partner Cassedy stál vedle s připraveným koltem pro případ, že by se někdo odvážil Garreta napadnout.

Potom Garret přešel na své místo u skály a uložil se tam k spánku. Cassedy jej následoval. Byli unavení a vyprahlí a věděli, že si potřebují odpočinout. Za dvě nebo tři hodiny budou muset střídat Socorra. A pak bude jejich život záviset na tom, jak budou schopni bdít a účinně zasáhnout.

Myslel jsem na Sue, která nedaleko odtud – už za rozvodím – čekala na mě. Sue si asi už dělá starosti. Nebo třeba taky usnula vyčerpáním?

Sklouzl jsem se skály směrem dozadu, našel si místo k sestupu a snažil neprozradit se hlukem. Pak jsem se odplazil za skálu, za kterou leželi Sabadilla a Bishop. Přisunul jsem se rychle k prvnímu. Vlevo ode mě, na druhé skále, ležela Georgia. Slyšel jsem její hluboké oddechování.

Zašeptal jsem Sabadillovi přímo do ucha: „Jsi vzhůru, práskači bičem?“

„Jistě,“ řekl. „Už chvíli tě slyším. Proto jsem si byl jistý, že nejsi Apač. Tvůj hlas znám. Ty jsi asi ten Bracket, který musel zůstat vzadu s krásnou Sue. Nejsou tu tedy už žádní Apači?“

Převalil se a já jsem mu přeřezal pouta a dal nůž do ruky. Pak se sám otočil na druhou stranu a osvobodil svého společníka Bishopa. Potom se zase vrátil do

původní polohy, takže jsme měli hlavy těsně u sebe. „A co teď, šéfe?“ zeptal se.

„S mou nohou to není tak špatné,“ řekl jsem. „Vy teď musíte na druhou stranu za Garretem a Cassedym. Ti mají i vaše zbraně, že? Tak to udělejte pěkně! A tiše! Jestli budete hluční, tak Socorra nedostaneme. Tady mám takový dlouhý klacek, o který se opírám jako o berli. Rád bych ho s ním v nestřežené chvíli pořádně přetáhl přes palici.“

Sabadilla jen něco zabručel. Potom se dohodli s Bishopem.

Hned se odplížili. Byli to dva zkušení a zocelení hoši od Wells Fargo Company, a proto jim svěřili poštovní dostavník plný zlata. Dosud nedostali tu pravou příležitost. Teď tomu ale bylo jinak.

Cestou si vzali každý do ruky pořádný kámen. Potom se vrhli na oba spáče a těmi kameny je pořádně praštili. Neměli jinou šanci než to udělat právě takto. Provedli to oba naprosto stejně, jak jsem to dobře viděl.

Bishop se pak vrátil pro laso. Řekl mi: „Člověče, Brackete, smím ti teď říkat strýčku?“

Usmál jsem se tomu, protože byl o několik let starší než já. Ale to už byl takový jeho drsný způsob humoru z dobré nálady, a on sám byl navíc skoupý na slovo. Tak mi vlastně vyslovil díky.

Tím jsme měli už skoro vyhráno. Socorra totiž nevaroval žádný zvuk. Zvedl jsem se, vzal berli pod rameno a odbelhal se k jedné ze skal. Tamtudy Socorro Pascal odešel, když se vzdálil z tábora, aby prozkoumal úvoz a ujistil se, že z té strany nehrozí nebezpečí. Při svitu měsíce by si tam musel všimnout každého pohybu dole v údolí.

Opřel jsem se o skálu, zůstal v jejím stínu a namáhal si jen zdravou nohu. Berli jsem držel připravenou a čekal.

Čekání bylo dlouhé.

Socorro Pascal dopřával oběma svým partnerům dlouhou přestávku na odpočinek. V táboře vypadalo všechno zase jako prvně. Sabadilla a Bishop leželi na svých starých místech. Tentokrát ale byli ozbrojeni. Měli u sebe všechny zbraně tohoto tábora. Garret a Cassedy leželi spoutáni a s roubíkem v ústech pod pokrývkami.

Všichni jsme čekali.

Po dlouhé době, kdy už jsem začínal pomalu podřimovat, jsem uslyšel Socorra přicházet. Vynořil se na zastíněné straně skály. Protože se celou tu dobu díval na údolí zalité měsíčním svitem, nemohl si mne hned v prvním okamžiku všimnout.

Zasáhl jsem jej klackem tlustým asi jako mužská paže. Klopýtl, upadl, zaklel a chtěl se ještě prudce obrátit, i když musel být napolo omráčený. To se mu nezdařilo. Ležel tu a byl vyřízen. Chvíli se nemohl pohnout.

Řekl jsem mu: „Hombre, pomalu vstaň, a hned si sáhni po hvězdách. Napřed chci vidět ty tvoje tlapy hezky proti nebi. Držím v ruce Chippowayův kolt a skoncuji s tebou, jestli uděláš i ten nejmenší nesprávný pohyb."

Byl napolo ochromen. Na boku a dole na páteři ho to jistě pekelně bolelo. Hýbat se mohl jen s velkými obtížemi.

Věděl, co mně předtím udělal, a co jej teď tedy čeká. O tom si nedělal žádné iluze. Teď jsem totiž měl trumfy v ruce já, Kiloe Bracket. Na svou šanci si musí napřed počkat. Ted nemá žádnou.

Pomalu a těžce se zvedl, a věděl jsem, že svůj stav nepředstírá. Jiný, méně tvrdý a houževnatý muž na jeho místě by teď byl na hezky dlouho vyřízen a vůbec by se nedokázal zvednout.

Když tak vrávoravě stál, neodpustil si dokonce svůj úsměšek na zkřiveném obličeji. Vyrazil ze sebe: „Tos

udělal, Brackete, dobře ...Výborná práce, jsi chlapík.“ Říkal to upřímně.

Pomalu jsem ho před sebou přivedl k Sabadillovi a Bishopovi. Já jsem za ním kulhal o berli a držel v ruce revolver, protože on sám stále ještě měl u sebe zbraň. I když kráčel se zdviženýma rukama, byl nebezpečný pro každého, kdo by nedával jen trochu pozor.

Sabadilla jej přijal v předklonu, a zametl při tom před ním rádobyuctivě kloboukem. „Vítáme vás ...ó, buďte nám vítán, pane! Vaše Milost je jistě pořádně překvapena, nemýlím-li se. A je vám i nějak nevolno, že? ... Kiloe, chtěl bych jej kopnout do břicha. Mám k tomu dovolení?“

„Seber mu kolt,“ řekl jsem. „A jestli při tom bude dělat něco, co vypadá na stavění se na odpor, tak mu to udělej.“

Sabadilla se zašklebil. Odebral Socorru Pascalovi kolt a vytáhl mu dlouhý nůž ze záhybu holínky. Potom jej hrotem nože lehce škrábl pod bradou.

„Ty sukyn synu,“ řekl, „mám velkou chuť ti odřezat uši. Kdyby mě maminka nevychovala jako gentlemana, tak bych to teď udělal.“

„Já nejsem žádný gentleman,“ prohlásil Jim Bishop. „Udělal bych to, kdyby proti tomu Kiloe nic nenamítal... Co vy na to, strýčku Kiloe?“

„Nechtě toho,“ řekl jsem a ukázal na místo, kde ležela Georgia Ketshumová. „Spoutejte ho, a položte jej k těm jeho dvěma. Jeden z vás ho nakonec musí vystřídat na stráži, aby nás nepřepadli Apači.“

Oba sebou trhli. Teď jim znovu došlo, že by bylo snadné nás přemoci. Sabadilla hned běžel na hlídku. Vzal si s sebou ještě pušku. Jim Bishop zatím svazoval beze slov ještě stále velmi ochromeného Socorra. Ten neříkal nic, ani slovo.

Brzy seděl spoutaný Socorro vedle svých dvou společníků, kteří se sice už probrali, ale kterým stále ještě

hučelo v hlavě, protože Sabadilla a Bishop si s těmi kameny dali záležet.

Já jsem se opřel o skálu vedle spící Georgie a hleděl na ni shora. To, že pořád ještě spala a ničeho z toho, co se tu udalo, si nevšimla, svědčilo o tom, že je úplně vyčerpaná. Rozhodl jsem se nechat ji vyspat. Proč bych ji taky měl budit?

Obrátil jsem se na Jima Bishopa a řekl jsem mu: „Jime, udělej mi laskavost. Běž kousek dál, a drž se asi padesát kroků za rozvodím vlevo. U jedné ostré skály je hluboká skalní štěrbina v příkrém svahu. Ohlas se zavoláním, jinak Sue Freemanová určitě vystřelí. Má u sebe i koně. ... Přiveď ji sem."

„To víte, že ano, strýčku Kiloe," řekl Jim Bishop.

Na chvilku se zastavil a v měsíčním světle už vůbec nevypadal tak zdrženlivý, uzavřený a paličatý. Uměl se široce smát od ucha k uchu.

„Nebo ti to vadí, když ti říkám strýčku?" ptal se.

„Jestli s tím nepřestaneš," řekl jsem mu, „tak tě seřežu touhle berlí, kamaráde."

„Ano, pane," prohlásil, vojensky pozdravil a odešel. Díval jsem se na něj a musel jsem lehce zavrtět hlavou. Ten Jim Bishop se asi radostí a z vděčnosti zbláznil. Nemohl si ulevit jinak než takovými řečmi. Chápal jsem jej velice dobře. Moje odpověď se mu líbila. Nejraději by se byl pořád se mnou tak škádlil a projevoval mi nějak vděčnost.

*

Sue přišla brzy. Jim Bishop sem za ní přiváděl koně.

Stále jsem se ještě opíral o skálu, když přistoupila ke mně. Položila mi ruku na rameno. „Mám takovou radost,"

řekla. „Už jsem o tebe měla velký strach, Kiloe, když jsi tak dlouho nešel.“

Nelhala ani nepřeháněla. Měla v hlase něco, co mi říkalo, že by pro mě třeba i plakala. Toto zjištění mě potěšilo. Bylo mezi námi něco, k čemu nebylo třeba dalších slov. Náhle mi to bylo jasné. Potom se podívala na Georgii.

„Ta ještě nic neví,“ zašeptal jsem. „Spí, vyčerpaná, spánkem, který je podobný mdlobám. Postarej se o ni, ale napřed se musíš ozbrojit.“

Posadil jsem se na zem, natáhl před sebe zraněnou nohu a opřel se zády o skálu. Dělalo mi dobře, když jsem mohl sedět takto, a rychle jsem usnul.

Připadalo mi, že jsem spal jen pár vteřin. Avšak když se mnou někdo zatřepal, bylo už chladné ráno. Tady nahoře nad horským sedlem visely cáry mlhy. Curly Sabadilla se vrátil do tábora ze své pozorovatelny.

„Při svitu měsíce nebylo nic vidět, nikde v celém údolí. Ani ten nejmenší pohyb. A teď není vidět zase nic, protože výhled zastírá mlžný závoj. Jestli máme nablízku Apače, tak přijdou teď.“

Sotva to vyslovil, už tady byli, úplně neslyšní. Já jsem je ale zpozoroval včas, když jsem se náhodou podíval směrem, odkud právě přišel Curly. U nohou mi ležel můj kolt. Ve zlomku vteřiny jsem jej držel v ruce a pálil. Zasáhl jsem prvním výstřelem. Kudrnáč Curly se vrhl stranou, abych měl volné pole pro střelbu, odkutálel se po zemi podél své nejdelší osy, postavil se a vystřelil z pušky. Jim Bishop, který ležel na druhé straně u zajatců, nechal promlouvat svou brokovnici.

I Sue střílela z revolveru. Oddělala dva Apače, kteří se blížili zleva kolem skály. A tím bylo znovu po všem, lomoz ustal a strašidlo Indiána zmizelo. Jen Apač, kterého jsem zasáhl já na začátku, zůstal ležet venku.

Všichni ostatní byli pryč, ale aspoň tři z nich byli více nebo méně vážně zraněni.

Teprve teď se Georgia Ketshumová probrala a vykřikla. Chtěla vyskočit, ale já jsem sebou hodil stranou, natáhl ruku a strhl ji na zem. V tom okamžiku zasvištěl šíp a narazil na skálu přesně na tom místě, kde se předtím vymrštila horní polovina mého těla.

Znovu zarachotil můj kolt. Byl to bleskový výstřel, provedený jen citem. Apač ji však dostal. Vypotácel se se svým válečným lukem ze zastíněného místa na skále, divoce zakřičel a přiblížil se ještě třemi nejistými kroky ke mně. Přitom se snažil nasadit nový šíp na tětivu. Curly Sabadilla jej však zasáhl z pušky, a to jednou provždy. A pak se zase rozhostilo ticho.

Naši zajatci začali nevybíravě klít. Socorro Pascal volal: „Hój, rozvažte nás! Nebo chcete, aby zabili i nás, jakmile budou hotoví s vámi? Rozvažte nás, abychom vám mohli pomoct. Teď už nejde o zlato a o přátelství. Jedná se prostě o přežití. Rozvažte nás, slyšíte, pitomci?“

Slyšel jsem je, ale neodpovídal. Jak rychle mění takový, jako je Pascal, svůj názor, pomyslel jsem si, když jde o něho samotného a ne o jeho zajatce!

Pak jsem ale přemýšlel o našem postavení. Těch Apačů, kteří nás právě napadli, nebylo víc než půl tuctu. Mysleli si, že jim přepadení vyjde. Když se jim to nepodařilo, stáhli se hned zpátky.

Dospěl jsem k přesvědčení, že to byla jen přední hlídka, jen jakýsi předsunutý oddíl, který s námi měl jen udržovat kontakt, dokud se nedostaví hlavní oddíl nebo posila. Ta by jistě přišla z nějakého vzdáleného místa.

Třeba jde o několik takových skupin jako ty, se kterými jsme měli co dělat dosud, a které se vždy snažily nás zničit jednotlivě. Pokaždé při tom utrpěly porážku. Teď toho už jistě mají dost a počkají si, až jich bude víc.

Zavolal jsem: „Curly! Jime! Naložit náklad! Musíme jet dál, Sue, pomoz jim! Georgii přenech mně. Já si s ní promluvím.“

Poslechla mě. Obrátil jsem se na Georgii.

„Bude to pro tebe jistě velké překvapení, Georgie,“ řekl jsem.

„Ale teď máme vše v rukou zase my. Pomáhej nám, Georgie, jak a kde jen můžeš. Teď už tvůj osud nezávisí na banditovi. Rozumělas mi, děvče?“ Neřekla na to nic. Jen na mě upřeně zírala v ranním šeru a mlze a tiskla pevně rty. Potom živě přikývla. Pohladil jsem ji po tváři.

„Však my se probijeme,“ řekl jsem. Potom jsem se zvedl a zasunul si berli pod paži. Nabil jsem si znovu kolt, a pak jsem s berlí odhopsal k mrtvým Apačům. Byli to mladí bojovníci. Utvrdilo mne to jen v přesvědčení, že to byl pouhý předsunutý oddíl, sestávající z mladých, ctižádostivých bojovníků. Možná jsem jim zabil vůdce, který byl o kus před nimi, dole u potoka.

Otočil jsem se, když na mne Curly zavolal, že jsou připraveni; Sue a Georgia čekali u koně, kterého jsem přivedl já a Sue. Tři zajatci stáli u obou soumarů. Ruce měli svázané před tělem. Mohli tak držet zvířata na uzdě a vést je. Garret držel uzdu apačského koně a na Cassedyho připadl osel. Socorro Pascal byl ověšen nákladem a třemi naplněnými lahvemi s vodou. Díval se na mne planoucíma očima. Jistě ještě stále cítil bolest.

Nasedl jsem, protože jsem „„nebyl schopen jít pěšky. Sue pomohla Georgii nasednout na koně za mne. „Budu se s Georgii střídat, vždy po hodině,“ řekla.

A potom jsme vyrazili. První šel Cassedy s oslem, následován Garretem s malým apačským koněm. Za nimi kráčel Socorro Pascal. Já jsem jel poslední s koltem v ruce. Sue mého koně vedla. I ona držela v jedné ruce zbraň připravenou k výstřelu.

Georgia seděla za mnou. Cítil jsem její teplé tělo i dech na své šíji, ale i obavy a neklid v jejím nitru. Byla úplně jiná než Sue, kterou jsem již za sebou na koni měl předtím.

Ze začátku jsme postupovali dobře. Šedé mlžné ráno se brzy změnilo v jasný den. Slunce rychle rozpouštělo mlhu a brzy začalo být nepříjemně horké.

*

V poledne jsme procházeli táhlým prašným údolím. Kolem se tyčily písčité pahrbky a vysoké červené skály. Stromů v něm bylo jen několik, místo toho však hodně křoví, šalvěje, tvrdě trávy a jednotlivě už prvních kaktusů. Měli jsme za sebou severní výběžky pohoří Sierra Tarahumare, které se prudce zvedá do Mexika. Mířili jsme však stále k východu a doufali, že potom se dáme k jihu.

Údolí bylo dlouhé nějakých jedenáct mil. Když jsme se uprostřed zastavili, abychom si oddechli a podívali se trochu po své stopě, spatřili jsme Apače. Ukazovali se nám tentokrát tak otevřeně proto, že to už nebyla malá ozbrojená skupina, ale docela početný oddíl. Seběhli se ze všech stran a bylo jich tři a půl až čtyři tucty.

Věděli jsme toho o nich hodně. Byli to tehdy nejlepší bojovníci ze zálohy na světě. V počtu čtyř tuctů se často dokázali vypořádat s vojenským oddílem dvakrát tak početným. Málokdy byli Apači proti armádě nebo jednotlivým proti nim vyslaným oddílům v početní převaze, a přesto většinou v boji vítězili.

Celý apačský národ, všechny jeho kmeny, nečítaly nikdy víc než osm tisíc duší, s ženami a dětmi. Přesto ovládli území, které bylo tak veliké jako Německo a

Francie dohromady, a už čtyřicet let vedli svou zarputilou válku. Mnoho let úspěšně kladli odpor vojsku. Tři nebo čtyři tucty Apačů, to bylo v tomto kraji více na pováženou než sto Siouxů nebo Cheyennů na prériích Severu. Jakkoliv prérijní Indiáni vypadali velice mužně se svými překrásnými postavami, nebyli to prostě Apači, slavní bojovníci ze zálohy.

Nedělali jsme si proto žádné iluze a dobře tuto tlupu odhadovali. V první chvíli jsme ovšem všichni zalapali po dechu.

Přepadla nás hořká rezignace. Viděli jsme Apače a věděli jsme, že se nám ukazují především proto, aby nám nahnali strach. Předváděli nám svoji převahu, aby nás zastrašili.

Prozatím se zastavili necelou míli za námi na jedné terénní vlně. Když jsme je poprvé zahlédli, vystoupili právě zřejmě z hlubokého vyschlého řečiště potoka. Po chvíli se dali do pohybu a sledovali naši stopu dolů po mírném svahu.

Socorro Pascal se zeptal: „Takže, amigos ?“ Víc neřekl. Věděli jsme ovšem dobře, co naznačoval. Šlo teď opravdu už jen o holé přežití. Nezáleželo v této situaci vůbec ha tom, jestli jsou někteří ž nás bandité a sprostí vrazi a jiní ne. Teď už zase nic neznamenal rozdíl mezi dobrým a špatným člověkem, byl-li to bílý proti rudochovi. Apačům to je úplně jedno a chystají se sprovodit nás ze světa všechny, bez rozdílu.

Jen se Sabadillou, Bishopem a oběma ženami tu apačskou přesilu neodrazím. Tady není nic platné umění pistolníka ani těžká brokovnice Jima Bishopa. Pomoci nám teď mohly jen revolvery tří banditů.

Řekl jsem Curlymu Sabadillovi: „Kudrnáči, přeřež jim ta pouta, a vrať jim zbraně.“ Socorro Pascal se široce zašklebil. Procedil nahlas: „Takový už je život! Člověk je

jednou nahoře a jindy zase dole. Teď už brzy zjistíme, kdo z nás tady zůstane. Tomu pak bude patřit zlato!... Chá, Kiloe Brackete, jak rád bych ti teď poslal kulku do břicha, ale potřebujeme se ... Ten život s námi špásuje, co?“

Neřekl jsem na to nic. Každé slovo bylo zbytečné. Pohlédl jsem na Apače. Postupovali pomalu, krokem. Všichni měli pušky. Poznali jsme to podle toho, že si je připnuli vztyčené na stehno. Někteří měli na hlavni pušky péro, jako kdyby to byl oštěp. Byli pestře oblečení. Vlasy jim padaly na ramena a na čele měli pásku, nebo měli hlavu obtočenou šátkem. Na hrudi měli zkřížené pásy s patronami. Nohy měli obnažené a na nich vysoké holínky.

Byli tvrdí, odolní, rychlí a nemilosrdní, protože ani s nimi v této zemi neměl nikdo slitování.

Řekl jsem Georgii: „Seskoč s koně a vezmi do ruky otěže toho osla. Drž se v krytu na druhé straně, za oslem ... Sue, ty se ujmi koně a taky se za ním ukryj. Ty a Georgia musíte jít vedle sebe, uprostřed mezi svými zvířaty... Jime Bishope, ty půjdeš v čele! Garrete a Cassedy, vy hlídejte levou stranu. Pascale a Sabadillo, vy budete vpravo spojnicí mezi Bishopem a mnou, protože já pojedu poslední. Je to jasné?“

Na souhlas všichni přikývli. Potom jsme se zase dali do pohybu. Neměl jsem v úmyslu zůstat přikován na jedno místo, uhranutý jako králík, když spatří hada. Indiáni postupovali jen pomalu, neměli naspěch. Měli zřejmě v úmyslu zacházet s námi jako vlčí smečka – udržovat mocné zvíře v obklíčení, ale mnoho hodin nebo dokonce dní je sledovat, zneklidňovat a demoralizovat. Rozuměl jsem té taktice dobře, vyznal jsem se v nich. I Sabadilla a Pascal měli s Apači zkušenosti.

Tak jsme postupovali dál. Apači proto museli trochu přidat do kroku, pokud nás chtěli mít takto mezi sebou. Posunuli jsme se o dvě míle, a nepřihodilo se zatím nic.

Do konce údolí zbývaly ještě dobré tři míle. Teprve tam bylo možno se také skrýt a případně i najít dobré místo pro obranu.

Slunce pálilo, až žhnulo. V údolí bylo plno prachu. Muži i obě ženy kráčeli vytrvale a potili se. Georgia Ketshumová často klopýtala. Měla ze všech nejhorší obuv a sukně jí taky byly na překážku.

Sám bych nikdy nebyl mohl s nimi držet krok pěšky, ani kdybych se opíral o berli. Proto jsem byl nucen se i dále vézt.

Stále jsem se otáčel a pozoroval Apače. Mnohokrát jsem se ptal sám sebe, kterýpak asi náčelník je velitelem tohoto silného oddílu. Jestli je to některý z těch velkých a známých, tak si už na nás něco vymyslí, uplatní některý ze svých triků.

Velkým náčelníkem tady v kraji byl Cochise. Až do doby před několika lety dodržoval tento velký Apač s bílými úmluvu. Linka transkontinentální pošty i dopravní cesta mezi St. Louis a San Franciskem, dlouhá asi 4 500 km, vedla přes jeho území i přes nechvalně známý Apačský průsmyk.

Mír však tou dobou už byl minulostí. Cochise teď s bílými bojoval, stejně jako ostatní náčelníci. Patřil snad k tady těm a vedl je? Nebo máme co dělat jen s nějakým malým náčelníkem, případně jen s nejstarším a nejzkušenějším z přítomných bojovníků, vůdcem některé dílčí skupiny, které se spojily? To pro nás mohlo být krajně důležité. Berli jsem si vezl na koni a ptal se sama sebe, jestli ji vůbec ještě někdy použiji. Ležela přede mnou napříč přes sedlo. Náhle k mému koni přistoupil Sabadilla a přinesl mi doutník a tři z mých výbušných patron, které mi tehdy banditi sebrali.

„Skoro bych na ně byl zapomněl," řekl. „Ale teď je možná vhodná doba si zapálit, ne?"

Bezmocně jsem se usmál, vzal jsem si ty věci od něj a prohlásil: „Proti Apačům nám to teď moc nepomůže. Jestli zaútočí, nebudeme mít čas zapalovat krátké doutnáky, a to ani rychle, ani doutníkem. Ty budou zase k použití teprve až se dostaneme na nějaké výhodné, chráněné místo, kde se budeme moci bránit jejich obklíčení.“ Proto jsem si doutník a třaskavinu schoval do kapsy. Sabadilla se vrátil rychlým krokem na své místo.

Znovu jsem se ohlédl po Apačích. Právě začali něco dělat – konečně! Vždyť to nejisté čekání někde mezi nadějí a strachem nám pořádně ničilo nervy!

Pomalu přiklusali blíž. Nechali koně se rozběhnout příliš rychle, ale postupovali teď dvakrát rychleji než my. Nemělo smysl snažit se jim nějak uniknout. Stále jsem nedával příkaz k zastavení. Mohlo pro nás být důležité dostat se co nejblíže ke konci údolí. Tam jsme měli zajištěné krytí ve skalách. Třeba se někteří z nás dostanou až k němu.

Apači se přiblížili na dostřel. Odhodil jsem berli a vzal do ruky revolver. Musel jsem se bít v sedle a nezbývalo mi než doufat, že ušetří mého koně. Tato zvířata jsou pro ně cenná a důležitá. Koně zabije Apač jen v nejkrajnějším případě. Zatoulaná kulka určená mně mohla ovšem snadno zasáhnout zvíře. To bych pak byl ztracen.

Cekal jsem, že rudokožci už už zaútočí. Nastal však nový, krátký odklad. Horda se totiž rozdělila a klusem vytvořila půlkruh. Obkličovali nás jako vlci losa.

Stále nebylo možno poznat jejich náčelníka. Všichni si byli velice podobní. Nebyl vidět žádný vlající chochol, z per, který by označoval velitele. Muži přede mnou je proklínali a Cassedy křičel rozčileným hlasem: „Ať už jsou ti rudoši tady a my jim to můžeme konečně dát!“

Ještě chvíli to ale trvalo. Apačové připravovali útok takovým způsobem, jakoby to byla nějaká ceremonie.

Měli jsme dojem, že jejich počínání má přímo posvátný účel.

Žádný z nich nebyl od nás dál než co by kamenem dohodil. Uzavírali kolem nás na svých vytrvalých koních kruh. Konečně se k tomu odhodlali! Byli bychom už na ně mohli střílet z koltu.

Přesto jsme vyčkávali a neudělali to. Nechtěli jsme začínat boj. Snad každý z nás doufal, že se situace z nějakého důvodu náhle změní, nebo že se třeba stane zázrak. Snad jsme i doufali, že dojde k vyjednávání. Byl to však jen pouhý odklad.

Náhle jeden z nich zvedl paži a pronikavě vzkřikl. Tak začíná lovit sokol. A potom přišli, současně ze všech stran.

Jejich kruh se uzavřel jako rozhozená rybářská síť. Shlukli se nezvykle rychle. Sehnutí dřepěli na svých hubených mustanzích a nebyli pro naše hlavně snadným cílem. Tímto způsobem dostanou nakonec každou vojenskou hlídku a zničí ji. Tak tomu jistě bylo i s tou, jejíž seržant stihl ještě v posledním tažení dorazit až k nám, abychom se mohli dozvědět, že hordu vedl nebezpečný Loco, a že ten také jeho hlídku vyřídil. Udělal to tehdy Loco stejně jako teď?

Ano, je to jistě Loco a právě jsem pochopil, který z nich to je. Byl to ten, který zvedl ruku a vydal ze sebe řev dravce, vrhajícího se na kořist. Ale tentokrát před sebou nemají žádné vojáky. Vrhají se na pouhých šest mužů. Tito mužové jsou však pistolníci. Patří mezi ně i Bishop, i když ten by raději střílel ze své brokovnice parkerovky.

Rozpoutal se boj!

Zahájili jsme palbu současně. A i když nás Apači napadali velice rychle, jen málokterá kulka šla vedle. Nebylo těžké trefit se do najíždějících koní. Na takovou vzdálenost jsme byli schopni neminout žádný rychle se pohybující stín velký aspoň jako vlk.

Zasáhnout Apače však bylo těžší. Seskakovali se svých klesajících koní a napadali nás pěšky. Tento kmen se už v dávnověku naučil vyrážet do útoku v terénu bez úkrytů, v poušti a na holých pláních. Jejich pohyby se těžko daly předem odhadovat. Byli ďábelsky rychlí.

Jenže takoví pistolníci, jako my, střílejí ještě rychleji. Oni na nás také pálili. Zasáhli mého koně. Nic plátno, musel jsem se sedla. Párkrát jsem se na zemi převalil, pak jsem poklekl na obě kolena a střílel dál. A tu jsem před sebou spatřil Loca.

Byl to ten Apač, co ze sebe vydal hlasitý signál a dal tím znamení k výpadu. Měl červený čelní pásek. Má poslední kulka si našla cíl v jeho hrudi.

Potom Apači ustoupili. Vzali jej s sebou. Na místě nechali jen mrtvé, ne raněné. My sami jsme dál nestříleli, protože jsme měli všechny zbraně vyprázdněné.

Právě tehdy by nás byli mohli snadno zdolat. Stále jich ještě bylo víc. Měli vítězství už skoro jisté. Protože jim však padl náčelník, nechali prozatím boje.

Klečel jsem, těžce oddychoval a nabíjel si znovu kolt. Nic teď nebylo důležitější než mít zase nabitou zbraň.

Všiml jsem si, že krvácím ze dvou lehkých škrábnutí, a poprvé jsem znovu pocítil bolest ve zraněné noze. Podíval jsem se stranou a spatřil jsem klečet muže, který rovněž nabíjel horečně rychle.

Byl to Socorro Pascal a chtěl být hotov dřív než já. To však nedokázal. Skončili jsme to oba zaráz. Bubínky jsme zaklapli současně a mířili teď na sebe. Ale ani jeden z nás nevypálil.

Cítili jsme oba, že stále ještě jeden druhého potřebujeme a zlato že je pořád druhořadé. Revolvery jsme sklonili a rozhlédli jsme se kolem sebe.

Sue a Georgia se krčily mezi koněm a oslem. Obě zvířata si lehla na zem, nebo je k tomu obě ženy přinutily.

Sue si znovu nabíjela revolver. Střílela a bojovala tedy i ona. Viděl jsem, že Georgia má na zemi před sebou brokovnici. Patřila Jimu Bishopovi. Asi ji hodil směrem k ní, než začal střílet z koltu.

Georgia se vztyčila a opřela se o pušku. Zřejmě nebyla zraněná. Podívala se na Socorra Pascala. Ten na ni kývl a zašklebil se.

„Tak se to dělá, můj anděli," řekl. „Už je z tebe skvělá ženská, miláčku, zlatovlásko!"

Dívala se na něho mlčky a z jejího pohledu se nedalo nic poznat.

Podíval jsem se pak na Sue a usmáli jsme se na sebe. Nepotřebovali jsme slova, abychom si řekli, jakou máme radost z toho, že nám náladový osud stále ještě dovoluje bý naživu. Byli jsme mu za to vděční.

Garret ležel na zemi jako mrtvý. Když však Cassedy, který sám krvácel na dvou místech, do něj strčil, pohnul se. Převalil se na záda a koukal na nás vzhůru. Uviděli jsme ránu nad srdcem v jeho krví zabarvené košili.

„Ach, chtěl jsem mít to zlato," řekl těžce. „Chtěl jsem si za něj zřídit ráj na zemi... Už ale jedu do pekla ... Nepodaří se to, myslím, ani vám.. . Dejte jim ale aspoň ještě jednou pěkně ochutnat, zač je toho loket, těm z rudé čubky synům." A s těmi slovy odešel na onen svět.

Přistoupil ke mně Jim Bishop. Řekl těžkým hlasem, až odněkud z hrdla: „Zabili Sabadillu. Prostřelili mu hlavu... Curly je mrtvý."

Zvedl jsem se, nedbal na bolest v noze a pohlédl za Jima. Kudrnatý Curly Sabadilla ležel napříč přes jednoho mrtvého Apače a nehýbal se.

Podíval jsem se na zbylé živé Indiány. Stáhli se z dostřelu pušek, zastavili a vytvořili skupinu. Nás si teď nevšímali. Měli dost starostí sami se sebou. Uprostřed svého kruhu měli asi i raněné a mrtvého Loca, kterého si z

bojiště odvezli. Protože s nimi v kruhu stáli i jejich koně, nemohli jsme nic poznat. Zvířata nám zahradila výhled.

Socorro Pascal se náhle rozesmál a zvolal: „Vy rudé opice! ...Hej, váš náčelník Loco je jistě mrtev. Moc vám toho nasliboval. Každého zabitého prý znovu oživí, protože na to má zvláštní lék... Ti paviáni teď asi čekají na to, až vstane z mrtvých on sám. A až poznají, že na naše kulky žádná kouzelná medicína není, tak si to rozmyslí nás znovu napadnout. Tady na rovině."

Přikývl jsem na souhlas. Myslel jsem si totéž. Věděl jsem, že si teď Apači musí přinejmenším napřed najít nového vůdce.

„Půjdeme dál," řekl jsem. „Nemáme už čas pohřbívat mrtvé. Jen jim vezměte zbraně a střelivo... Na cestu! Potřebujeme se dostat do krytu skal. Na konec údolí už to není tak daleko."

Podíval jsem se na zvíře, které mě nosilo. Ale kůň byl mrtvý. Noha mě pálila a jednu chvíli jsem opravdu pomýšlel na to, že z jednoho soumara náklad shodíme. Pak jsem však zatnul zuby a začal se belhat za tou smutnou řadou lidí a zvířat, pokračující v cestě přede mnou.

Sue opět vedla vyhublého nákladního koně. Stále se po mně otáčela. Vypadalo to, jakoby chtěla zvíře ponechat sobě samému a vrátit se za mnou. Jistě mě chtěla podpírat.

Kývl jsem však na ni, abych ji uklidnil. Se zaťatými zuby jsem pokračoval za ostatními. Opíral jsem se při tom o pušku.

Apači pozorovali, jak odcházíme. Už jen čtyři muži místo šesti. Zatím se ještě za námi nepouštěli. Asi dobře věděli, že jim nemůžeme uniknout.

*

Když jsme došli k východu z údolí, bylo všechno jiné. Náhle se před námi vynořili vojáci, opravdoví kavaleristé americké armády. Spatřil jsem je první, protože jsem měl jako poslední trochu odstup. Socorro Pascal a Cash Cassedy šli za soumary a neměli dobrý výhled. Vzal jsem pod paži pušku, která mi sloužila jako hůl na opírání, a odjistil ji.

Toho si všiml Socorro, protože poznal zvuk doprovázející tento pohyb. Otočil hlavu a spatřil, že na něj mířím.

Vpředu zvolal Jim Bishop: „Vojáci! Konečně je ta zatracená armáda taky jednou na místě, když je potřeba!“

Viděl jsem, jak sebou Socorro Pascal trhl v zoufalém pokusu o útěk. V tom okamžiku jsem jej střelil do nohy, stejně jak to on tehdy udělal mně. A Jim Bishop už mířil puškou na Cashe Cassedyho.

Socorro Pascal se svíjel na zemi. Nenechal jsem se tím však oklamat. Věděl jsem, že jeho zranění není těžké. Nemohl být na tom hůř než jsem byl já. Snažil se ale vzbudit úplně jiné zdání. Kdybych na něj přestal mířit, určitě by se pokusil dostat do ruky kolt.

Nespouštěl jsem z něj proto ústí hlavně a čekal, až dojede seržant se svými sedmi muži.

„Co to má být? To se chcete pozabíjet sami jen proto, že se to nepodařilo Apačům ?“ Měl obličej zakrytý vousem.

Já jsem se jeho suchému humoru jen usmál. A pak jsem mu vysvětlil, jak to vlastně s námi je a kdo je vlastně ten chlapík, kterého jsem tu střelil do nohy.

*

Půl hodiny nato jsem už věděl, co bude následovat.

Seržant a oba vojáci patřili k armádní karavaně vozů, která zásobovala pár menších táborů a opěrných bodů na hranicích. Právě byli na cestě zpět. Karavanu vedl vojenský pokladník. Všude vyplácel žold, který armáda už několik měsíců dlužila.

Průzkumník, který byl vyslán napřed, mu hlásil, že jsme sevření v pasti a bojujeme s Apači. Chtěl za námi proto vyslat na pomoc seržanta a sedm jezdců. Teď pokladník prohlásil:

„Nemohu samozřejmě postrádat z vojáků ani jednoho. Sám mám lidí málo. Musíme odtud jet dál apačským územím, přes Fort Grant do Fort Apache, A to ještě musím chránit důležitý přísun. Nemůžu vám proto poskytnout své lidi, mister Bracket. Můžu vám ale dát prázdný vůz od zavazadel se dvěma soumary. To můžu udělat. Vystavím vám na to potvrzení. Budu dokonce rád, že se s tím vozem už nemusím tahat."

Taková slova mě potěšila. Málem jsem tomu vousatému účetnímu poklepal uznale na rameno.

Řekl mi, že do tří dnů bychom mohli být v El Pasu, a že za ním jistě žádní Apači nepůjdou.

O půl hodiny později jsme byli zase sami a překládali jsme zlato. Nezdrželi jsme se dlouho a rychle pokračovali v cestě.

Jim Bishop teď byl kočí. Vedle něj seděla Georgia. Oba zajatce jsme měli znovu svázané. Dřepěli na voze. Úplně vzadu seděla Sue a měla k okamžitému zásahu připraveno několik zbraní. Dávala na zajatce pozor. Věděl jsem, že je na ni spolehnutí.

Osla jsme uvázali vzadu za vůz. Já sám jsem jel na koni, na tom, který nám zbyl. Nasadil jsem na něj sedlo jeho zabitého druha. V sedle jsem se cítil pohyblivější a nad věcí. Mohl jsem jet před vozem nebo za ním. S koně jsem

mohl všechno lépe přehlédnout a kontrolovat.

Při jízdě na koni mi zraněná noha už tolik nepřekážela. Pokladník a jeho kolona vozů měli s sebou i ranhojiče, který se nám ještě podíval na rány. Nemusel jsem si se svým zraněním dělat žádné starosti. I Socorro Pascal měl jen hluboký průstřel na vnější straně lýtka. Byl na tom dokonce o trochu lépe než já.

Seržant nám slíbil, že bude naši tlupu Apačů ještě nějakou dobu pozorovat a že je se svými vojáky bude aspoň zneklidňovat. To nám snad umožní potřebný náskok.

Obě zvířata, která byla zapražena do vozu, byla silná a houževnatá. Byla vytrvalosti zvyklá, většinou tahala vůz plný munice. Teď vezla vůz plný zlata a s pěti lidmi.

Cesta nám dobře ubíhala. Průzkumník armádního oddílu přesně popsal, kudy se dostaneme na poštovní silnici. Věděl jsem, že asi po jedenácti mílích dojedeme na velkou vozovou cestu, která vede přes Lordsburg a Deming do El Pasa.

Vlastně jsme už měli teď všechno za sebou. Byli jsme samozřejmě všichni velice unavení, vyčerpaní a jako vysušení. Kvůli tomu jsme ale nezastavili.

*

V poledne následujícího dne jsme dojeli do Španělského písečného kaňonu. To je škaredá díra, hluboký zářez, táhnoucí se územím, ve kterém jako by nebylo nic jiného než rudé pískovcové skály a písek. Objet to místo doleva nebo doprava nebylo možné. Nezbývalo nic jiného, než se tou rýhou vydat.

Měli jsme jej za sebou už asi čtvrt míle. Tam jsme se ale dostali do pěkné bryndy! Západní svah se sesul a zasypal

cestu štěrkem a pískem. Když jsem se na svém hubeném apačském koni snažil tudy projet, probořilo se zvíře až nad kotníky do prachu. Kývl jsem na Jima, aby za mnou jel s vozem. Ten napřed couvl, aby měl rozjezd, a pak se mu to skoro podařilo. Nakonec však zůstal přece jen vězet. Zbývalo už jen půl tuctu yardů hlubokým pískem a prachem a kola vozu by měla pod sebou znovu pevnou půdu. Byly tu ale pravděpodobně zasypané i kameny, a to dost velké. Zabořená kola se přes ně nedostala.

Sesedl jsem a uvázal na vůz laso. Na druhém konci jsem je upevnil na hrušce sedla. Jenže to malé vychrtlé indiánské zvíře na to nemělo dost sil.

„Musíte vystoupit a pomáhat tlačit," řekl jsem. „Jime, dej otěže do ruky Georgii. I zajatci musí dolů."

„Já ne," ozval se vztekle Socorro Pascal. „Mám prostřelenou nohu. Nemůžu utíkat, stát ani tlačit."

„Tak ho tam nech, Jime," řekl jsem. „Však my ten vůz roztlačíme. Jste připraveni ?"

Byli všichni dole až na Socorra Pascala a Georgii, která teď seděla na kozlíku a držela v rukou otěže. Sue, Jim Bishop a Cash Cassedy odešli dozadu. I když měl Cassedy svázané ruce, opřel se o vůz zády a pomáhal tlačit. Sue a Jim tlačili po stranách u zadních rohů vozové korby.

Popohnal jsem koně. Zatáhl za laso. Georgie práskla bičem. Doma často musela jezdit s vozem. Zavolala na koně zostra: „Hyjó!!! Hyjóóó!!!"

Obě armádní zvířata ochotně zatáhla. Snad pochopila, že jim pomáháme. I můj vychrtlý kůň napínal laso. Vůz se dal do pohybu a jel stále rychleji. Když se dostal z hlubokého prachu a kamení, mohutně poskočil. Zvířata za sebou náhle necítila žádnou tíhu. I můj kůň klopýtl.

Stačil jsem jej ještě popadnout nakrátko za uzdu. Hnal se teď vrávoravě kolem mne a trochu mě odhodil stranou. Musel jsem přenést váhu těla na zraněnou nohu a nohy se

mi podlomily. Celým bokem mi projela ostrá bolest.

Upadl jsem na jedno koleno. Však to hned bude zase v pořádku, pomyslel jsem si. Tu však zazněl ostrý řev pumy, divoký, zlostný a pronikavý, jaký ze sebe dokáže vydat jen samice.

Byl to však řev Socorra Pascala, ne opravdové pumy. Oba koně to velice vyděsilo. Hned se prudce vzepjali, a vůz strhl s sebou i mého koně. Malého zlatokopova nákladního osla jsme nechali na poštovní stanici. Až teď jsem si uvědomil, co se děje.

Na kozlíku vozu seděla Georgia! Nezbývalo jí nic jiného, než se nechat unášet nezvládnutelným splašeným spřežením.

Postavil jsem se a snažil běžet. Ale v tomto stavu její vůz nikdy nedohoním. Proto jsem vzkřikl: „Jime, utíkej! Dožeň je, Jime!“

Vyskočil a rozběhl se okamžitě. Pádil, jak mohl. Ale vůz dohnat bylo nemožné. Georgia také nebyla schopná spřežení zadržet. Za jejími zády seděl na bobku spoutaný Socorro Pascal a dál divoce vřeštěl jako puma. Tím oba tahouny poháněl dál. Cítil jsem, že tím je vše ztraceno.

Ujížděl mi vůz se zlatem. Georgii se nedpodaří jej zastavit. Příležitost k útěku, která se jí naskytla tak nenadále, byla pro ni dílem osudu. Byla úplně pod Socorrovým vlivem.

Všechny moje naděje byly ty tam.

Dokonce i Cassedy začal divoce sakrovat. Pořád vykřikoval: „Ten na vás vyzrál! S tou holkou vám teď vyfoukli zlato těsně před nosem! A vy pitomci jste se nechali tak napálit!“

Ano, to všechno byla pravda. Vlastně napálit jsem se dal jen já. Byl jsem tady přece tím, kdo ostatním poroučí. Nepředvídal jsem nebezpečí. Byla to moje chyba, že jsem nedal Socorra Pascala sundat z vozu a že jsem otěže svěřil

Georgii. To byly moje dvě osudové chyby.

Selhal jsem. Je to moje vina, že se Wells Company transportu zlata v cílové stanici nedočká.

Posadil jsem se na kámen. A zatímco Jim Bishop a Cash Cassedy kleli jako o závod, i když každý z jiného důvodu, prohrabával jsem si strnisko vousů a cítil, jak hluboko ve mně všechno tvrdne a jak se mne zmocňuje vztek.

Přišla za mnou Sue. I její zlato a peníze byly na voze. I o to všechno teďpřišla.

Nic mi ale nevyčítala. Posadila se na kámen vedle mne a po chvíli řekla: „Však ty je nakonec najdeš, Kiloe – jeho, Georgii i to zlato. Vím zcela jistě, že nakonec přece jen zvítězíš."

Večer jsme se dostali k jedné z poštovních stanic na vozové cestě. Patřil k ní i malý dům pro hosty, s jídlem a ubytováním. Dostali jsme dobře najíst a mohli jsme se vyspat. Byli jsme vnitřně zcela strhaní. Noha mě bolela. Sue a já jsme měli společný pokoj. Starala se mi o nohu. Před usnutím mě políbila. A potom, kdykoliv jsem se probudil, jsem ji cítil vedle sebe.

Druhého dne jsme se rozloučili. Sue a Jim Bishop povedou zajatce Cashe Cassedyho dál do El Pasa a tam i ohlásí ztrátu na hlavním úřadu Společnosti.

Wells Fargo Company se teď bude muset za přispění americké vlády spojit s úřady v Mexiku. Snad se tak podaří zloděje zlata chytit. Já jsem se na to ale nespoléhal.

Ráno jsem stanici opustil. Koňmo a s nějakou základní výstrojí a trochou jídla do zásoby, abych se vydal po stopách vozu.

Na rtech jsem ještě cítil polibek Sue a stále jsem slyšel její slova: „Přijeď do El Pasa, Kiloe. Počkám tam na tebe, i kdyby to mělo rok trvat."

Ten polibek a ta slova nezapomenu.

*

Uběhly celé dny. Nakonec jsem Socorra Pascala našel.

Přešel s Georgii a se zlatem hranice a uchýlil se k jednomu vlivnému příteli do Santa Juany.

Věděl jsem toho teď o něm hodně. Detektivní společnosti Wells Fargo o něm totiž zjistili mnoho podrobností. A také já jsem se mu přilepil na paty.

Socorrův přítel, Don Fernando Martinez, měl usedlost jako zámek. S Jimem Bishopem, který se z El Pasa vydal zase za mnou, jsme to stavení bedlivě pozorovali. Přemýšleli jsme, jak bychom se dostali dovnitř a dostali odtud Socorra i zlato. Mexické úřady v Santa Juane by nám sotva pomáhaly – rozhodně ne proti Donu Fernandovi a jeho příteli.

Pak ale náhle všechno vzalo jiný konec. Objevila se Georgia! A měla s sebou zlato! Socorro ji podvedl s jinou ženou, tak že si z pomsty vyčíhala příhodnou chvíli k útěku i s pokladem. . Vzala rozum do hrsti – ten, který předtím ztratila, jak si teď poctivě přiznala – a pokusila se všechno napravit. Štěstí, které přitom stálo na její straně, bylo opravdu obrovské. Převezla vůz se zlatem na prámu přes řeku zase na americkou stranu.

Začala zase vést spořádaný život. Poznala, že svou lásku věnovala padouchovi a tak, jak už to bývá, láska se změnila v nenávist.

Prozradím vám to hned: Dva roky nato se z Jima Bishopa a Georgie Ketshumové stali manželé. Měli docela slušný ranč. Wells Company se Georgii bohatě odměnila, a úspory Jima Bishopa představovaly skoro také tolik. Myslím si, že se spolehlivým Jimem Bishopem našla Georgia štěstí. Ale vraťme se k našemu vypravování.

Jim Bishop právě odjel s Georgii a vozem plným zlata

do El Pasa.

A já jsem čekal na Socorra Pascala. Pozoroval jsem tady v Texasu hraniční řeku, jak se za svitu měsíce a hvězd stříbřitě leskne. Na druhé straně, v Mexiku, jsem měl před očima město Santa Juana a přívoz.

Přijde sem Socorro Pascal ?

Čekal jsem trpělivě na muže, který mi prostřelil nohu a který se mě chystal vydat Apačům. Myslel jsem při tom vždycky na Sue, která se mnou zůstala dobrovolně, hrdá na sebe a své rozhodnutí, a která se nebála. Sue na mne v El Pasu čekala. Zůstanu naživu a přijedu, tam jednou za ní?

Byla to dlouhá cesta do El Pasa, pro nás všechny!

Pozoroval jsem, jak přívoz na druhé straně přistává. Byla jasná a světlá noc. Bylo vidět na míle daleko. Zůstane přívoz ještě nějakou dobu na druhém břehu, než se vyplatí jet zase zpátky? Nebo přijede neplánovaně, jen proto, že někdo má velice naspěch a dá za to velké spropitné ?

Přívoz opravdu zamířil znovu k Texasu jen krátce po přistání v Mexiku. Věděl jsem, že to se vrací Socorro, aby vypátral uprchlou Georgii. Bude vycházet z toho, že mu utekla se zlatem proto, aby si je nechala. To je jeho způsob uvažování. A proto si také přijde pro ni sám.

Vytáhl jsem kolt a přezkoušel ho. Patřil dříve Bártu Chippowayovi. Byla to dobrá zbraň a já jsem si na ni zvykl. Chyběla na ní muška, protože by se o ni mohlo zachytit při tasení z pouzdra. Byla to osvědčená zbraň pistolníka.

Říkal jsem si: „Kdyby tak Chippoway věděl, že budu s jeho zbraní bojovat já, a proti Socorru Pascalovi!

Prám se blížil pomalu. Rio Grande je tady široká a líná. Napnuli přes ni z břehu na břeh lano a na tom je vždycky prám tažen. Lano je tak dlouhé, že visí hluboko ve vodě a

jen oba navíjecí válce pramice je zvedají na hladinu. Převozníci ručními pákami udrží prám v pohybu podél lana.

Brzy jsem poznal, že na plošině je jen jediný cestující, sedící na koni. Když krátce nato přirazil prám ke břehu a jezdec z něj vyjel, ujistil jsem se, že je to Socorro Pascal.

Odhadl jsem to správně. Přišel si pro uprchlou Georgii a pro zlato. Byl dost ztřeštěný na to, aby se odvážil čehokoliv.

Vstal jsem a sešel z verandy hostince na cestu, která sem vedla od přívozu. A tam jsem na něj čekal.

Socorro přiklusal od řeky. A pak mě spatřil.

Zadržel koně, pár okamžiků zvažoval situaci a zeptal se pak drsně hlasem, který byl současně divoký netrpělivostí:

„Hej, Brackete, jsi to snad ty?“

„Jo, jsem to já,“ řekl jsem. „Jednu věc jsi udělal špatně, Socorro. Georgia ti utekla i s tvým pokladem. Udělal jsi tam u Dona Fernanda jednu velkou chybu! Za osvětleným oknem jsi líbal nějakou ženu, viděl jsem to. Možná to byla sestra Dona Fernanda. Bylo tou chybou toto?“

„Bylo,“ řekl a sesedl s koně. Pak přistoupil blíž.

„Kdo je teď s Georgii?“

„Jim Bishop. Jsou na cestě do El Pasa. Ještě před rozedněním je na cestě dohoním.“

„Nedohoníš,“ odpověděl mi a současně vytasil revolver.

Na to, aby mohl s jistotou trefit, byl ještě příliš daleko. Přesto začal střílet. Vždycky dva kroky a pálil. Při třetí ráně mě jeho kulka škrábla do ramene.

Teď už byl dost blízko. Vystřelil jsem.

Trhl sebou, zůstal stát a chystal se pečlivě ke čtvrté ráně. Když si už třikrát pohrál se štěstím a neuspěl, a naopak sám byl zasažen, pochopil, že na čtvrtém výstřelu moc záleží.

Než ale stiskl, vystřelil jsem znovu a zasáhl jej podruhé.

Jeho čtvrtá kulka mi pod bradou na krku strhla kousek kůže.

Zasáhl jsem jej už dvakrát a přesto ještě přede mnou stojí. Dokonce teď znovu pokročil dopředu a zasunul si kolt zpátky do pouzdra.

Chtěl tedy souboj na revolver zblízka. Chtěl být rychlejší než já při tasení od pasu. I já jsem si zastrčil svou zbraň zpátky do pouzdra a čekal. Byl to náš souboj a měli jsme oba pocit, jako bychom byli zrozeni právě pro tento okamžik…

Šest kroků přede mnou se zastavil. Lehce se potácel.

Ve světle měsíce jsem viděl, že jsem ho trefil napravo do žebra a do levé nohy. Byl ode mne ještě příliš daleko.

Teď ale už ne. Napřímil se a řekl: „Teď dostanu tebe, potom Georgii a nakonec i zlato."

Pak sáhl po koltu.

Než já však rychlejší nebyl. Mě porazit nedokázal.

*

Po pěti dnech jsme dorazili do El Pasa.

Jel jsem na koni za vozem, který řídil Jim Bishop. Georgia seděla vedle něho a spala opřená o jeho rameno.

Když jsme zastavili před hlavní kanceláří Wells Fargo Company, vyšel její okresní pověřenec před dům, zvedl ke mně hlavu a zeptal se: „Máte?"

Přikývl jsem a ukázal palcem stranou na Georgii, která se vzbudila, když vůz zastavil.

„Vaše společnost musí vyslovit této dívce poděkování," řekl jsem. „Převezla to zlato z Mexika do Texasu sama. Mně zbývalo už jen zadržet Socorra Pascala, který ji pronásledoval, aby se ke zlatu znovu dostal… Rozuměl jsi

mi, Same Lané?“

Lané přikývl a pomohl Georgii z vozu.

„A kde je Sue Freemanová?“ zeptal jsem se teď zase já. Od Lana jsem se dozvěděl, kde ji mám hledat.

Otočil jsem koně a zajel k saloonu Rio. Pomalu jsem vstoupil a hned šel do sálu s hracími stolky.

U jednoho z nich, kde se hrálo faro, právě Sue rozdávala karty. Přistoupil jsem a řekl: „Pojď, Sue. Už jsem tady.“

Poslechla beze slov. Šli jsme ven.

Jeden z hráčů ještě protestoval. Ale jiný mu řekl: „To je Kiloe Bracket. Ten ví, proč si ji odvádí.“

Vyšli jsme ven. Uchopil jsem koně za uzdu. Zamířili jsme prašnou ulicí k nájemní stáji.

„Proč jsi mne odvedl od hry?“ zeptala se.

„Přinesl jsem ti tvé zlato a peníze,“ řekl jsem. „Nemusíš si už vydělávat na živobytí hraním. A i když nejsem tak bohatý jako ty, budu schopen se o tebe postarat. Ovšem, nebudeš-li moc neskromná.“

Zastavili jsme se uprostřed silnice a políbili se.

G. F. UNGER, Cesta do El Pasa
Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, ve spolupráci s Bastei-Verlag
Tiskne Moravská typografie, a. s. Brno
© MOBA, spol. s r. o.
© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podáváni novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, čj, 179/92, ze dne 17.1.1992